MERCENAR

1 EDITURA Z EDITURA Z EDITURA Z

AXEL KILGORE

OCHI PENTRU OCHI

AXEL KILGORE

OCHI PENTRU OCHI

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză
NICOLAE CONSTANTINESCU

Coperta: USSOFT şi EDITURA Z

EDITURA Z
BUCUREȘTI
1995

1

Hank Frost îşi întoarse privirea de la ceasul fixat la încheietura mâinii. Venise momentul, era rândul lui să acţioneze.

— Ţine-mi puşcociul şi aşteaptă semnalul, mormăi el cercetând cu privirea meterezele a căror culme era destul de vizibilă deasupra copacilor.

Cu faţa încordată, cu mâinile crispate pe volanul jeepului, tânărul caporal şi-a trecut limba peste buzele uscate, a ezitat, apoi şi-a luat inima-n dinţi:

— Lasă-mă să merg cu dumneata, căpitane.

De parcă nu i-ar fi auzit rugămintea, Frost îi puse arma în mână, sări din maşină şi-şi verifică Browning-ul High Power nichelat pe care-l purta la centură. Scoase încărcătorul plin cu cartuşe de 9 mm, îl băgă la loc, apoi vârî un glonţ pe ţeavă. În sfârşit, se întoarse cu faţa spre tânăr şi îi zâmbi prietenește.

— Va veni şi rândul tău destul de repede, Selman.

— Ştiu să lupt.

— Mda. De acord. Dar deocamdată nu pornim la asalt. Asta e o manevră în surdină, o operaţiune în care nu e permis s-o mierleşti prosteşte.

— Ştiu să fiu viclean, a replicat caporalul.

Frost se uită la el şi zâmbi. Selman avea aproape un metru nouăzeci şi cântărea cam o sută zece kilograme. Îşi închipui o clipă acea masă imensă de muşchi înaintând prin desiş pentru a lua prin surprindere santinelele postate în punctele vulnerabile. Redeveni brusc serios şi zise cu un ton plin de fermitate:

— Tu îmi ţii puşcociul şi rămâi aici să asiguri acoperirea împreună cu Stockton şi Montenegro! O.K.?

Celălalt, încruntat la faţă, încuviinţă clătinând din cap. Frost îşi trecu mâna peste micul aparat de emisie-recepţie agăţat la centură, de parcă ar fi vrut să se convingă de prezenţa lui, apoi se mai uită o dată la tânărul mercenar.

— O.K., bătrâne?

— O.K., căpitane. Asigur acoperirea.

Frost părăsi protecţia copacilor şi se strecură printre tufele mărăcinoase în direcţia zidului de chirpici şi piatră care apăra satul. Ascunşi în junglă, mai mult de o sută cincizeci de mercenari aşteptau de la el să le croiască un drum înainte de a porni la atac. Nu fuseseră reperate decât două santinele, dar poate că erau mai multe. Era greu de apreciat.

Ultim refugiu al lui Jaime Felendez, personaj care se bucura de o tristă celebritate, satul constituia o tabără fortificată pe care ar fi fost naiv şi periculos s-o ataci direct fară ca mai înainte să-i fi curăţat împrejurimile. Felendez nu era un începător. Era versat în lupta de gherilă pe care o practica de mulţi ani şi cu siguranţă că era pregătit să respingă orice atac, mai ales de când îşi pierduse o treime din efective în urma unor raiduri care nu fuseseră totdeauna încununate de succes şi se văzuse constrâns să se retragă în acest colţ pierdut al Venezuelei. Unii îl considerau o fiară îmbătrânită dar la fel de feroce şi cupidă ca pe vremea când era stăpânul misterios al câtorva mii de kilometri pătraţi de teritoriu. Alţii îl vedeau ca pe o hienă împuţită însetată de sânge. Hank Frost îl cunoştea bine. Ştia ce fel de raiduri făceau Jaime Felendez şi oamenii lui în sate izolate şi în bună parte fară apărare, jefuind, violând, torturând şi omorând fară probleme femei şi copii. Era o lepădătură de cea mai joasă speţă, care nu cunoştea cuvântul milă şi care era mânat numai de sălbăticie şi de rapacitate.

Prin urmare refugiul trebuia să cadă. Cu orice preţ.

De la sosirea lor în apropierea taberei întărite, mulţi dintre ei se oferiseră pentru manevra de curăţire preliminară. Comandantul Grist, conducătorul operaţiunilor, făcuse alegerea fară nicio ezitare: Hank Frost.

— Este cel mai potrivit pentru a reuşi, îi explicase el colonelului Tarleton.

Frost trecuse prin cele mai mari încercări din viaţa lui în timpul războiului din Vietnam: operaţiuni de infiltrare, misiuni aproape imposibile şi lupte de hărţuială. Îndeplinise, în interiorul liniilor inamice, acţiuni care duraseră câteva săptămâni la rând. „Un luptător inteligent, precis şi rapid”,

spuneau despre el şefii lui de-atunci.

Comandantul Grist îi alesese după aceea pe Selman şi pe alţi doi voluntari pentru a-l însoţi şi a-i asigura acoperirea.

Acum Frost înainta ca o felină la câţiva metri de zidul de incintă, ascunzându-se sub coroanele încâlcite ale copacilor, de unde răzbăteau glasurile subţiri ale unei mulţimi de insecte invizibile. Îşi opri înaintarea şi se ghemui să examineze obstacolul. Razele soarelui care răsărea, bătând în muchia de sus a zidului, desenau o linie foarte strălucitoare.

Mercenarul strânse puţin ochiul drept. Stângul era acoperit de o panglică neagră, legată cu un şiret subţirel de piele, care îi bara fruntea şi îl făcea să semene cu un pirat. Impresia era întărită de mustaţa stufoasă şi de pielea bronzată de soare.

După ce observă posibilităţile de căţărare, Frost începu escaladarea. Fisurile numeroase şi lianele care acopereau construcţia rudimentară îi făceau sarcina destul de uşoară. În locul lui Felendez, el ar fi curăţat locul de tot acel hăţiş pentru a asigura o securitate maximă, dar poate că sângerosul *guerrillero* se simţea la adăpost de primejdie în acea tabără izolată de restul lumii. Vopseaua de camuflaj cu care îşi dăduse pe faţă şi pe mâini începea să-i provoace contracţii dureroase şi mâncărimi, mai ales la obraji. Avusese întotdeauna oroare de machiaj, dar în astfel de cazuri această neplăcere constituia o necesitate pentru a supravieţui.

Ajuns pe creasta zidului, aruncă o scurtă privire apoi lăsă imediat capul în jos. Tocmai zărise o siluetă apropiindu-se în lumina cenuşie a zorilor. Omul îşi făcea rondul deplasându-se pe culmea colinei de pământ bătătorit de lângă zid. Frost îşi ţinu respiraţia aşteptându-l să fie cât mai aproape de el. Încă puţin… Tipul înainta încet, cu un Kalaşnikov AK 47 agăţat cu nepăsare de umăr. Mercenarul aprecie distanta după zgomotul paşilor celuilalt pe pământul uscat. Îl apucă de gleznă trăgând cu forţă şi răsucind-o cu rapiditate. Dezechilibrat, bărbatul se prăbuşi în faţă scoţând un sughiţ ciudat. Frost sări imediat pe drumeagul de pe culmea colinei şi imobiliză santinela care gesticula. Îi trecu un braţ în jurul gâtului, îl apăsă cu genunchiul în şale, apoi îşi scoase pumnalul de luptă şi îl înfipse în spatele tipului străpungându-

i inima. Simţi tresărirea de agonie şi reacţia nervoasă care o făcu pe victimă să se încordeze, apoi trase lama afară şi o şterse pe vestonul care deja începuse să se înroşească de sânge.

Frost rămase un moment nemişcat, întins peste cadavru, cu toate simţurile la pândă, aşteptându-se să urmeze înfruntarea cu cea de a doua santinelă. Dar în jur era linişte. Atunci îşi vârî cu vioiciune bereta neagră în gulerul combinezonului leopard şi îşi puse pe cap şapca de camuflaj pe care o purta *guerrillero*. După care îl uşură de armă, îl târî până la marginea zidului şi îl împinse în gol.

Frost se crispă imperceptibil auzind zgomotul înfundat făcut de cadavrul care se izbea de pământ după o cădere de la şase metri. Aşteptă încă o dată, plin de încordare, eventualele reacţii. Dar totul era calm. Se ridică prudent, îşi puse puşca de asalt la umăr şi continuă rondul cât se poate de liniştit. Abia după zece secunde zări în ceaţa dimineţii o formă vagă care venea spre el. Mercenarul continuă să se apropie netulburat de noua lui victimă.

Omul care făcea de pază nu mai era acum decât la vreo douăzeci de paşi. Cincisprezece. Apoi zece. *Guerrillero* se opri. Frost ştia că asta nu era ceva obişnuit. Observase cu atenţie santinelele vreme de peste o oră; trebuiau să treacă una pe lângă alta fără să-şi întrerupă rondul. Omul lui Felendez părea intrigat şi rămăsese locului blocat într-o poziţie de aşteptare ciudată, cu bustul uşor aplecat într-o parte. Frost continuă să înainteze, sperând ca legătura care îi acoperea ochiul să fie destul de bine ascunsă de cozorocul şepcii. Când nu-i mai despărţeau decât doi metri, guerrillero făcu ochii mari de mirare şi puse mâna pe patul armei.

„Prea târziu, bătrâne!” îşi zise Mercenarul aruncându-se înainte. Frost îl lovi cu capul în piept, secerându-i în acelaşi timp picioarele, şi se prăbuşiră amândoi pe drumeagul de pământ bătătorit. Mercenarul avea umărul drept blocat de armă. Se debarasă cu o scuturătură de puşca de asalt AK 47 şi-şi lovi cu pumnul adversarul peste mărul lui Adam. Apoi, fără să-i lase timp să-şi recapete suflul, îl apucă temeinic de păr şi îl izbi cu capul de o piatră care ieşea puţin din zid.

Impactul provocă un zgomot dezgustător de ceafa ruptă. Îl mai izbi încă o dată cu putere ca să fie sigur de lucrare, şi faţa omului se destinse dintr-o dată. Scoase un horcăit de agonie şi-şi dădu ochii peste cap.

Frost se ridică încet, aruncă o privire împrejur, apoi scoase de la centură micul aparat de emisie-recepţie şi apăsă pe butonul de apel.

— *Early bird către Blue-fox!* pronunţă el încetişor.

— *Blue-fox,* recepţionat! Poziţia?

— La locul stabilit. Calea e liberă.

— S-a făcut, sosim. *Over.*

Frost îşi agăţă din nou aparatul la centură. Peste câteva secunde vor porni la asalt. Se aşează direct pe pământ, la adăpostul unei tufe de iarbă înaltă şi deasă, scoase din buzunar o eşarfa cu care îşi şterse machiajul de pe faţă şi de pe mâini. Iritaţiile îi dădeau impresia că fusese ars de soare, dar se simţi mult mai bine. Apoi îşi scoase şapca împestriţată cu galben şi verde şi se descotorosi de ea vârând-o în iarbă.

În curând auzi zgomote confuze şi relativ apropiate, strigăte înăbuşite şi foşnetele crengilor înfrunzite. Intra în acţiune grupa pe care Tarleton o însărcinase să deschidă bariera de incintă. După aceea totul se petrecu foarte repede. O dâră lungă de fum şi de foc urcă vertiginos spre cer. Al doilea semnal. Racheta luminoasă se sparse într-o mulţime de raze luminoase verzi. Şi a urmat iureşul.

Mercenarul auzi strigătele camarazilor lui care se năpusteau în incinta taberei. Primele rafale de arme automate răpăiră cu furie. Se lungi pe burtă, cu patul puştii de asalt proptit în umăr. Oamenii lui Felendez începeau să iasă din ascunzătoare, repezindu-se afară din construcţiile de lemn improvizate sau din corturile kaki, cei mai mulţi pe jumătate goi sau încercând să pună în grabă ceva pe ei. Unii nici nu se treziseră de-a binele, puseseră mâna pe arme dar încă nu înţelegeau în ce direcţie trebuia să tragă.

Atacul-surpriză reuşea pe deplin. Frost îşi îndreptă arma de asalt spre un grup care răcnea şi trăgea în toate sensurile şi expedie o rafală ciuruindu-l cu gloanţe de 7,62. Siluetele se frânseră în două şi oamenii scoaseră strigăte de agonie

învârtindu-se în loc înainte de a se prăbuşi în ţărâna taberei care treptat se acoperi cu un morman de cadavre.

După ce trase toate cele treizeci de cartuşe ale încărcătorului, Frost aruncă puşca şi scoase din toc pistolul automat. Jos, în anumite zone ale incintei, camarazii lui se angajaseră deja în lupta corp la corp.

Din poziţia în care se afla, Mercenarul nu avea altă soluţie de a ajunge la ei decât să sară de la înălţimea celor cinci-şase metri ai rambleului de pământ. Îşi ţinu răsuflarea, se ghemui puţin şi sări în gol, simţindu-se un scurt moment în stare de imponderabilitate. În ciuda tocurilor groase de cauciuc, resimţi destul de tare aterizarea şi trebui să amortizeze elanul căderii printr-o lungă rostogolire înainte, la capătul căreia se ridică să înfrunte un *guerrillero* care se năpustea spre el urlând.

Frost ridică pistolul instinctiv şi apăsă de două ori pe trăgaci. Două gloanţe fierbinţi pătrunseră în faţa schimonosită transformând-o într-o masă sângerândă. Dar alţi doi *guerrilleros* alergau deja spre el, trăgând fară întrerupere. Se aruncă la pământ, trase în cel mai apropiat şi-l nimeri în piept. Celălalt probabil că-şi terminase muniţiile; Frost auzi cu claritate percutorul pocnind în gol în cutia chiulasei. Dar puşca de asalt AK 47 era echipată cu o baionetă a cărei lamă lată şi ascuţită era acum îndreptată spre pântecele lui.

Mercenarul îşi încordă instinctiv muşchii abdominali, baraj derizoriu care-l despărţea de moarte. Apoi îşi îndreptă privirea spre oţelul strălucitor, ascuţit ca un bisturiu, care urma să-l străpungă, căutând riposta potrivită.

2

Hank Frost îl fulgeră cu privirea unicului său ochi. *Guerrillero* rămase paralizat o fracţiune de secundă.

Mercenarul se răsuci pe un picior, evită baioneta adversarului şi, în întoarcere, îl lovi violent cu bocancul în şale. Un pârâit de vertebre sinistru îl făcu să înţeleagă că problema fusese rezolvată. După ce-şi termină răsucirea, Mercenarul se lăsă în genunchi exact în clipa în care un alt *guerrillero* îl ţintea cu arma. Frost nu avu timp de gândire: se răsturnă într-o parte, evitând în extremis o rafală care-i bubui dureros în urechi. Expedie, în mişcare, un glonţ cu vârf scobit şi înverşunatul trăgător se alese cu creştetul capului pulverizat. În timp ce omul se prăbuşea pe spate, Frost se ridică în picioare şi aplică lovitura de graţie în ceafa atacantului cu coastele rupte.

Apoi îşi puse pistolul la loc, luă de jos un AK 47 şi se avântă spre centrul taberei. Abia parcursese treizeci de metri când aproape că se izbi de un tip pletos şi hirsut, complet gol, care tocmai ieşise dintr-un cort pe jumătate dărâmat. De cum îl zări, agitatul îşi îndreptă spre el baioneta puştii sale Kalaşnikov şi se repezi.

„Amărâtule!” mormăi Frost apăsând cu degetul pe trăgaciul armei. Selectorul era în poziţia „tir automat”. Rafala de proiectile pătrunse în cuşca toracică a omului gol, provocând imediat o explozie care murdări pământul plin de praf din faţa lui cu frânturi de carne şi sânge.

Apoi se făcu brusc o tăcere. O tăcere totală şi semnificativă întreruptă în curând de strigătele mercenarilor care cuceriseră definitiv tabăra.

Hank Frost se roti uşor pentru a observa zona de luptă, în aer plutea un miros înţepător de cordită. Lângă el, în stânga, faţada unei barăci din lemn, ciuruită de gloanţe, spartă, cu acoperişul pe jumătate suflat de o grenadă, dădea impresia că asupra taberei se abătuse un ciclon.

Lăsă să-i cadă din mână puşca Kalaşnikov, acum inutilă,

suspină şi se îndreptă încetişor spre camarazii lui.

* * *

Căldura avea să devină repede copleşitoare. În înaltul cerului, păsările de pradă, zburau în cercuri largi deasupra ultimul refugiu care îl adăpostise pe Jaime Felendez.

Mercenarul îşi scosese pistolul din toc şi-l ştergea cu eşarfa. Îl curăţă de petele negricioase de praf de puşcă care-i murdăreau ţeava, pe urmă îşi puse arma la loc cu un mic zâmbet satisfăcut. Apoi ridică legătura care îi acoperea ochiul stâng, şterse transpiraţia cu dosul mâinii şi-şi trase din nou legătura pe ochi.

— De unde te-ai ales cu asta, căpitane?

Frost întoarse capul şi zâmbi. Pielea lui arsă de soare se încreţi făcând să-i apară riduri subţirele la colţul ochilor şi al gurii. O luminiţă amuzată se aprinse o clipă în pupila gri-verzuie.

— Pistolul? L-am cumpărat de la Dallas. După aceea l-am trimis la Metalife unde a fost cromat de Ron Mahovsky. Arată mişto de tot, nu-i aşa?

Aşezat la volanul jeep-ului cu frâna trasă, ţinându-şi arma pe genunchi şi bereta împinsă pe ceafă, Selman, cu fruntea strălucind de sudoare, îi aruncă o privire plină de uimire.

— Nu de Browning am întrebat, căpitane. Ci de asta, zise el arătând cu degetul legătura neagră.

Frost era obişnuit cu întrebarea. Zâmbi în continuare şi îşi aprinse fără grabă o ţigară înainte de a răspunde.

— Ah! legătura… zise el în cele din urmă făcând haz.

Închise cu un bobârnac capacul brichetei, o cântări de câteva ori săltând-o uşor în mână, apoi o vârî în buzunar.

— Prima, continuă el, am avut-o pe degeaba. În fine… gratis. Un cadou de la doctor. După aceea am luat obiceiul să cumpăr seturi întregi din magazinele de specialitate. Îmi iau totdeauna vreo şase când plec undeva.

— Legătura, fireşte… Dar…

Tânărul caporal nu-şi termină fraza. Frost nu-l mai asculta. Se ridicase de pe scaun şi se îndrepta spre doi ofiţeri care-i veneau în întâmpinare. Schiţă un gest care, cu o doză bună de imaginaţie, putea fi luat drept un salut militar.

— Gata cu formalităţile, Hank! glumi cel mai înalt dintre ei răspunzând la salut.

Celălalt ofiţer, mai mic de statură dar solid, scuipă jos apoi îşi ridică privirea spre căpitanul chior. Dădu din cap şi îi strânse mâna cu căldură.

— Trăsnet, bătrâne! făcu el trăgându-i o palmă viguroasă peste umăr. Ai făcut o treabă dichisită. Tu şi grupa ta, adăugă el întorcându-se spre Selman.

Frost trase cu sete din ţigară şi trimise neglijent fumul spre comandantul Grist. Pe faţa lui apăru deodată un rictus care putea să însemne tristeţe şi răspundere fară să-şi privească interlocutorul:

— Sunt plătit pentru asta. Şi încă bine. Aşa că fac tot ce-mi stă în putinţă.

— Nu te da scârbit, Hank. Ştiu că nu faci asta numai pentru bani. Ştiu ce zace în tine, ştiu ce te îndeamnă să lupţi împotriva ticăloşilor de teapa lui Felendez. Fără a mai vorbi de cei care se împopoţonează cu pretexte politice ca să le ia gâtul celor incomozi. Nu e vorba doar de dreptate sau de nedreptate, e mult mai mult decât…

— Ei, la dracu! mormăi Frost suspinând.

— Poftim? făcu Grist.

— Nimic, comandante. Tocmai mă gândeam la bunică-mea care repeta întruna aceleaşi poveşti. Scuzaţi-mă.

Le întoarse cu hotărâre spatele, reveni la jeep şi se sprijini cu spatele de maşină. Dar se îndreptă imediat înăbuşindu-şi o înjurătură. Metalul era fierbinte din cauza soarelui.

Grist izbucni în râs. Cu siguranţă că era o reacţie nervoasă explicabilă după lupta care avusese loc.

— Ai grijă! îi strigă el. Nimeni n-are poftă de frigărui. Până acum ai scăpat fară nicio zgârietură…

Colonelul Tarleton îşi pipăi uniforma de luptă cu gesturi din ce în ce mai nervoase. Frost ştia ce căuta. Veşnic fară ţigări, Tarleton cerea tot timpul în stânga şi-n dreapta de la oamenii lui. Hank îşi scoase pachetul mototolit din buzunar şi-l bătu uşor ca să scoată afară o ţigară Camel strâmbă pe care i-o întinse ofiţerului.

— Mulţumesc, Hank. Zău că nu mai ştiu ce naiba am făcut

cu pachetul meu…

— Şi Felendez? întrebă Frost, aprinzând bricheta gravată, marca Zippo.

Fireşte, Tarleton nu avea nici foc.

— E făcut, pachet.

— Deci, contractul a fost îndeplinit în întregime?

— Fără nici cea mai mică îndoială. I-am trimis un mesaj radio lui Chapmann, trebuie să sosească dintr-o clipă-n alta.

— Vine colonelul Chapmann pe teren? se miră Frost.

— Împreună cu banii pe care trebuie să ni-i dea.

— Într-adevăr, se poate spune că e un fapt fără precedent, observă comandantul Grist. De obicei stă lângă uşa seifului chiar şi atunci când doarme.

Frost îşi trecu mâna peste bărbie.

— Chapmann e un tip bizar, aprobă Mercenarul. Încheie contracte, angajează oamenii care trebuie să plece la luptă şi după aceea stă cu braţele încrucişate pe teancurile lui de bani aşteptând ca totul să se termine. Mă întreb cum face să obţină atâtea contracte.

— E mai mult un politician decât un soldat, explică Tarleton.

— Da, cu siguranţă, adăugă Frost nehotărât.

— Dar micile lui secrete nu te privesc pe tine, Hank. După cum nu mă privesc nici pe mine şi nici pe nimeni altcineva.

— Ăăă… revenind la Felendez. Ce se va întâmpla cu el?

— A încercat să-şi tragă un glonţ în cap, explică Grist. Teatru; presupun că a făcut-o doar aşa, ca să-şi creeze o imagine de martir cu idei curate. Va fi judecat de un tribunal venezuelean… Dacă mi s-ar cere, m-aş ocupa personal de executarea lui, gratuit şi cu cea mai mare bucurie.

Frost îşi vârî între buze a doua ţigară pe care o aprinse de la chiştocul celei precedente.

— Tipii ăştia pretind totdeauna că apără interesele poporului, dar îşi fac o datorie din a-l masacra sistematic.

În privirea Mercenarului apăruse deodată o strălucire sălbatică. Urmă un moment de tăcere. Tarleton îşi strivi ţigara cu călcâiul, salută cu o mişcare a capului şi se îndepărtă însoţit de Grist. Frost se întoarse spre jeep.

— Selman!

— Da, căpitane.

— Adună compania. Toţi oamenii să fie în mai puţin de zece minute în jurul fântânii.

Căpitanul arătă spre puţul construit sumar din pământ şi bucăţi de stâncă. Tânărul mercenar îşi îndreptă trupul solid şi sări din jeep. Frost îl cunoştea abia de câteva zile, de când fusese recrutat să-l hăituiască pe Jaime Felendez prin jungla venezueleană până la acea tabără ascunsă între Cordiliera Caraibe şi râul El Tigre, la vreo sută de kilometri de coastă. „Micul caporal”. Aşa fusese poreclit Selman de cei din compania lui. De felul lui era din sud-estul Georgiei, se supăra frecvent din cauza glumelor camarazilor lui de luptă şi-i bruftuia promiţându-le represalii uşor de imaginat având în vedere masa lui musculară, dar avea o inimă mare de tot şi era totdeauna gata să facă un serviciu cuiva.

Frost ţinea mult la el, la fel ca şi la toţi ceilalţi camarazi ai săi, care se avântaseră asemenea lui pe calea deosebit de periculoasă a războiului ocazional. Numai unii dintre ei se bat pentru bani, pentru că pericolul la care se expun cu toţii este disproporţionat în comparaţie cu câştigurile. Mediile de informare încă n-au înţeles acest lucru. Aceşti oameni fac ceea ce fac mai ales pentru plăcerea pe care le-o oferă riscul; ard de dorinţa de a duce ceva până la capăt, pe ei înşişi… în această societate unde nimic nu merge până la un capăt, unde se constată, în cel mai rău caz, mersul spre autodistrugere. Alţii nu cunosc decât meseria armelor. Lumea i-a respins după ce s-a folosit de ei pentru a proteja patria împotriva „duşmanului”. Alţii fug de un trecut tulbure, încercând să scape de justiţia ţării lor; dar aceştia nu sunt numeroşi şi în general sunt văzuţi prost de camarazii lor de arme.

Motivaţiile lui Hank Frost erau foarte diferite. Văzuse prea multe în războiul din Vietnam. Masacrele făcuseră parte integrantă din viaţa lui de soldat în aşa măsură încât îşi zisese, când fusese trecut în rezervă, că niciodată nu va mai redeveni ca înainte: o fiinţă normală care privea „normal” viaţa prin filtrul legilor, tabuurilor şi angrenajelor civice ale

strălucitei societăţi americane. Acum ştia că sărăcia, umilinţa, corupţia se întindeau asupra lumii ca un cancer multiplu pe care anumiţi oameni se străduiau să-l facă să prolifereze pentru a-şi întări puterea şi a-şi spori bogăţia. Frost găsise o cale în cadrul propriului său destin. Poate că nu era cea mai bună, în orice caz era singura care satisfăcea esenţialul aspiraţiilor sale. Dar recunoştea în sinea lui că avea şi chemarea aventurii. A aventurii cu *a* mare. Fiecare misiune avea în ea şi o ruletă rusească la care îşi punea în joc propria lui viaţă. După aceea era atât de plăcut...

Cu un zâmbet pe buze, Frost îşi luă arma din jeep şi traversă esplanada plină de praf pentru a ajunge la punctul de adunare. Îşi sprijini puşca M 16 de ghizdul fântânii şi se aşeză pe pământ, apoi îşi scoase bereta stil Montgomery şi aprinse altă ţigară. O şuviţă groasă de păr negru, umezit de sudoare, îi stătea lipită de frunte. Picături mici i se scurgeau pe obraji, pe făgaşul celor două riduri care îi închideau gura ca într-o paranteză, şi se prindeau de mustaţa tăiată aşa cum o purtau galii, formând mici perle scânteietoare. Îşi descheie partea de sus a vestonului leopard, îl trase afară din pantaloni şi-şi suflecă mânecile. Apoi, sprijinit cu spatele de ghizd, închise ochiul şi lăsă gândurile să-i zboare spre ceea ce făcuse în ultimele zile.

Parcursese o mulţime de kilometri într-un teritoriu ostil, în căutarea lui Felendez. Până la urmă îl hăituise împreună cu oamenii lui până la ascunzătoare. O înaintare extenuantă, apoi o apropiere fară zgomot. Căldura sufocantă, insectele şi uneori dizenteria chinuiseră cumplit batalionul de mercenari. Cele mai multe sate întâlnite nu mai erau decât cenuşă fumegândă şi mormane de cadavre torturate şi mutilate. Supravieţuitorii, cei care reuşiseră să se refugieze la timp în pădure, le povestiseră comportamentul acelor *guerrilleros*: violau, masacrau copii, jefuiau şi incendiau. Altădată Statele Unite n-ar fi ezitat să trimită trupe în ajutorul unui guvern prieten. Dar vremea aceea trecuse. Fiecare pentru sine şi dracul pentru toţi...

Deodată îşi auzi oamenii strângându-se, – aşa că îşi alungă gândurile şi se ridică privindu-i cu căldură. Le adresă câteva

cuvinte de felicitare cu un ton relaxat, zicându-şi în sinea lui că vorbele nu făceau prea multe parale faţă de acţiunea întreprinsă de ei. În sfârşit, conchise ou o mişcare vagă a mâinii:

— Acum, rupeţi rândurile, dar rămâneţi în incinta taberei. Colonelul Chapmann e pe drum. Vine să ne aducă solda. După aceea… veţi putea să vă întoarceţi cu buzunarele pline.

Un murmur de satisfacţie se auzi pe esplanadă, dar şi câteva cuvinte de mirare, iar câţiva strigară ca indienii.

„Acasă”, repetă în gând Frost privindu-şi oamenii care se împrăştiau. Aiurea… Pentru mulţi dintre ei acest cuvânt era sinonim cu şomajul. Totuşi pentru alţii însemna întoarcerea la nevastă, la copii şi o mică ocupaţie fără viitor. Căci ajungeau foarte repede la limita saturaţiei şi se apucau să caute un *job* adevărat, pe măsura priceperii lor. Printre ei erau mulţi americani, câţiva englezi, patru germani, un corsican, vechi luptător în legiune, şi chiar doi negri africani. O adunătură heteroclită de oameni, dintre care cei mai mulţi nu erau nimic dacă nu mânuiau o puşcă într-o luptă.

Frost se jucă puţin cu puşca lui M 16 pe care o considera drept cea mai bună armă individuală de care se servise vreodată. La fel de bună în lupta de aproape cât şi în cea de la distanţă mai mare. Muniţii de calibrul 222, uşoare dar extrem de rapide – nouă sute douăzeci de secunde la ieşirea de pe ţeavă – şi care produceau un efect aproape exploziv în momentul impactului; un încărcător de tip „banană” cu treizeci de cartuşe şi o cadenţă a tirului de opt sute de focuri pe minut. Altădată se folosise de un pistol-mitralieră Uzi, de un FN/FAL sau de un SIG 243. În funcţie de cel care îl angaja. Dar totdeauna avea cu el pistolul Browning P 35 High Power. De el nu putea fi vorba să se despartă. Omul cu legătura neagră se simţea istovit. Nu mai avea decât o singură dorinţă: să-l vadă sosind pe Chapmann, să le plătească solda oamenilor lui, să-şi ia ce i se cuvenea şi să o şteargă de-acolo.

De la o oarecare distanţă fu lansat un avertisment:

— Adunarea generală a tuturor unităţilor! Soseşte colonelul Chapmann!

Se auziră şi alte ordine. Mercenarii începuseră să se regrupeze. Frost se ridică în silă, cu impresia că o armată de vampiri invizibili îl vlăguise de toate puterile. Îşi încheie cămaşa fără să se grăbească, îşi aranjă ţinuta şi în sfârşit dădu ordin companiei sale să se adune. În mai puţin de un minut, toţi oamenii lui au fost aproape aliniaţi. Îi inspectă cu privirea, fară să se poată împiedica să constate că nu arătau deloc cum se cuvine pentru o trecere în revistă. Dar erau orice, numai soldaţi de paradă nu.

Dimineaţa se apropia de sfârşit. Căldura devenea toridă. Tarleton stătea la distanţă, în faţa rândurilor, şi Frost avu impresia că s-a atins culmea ridicolului în momentul în care Chapmann coborî din elicopter şi şeful de batalion răcni un „drepţi” răsunător.

Cu un pas marţial, flancat de Tarleton în dreapta şi de Grist în stânga, Chapmann începu trecerea în revistă a trupelor. Îşi îmbrăcase uniforma de paradă, dar purta în mod curios un fular de camuflaj. Costumul părea să provină mai curând de la o mare casă de modă decât de la un magazin militar. Colonelul purta un pistol automat într-un centiron de piele nou-nouţ. O armă de care nu se despărţea niciodată şi putea fi menţionată printre semnele lui particulare. Ca şi Frost, Chapmann avea un Browning High Power lucrat artistic, iar mânerul era placat cu fildeş cizelat. Îl primise cadou de la un ofiţer katanghez pe vremea când încă mai trăgea cu arma. Se spunea că Chapmann îl purta tot timpul la el, chiar şi când dormea, şi că, în ciuda aspectului „zăngănitor” al armei, colonelul se servea de el cu o precizie de expert.

Tarleton făcea bilanţul operaţiunii. Datorită efectului de surpriză pierderile fuseseră minime şi în faţa ofiţerului superior stăteau în poziţie de drepţi cam tot o sută cincizeci de oameni. Asta era a doua oară când Frost îl vedea pe colonelul Chapmann, dar nu avea faţă de el niciun sentiment de simpatie, cu toate că era o adevărată legendă vie în lumea mercenariatului. Putea să fie trecut de cincizeci de ani, poate că avea chiar şaizeci. Totuşi, mersul şi prestanţa lui nu lăsau nicio îndoială: era un om cu o condiţie fizică excelentă. Cerceta grupele cu o privire vioaie, de parcă ar fi vrut să se

asigure că erau complete.

Deodată, un aghiotant care semăna mai curând cu un valet de cameră decât cu un ofiţer ieşi în grabă din elicopter şi o porni în fugă spre Chapmann. Ofiţerii schimbară câteva cuvinte, apoi Crist şi Tarleton salutară. Iar Chapmann le răspunse cu un salut foarte regulamentar înainte de a se îndrepta spre elicopter în pas alergător în urma omului său de încredere. Frost se încruntă şi se strădui să înţeleagă ce se petrecea. Cincisprezece secunde mai târziu, elicopterul decolă, şi dispăru în curând în înaltul cerului.

Grist şi Tarleton se puseră un moment de acord, apoi Grist strigă comandanţilor de unităţi să comande ruperea rândurilor şi să se prezinte la ei. Frost, care nu prea se dădea în vânt după disciplina militară, se mulţumi să se întoarcă spre compania lui şi să strige:

— Aţi auzit, băieţi? Facem un *break!*

Vorbele lui au fost urmate de un vacarm general, însoţit de hohote de râs, şi oamenii s-au împrăştiat. Când Frost ajunse la grupul de ofiţeri, Tarleton îşi începuse deja explicaţiile.

— Chapmann a fost chemat de urgenţă la Sarcas, nu ne-a spus pentru ce. Oricum, banii trebuie să sosească cu elicopterul în… se uită la ceas – în cinci-şase minute – după cum ne-a spus. În privinţa asta a fost categoric, aşa că spuneţi-le oamenilor ca să nu se stârnească panică în rândul trupei. Chapmann este foarte satisfăcut de acţiunea noastră. Vă voi transmite imediat aprecierile lui. Şi a mai adăugat că va mai avea încă o dată nevoie de noi peste foarte puţin timp.

Frost tocmai se pregătea să pună o întrebare când privirile tuturor se ridicară spre cer. În atmosfera supraîncălzită se făcea auzit un duduit puternic. Mercenarul zări un elicopter apropiindu-se la o altitudine destul de mică, gata să atingă vârfurile celor mai înalţi copaci. După câteva secunde văzu altul, puţin mai în spate şi la o oarecare distanţă faţă de primul. Apoi încă unul. Urmă al patrulea şi încă alte câteva.

— E ciudat, făcu Grist devenind brusc neliniştit.

Zgomotul elicopterelor căpătă amploare. Marile insecte se apropiau în formaţie strânsă, provocând de departe panică

printre păsările care zburau din copaci scoţând strigăte ascuţite. Urmă un moment de incertitudine, în timp ce feţele erau ridicate spre soare, iar mâinile protejau ochii care se străduiau să vadă bine punctele mobile ce se apropiau.

— Totuşi ceva nu e în regulă cu toate „zburătoarele” astea! zise un ofiţer care stătea lângă Tarleton. Chapmann a spus că solda o va aduce un singur elicopter. Mă întreb…

Acum toţi puteau să vadă contururile întunecate care se profilau pe cer. Erau elicoptere de asalt Huey echipate cu arme grele.

— Dumnezeii lor! urlă deodată Frost. Băgaţi-vă la adăpost. Ascundeţi-vă, Dumnezeule mare!

Înţelesese totul.

3

Grist strigă ceva dar Frost nu-l asculta. Alerga spre fântână, interpelându-şi oamenii care încă nu se mişcau din loc şi stăteau nehotărâţi în zona descoperită. În fuga lui întrezări tipi care se repezeau spre barăci sau spre construcţii din chirpici, încercând să ajungă la adăpost, sau alţii care se lungeau pe pământ pentru a-şi micşora siluetele.

Aproape că ajunsese la ghizdul fântânii când clănţăni prima rafală de mitralieră grea. Gloanţele, ţiuind interminabil, loviră solul, smulgând cu furie bulgări de pământ şi fâşii de carne. Apoi se dezlănţui un adevărat iad. Mitralierele M 60 de calibrul 7,62 mm cu care erau echipate elicopterele Huey îşi începură acţiunea aducătoare de moarte. Arma lui Frost rămăsese departe de el. Se blestemă pentru această neglijenţă şi scoase pistolul gândindu-se că arma era destul de modestă împotriva unor astfel de asediatori, dar o făcuse dintr-un reflex de supravieţuire. În jurul lui oamenii cădeau, seceraţi de rafalele necruţătoare, în mijlocul prafului ridicat în aer. Unii se opreau puţin ca să tragă în direcţia monstruoaselor carcase metalice ale căror umbre parcurgeau cu rapiditate solul înainte de a executa viraje ascendente ce le replasau în poziţie de tragere.

Frost se împiedică de un obstacol şi se izbi violent de pământ. Când îşi recăpătă cât de cât echilibrul, avu senzaţia că întunericul se abate asupra lui. Fu acoperit de o umbră imensă care îi strecură corpul într-o carcasă mortală. Blestemându-şi handicapul vizual, Frost ridică capul şi zări un elicopter zburând spre el la o înălţime de câţiva metri. Omul cu legătură neagră înregistră imaginea rapidă a mitralierei care mătura cu tirul ei esplanada şi se îndrepta treptat spre el. Deodată îl sfredeli o durere atroce.

I se păru că picioarele i-au fost străpunse de vârfuri de lance încălzite până la alb. Căzu pe burtă, lovindu-se cu fruntea de pământ. Puţul era la mai puţin de cinci metri. Trebuia să ajungă la el... Dar picioarele nu-l mai ascultau. Şi

nenorocita asta de durere... Frost respira sacadat. Aerul cald şi împuţit de cordită îi ardea plămânii. Cu mâna dreaptă crispată pe mânerul pistolului, Mercenarul începu să se târască, un târâş mizerabil, de parcă n-ar fi fost decât o grămadă vagă de carne omenească mişcată încă de tresăriri pur funcţionale. Nu-şi mai simţea picioarele şi îi era teamă să mişte capul să vadă dacă se mai ţineau după corp. Apoi pistolul se poticni de un obstacol. Ridică privirea. Era una dintre stâncile care formau ghizdul. Încă un efort şi reuşi să se sprijine cu spatele de ea. De data asta îşi privi picioarele. Încă mai erau la locul lor, dar pantalonii de uniformă semănau cu o zdreanţă îmbibată de sânge.

Cu capul sprijinit de stâncă, gata să leşine, ridică pistolul şi se obligă să observe elicopterele care dansau o sarabandă oribilă, deasupra satului, asemenea unor vulturi gigantici. Numără şase. Unul dintre elicoptere venea peste el, ciuruind pământul cu o precizie diabolică. Cuvântul „holocaust” se învârti în mintea lui Frost precum un laitmotiv interminabil. Elicopterul trecu prima dată stârnind un vacarm îngrozitor, făcând una cu pământul o porţiune din ghizd. Căzu o ploaie de moloz şi pietre, repede curăţată de apa nămoloasă care începu să se scurgă pe esplanadă. Frost fusese orbit. Ridică braţul stâng pentru a-şi şterge faţa. Aparatul virase scurt în lumina orbitoare a soarelui şi se întorcea în picaj.

Frost aşteptă cu pistolul în poziţie de tragere, numărând în minte secundele fatidice. Când rafalele mitralierei muşcară pământul la trei-patru metri de picioarele sale, Mercenarul trase două cartuşe unul după altul. Elicopterul păru că are o ezitare, se dezechilibră brusc şi se transformă cu brutalitate într-o sferă mare de foc.

— Nu se poate! mârâi Frost privind buimăcit la ţeava pistolului Browning, fără să-i vină să creadă. Nu se poate...

Nu crezuse în asta, nu făcuse decât să tragă din obişnuinţa de a răspunde la focul inamicului cu un puşcoci pe care îl credea incapabil să facă cel mai mic rău unui astfel de adversar. Şi totuşi, carcasa dezmembrată a elicopterului căzu la pământ explodând sinistru. Frost se târî cât putu de repede în partea cealaltă a puţului ruinat ca să scape de flăcări.

Atunci îl văzu pe Selman alergând spre el.

— Stai liniştit, căpitane! Te voi lua de-aici…

Frost nu auzi urmarea. Un răpăit demenţial acoperi ultimele cuvinte ale „Micului Caporal“. Fără să poată interveni, Frost avu în faţa ochilor imaginea corpului brusc ciopârţit de rafală şi proiectat cu violenţă la pământ la vreo douăzeci de metri de el. Cu obscurul sentiment că nu va reuşi niciodată, Frost începu să se târască în direcţia cadavrului. „Micul Caporal”… Un umor lugubru îi strâmbă gura în timp ce se străduia să-şi târască picioarele după el. Din ce cătun pierdut al Georgiei era Selman? N-ar fi putut să spună de ce, dar chiar în acel moment, în mijlocul acelui masacru, i se părea esenţial să ştie numele satului în care se născuse Selman.

Ridică capul strâmbându-se. Sufletul i se umplu de un val de uşurare, aproape de euforie. Selman nu era mort. Găliganul se ridica cu greutate, alerga din nou spre el. Dar bucuria fu alungată brusc de îngrijorare. Frost vru să-i strige lui Selman să se îndepărteze, să se repeadă spre un adăpost. Dar nu reuşi. Avea buzele uscate şi gâtul plin de praf. Folosindu-se de armă ca de un baston, „Micul Caporal”, continua să înainteze.

Unul dintre elicoptere se apropia de esplanadă zburând aproape de nivelul solului, cu mitraliera pivotantă aducătoare de moarte. Frost găsi forţa să se rostogolească pe spate. Printr-un imens efort de voinţă, cu capul plin de insecte luminoase, îşi îndreptă pistolul spre această nouă ţintă şi apăsă pe trăgaci. Din cauza vacarmului din jur, Mercenarul abia percepu împuşcătura, de parcă n-ar fi fost decât un pârţ amărât şi ridicol. Necruţător, metodic, elicopterul îşi continua cu înverşunare treaba. Silueta interminabilă a lui Selman se înălţa acum deasupra lui. Se simţi înhăţat de o mână puternică care începu să-l tragă în afara axei sângeroase.

— Nu-ţi face griji, căpitane, o să scăpăm…

Au fost ultimele cuvinte ale „Micului Caporal”. Corpul lui mare fu agitat de tresăriri violente care îl arcuiră ca un resort prea întins. Frost îşi întoarse capul spre el, întâlni o privire deja vitroasă, apoi vlăjganul se prăbuşi în faţă, strivindu-l sub

el. Simţi alte proiectile pătrunzându-i în carne. Cuprins de furie, Frost se zbătu să scape de apăsarea insuportabilă, dar cadavrul lui Selman era prea greu. I se făcu greaţă şi leşină.

* * *

Simţi căldura cumplită şi uscăciunea din fundul gâtului... Şi durerea aceea infernală care-i sfredelea nervii, la limita suportabilului. Îşi veni în simţiri şi se pomeni nas în nas cu Selman, îi văzu faţa crispată aşa cum o surprinsese moartea, sângele care îi cursese din gură şi se coagulase. Îşi aminti. Masacrul. Elicopterele Huey trimise de Chapmann. Oamenii care cădeau cu zecile. Reuşi cu mare greutate să respingă cadavrul ai cărui ochi mari, deschişi şi încremeniţi în faţa unei imagini îngrozitoare, erau deja asaltaţi de muşte. Închise ochii mortului cu o mână lipsită de vlagă, apoi se întoarse spre cerul orbitor.

— Chapmann, ticălosule! făcu el cu o voce slabă. Poţi să te ascunzi oriunde, că tot am să te găsesc! Jur, Chapmann! Mă voi ţine pe urmele tale puturoase şi am să te fac să-ţi înghiţi maţele!

Vocea i se frânse o dată cu ultimele cuvinte. Capul îi vâjâia şi sângele îi pulsa în tâmple sacadat, dureros. Se întrebă dacă există supravieţuitori. Îşi mobiliză ultimele forţe şi strigă până când nu mai fu în stare, dar nu primi niciun răspuns.

Începea să se însereze. Sau i se întuneca vederea? Roiuri de muşte zbârnâitoare se roteau în jur, adăpându-se din rănile lui. Auzi un fâlfâit de aripi şi văzu un liliac lăsându-se pe sol nu departe de el, încercând să se apropie cu prudenţă, legănându-se pe labele cu gheare. Dar în acea regiune liliecii erau vampiri; beau sângele animalelor rănite şi transmiteau turbarea.

Da, era un liliac. Frost îl observă sărind pe spatele lui Selman pentru a-şi începe festinul sinistru. Pentru bietul tip asta nu mai avea nicio importanţă, dar pentru el spectacolul era insuportabil.

Îşi simţea mintea cuprinsă de toropeală. Se aştepta să leşine din nou, gândindu-se vag că jurământul de răzbunare împotriva lui Chapmann devenea zadarnic pe măsură ce se golea de sânge. Mâna lui zgârie pământul, descoperi în sfârşit

pistolul, îl apucă cu disperare şi ţinti cu el forma brună care se agita cu aviditate deasupra cadavrului, împuşcătura răsună ca o explozie gigantică în interiorul capului său, apoi îşi pierdu din nou cunoştinţa.

4

O rază de soare străbătea frunzişul şi dansa pe ochiul valid al lui Frost. Se trezi. Chiar mai înainte de a se uita în jurul lui, Mercenarul fu frapat de o senzaţie ciudată. Parcă îi lipsea ceva. Ridică braţul stâng şi îşi dădu seama că nu mai avea ceas. Îşi pipăi faţa cu vârful degetelor. Legătura îi dispăruse. Abia atunci îşi fixă atenţia asupra decorului. În ciuda mirosului de medicament care impregna locul, nu era vorba de o cameră de spital. N-ar fi putut spune exact de ce, dar după ce se mai uită o dată în jurul lui fu convins că avea dreptate. Atmosfera nu prea era aceeaşi. Ceasul era aşezat pe noptiera de la capătul patului şi avea secundarul oprit.

O durere brutală îi sfâşie pieptul iradiind în tot abdomenul. Strâmbându-se de durere, îşi mişcă braţul de-a lungul corpului chiar în clipa în care uşa se deschise. Intră o femeie îmbrăcată într-o rochie lungă cu un şorţ alb; pe cap purta o scufie cu colţuri apretată. O călugăriţă tânără.

— Cum te simţi, căpitane? îl întrebă ea zâmbindu-i cu amabilitate.

Frost o privi un moment.

— Trebuie să pun întrebările de rigoare? întrebă el în cele din urmă. Sau eşti de acord să încălcăm protocolul şi să-mi dai direct răspunsurile?

Călugăriţa zâmbi din nou şi bărbatul remarcă că era foarte drăguţă.

— Eşti viu şi întreg. N-aş putea spune că eşti în plină formă, dar câteva săptămâni de îngrijiri şi de odihnă te vor pune complet pe picioare.

— Câteva săptămâni? Sper că glumeşti?

— Altfel nu se poate, îl asigură măicuţa. Şi să nu începi să te agiţi. Mi-ar plăcea mult să-ţi aud sunetul vocii, dar nu atunci când strigi.

Mercenarul suspină.

— Scuză-mă, probabil că ai dreptate.

— Şi dacă asta te poate face să eviţi întrebări stupide, află

că eşti aici de şase zile. Iar în afară de numele unui oarecare Chamann sau Chapmann, pe care l-ai strigat în gura mare în momentele de delir, nu ai pronunţat niciun alt cuvânt. Ai pierdut mult sânge. Aveai picioarele ciuruite de gloanţe şi înţepate atât de rău de insecte încât ne-am temut că sunt muşcate de *murcielagos*.

— De ce?

— De lilieci. Cu siguranţă că vei rămâne cu cicatrice pe picioare. Şi mai aveai şi contuzii multiple pe piept.

Frost scoase un mic fluierat dubitativ.

— Cred că ai avut un noroc fenomenal, căpitane, reluă călugăriţa. Cu siguranţă că Dumnezeu a vegheat asupra dumitale.

— Cred şi eu, răspuns Frost prea puţin înclinat spre dezbaterea acestui subiect. Şi… ăăă… v-au adus aici şi alţi oameni?

Prin minte i se perindară un moment imaginile masacrului. Strânse maxilarele până când simţi că-l dureau.

— Ai fost descoperit la căderea nopţii de o echipă de zoologi. Studiau liliecii în încercarea de a le opri proliferarea pentru că ei constituie un adevărat flagel pentru animalele domestice. Pentru dumneata însă au fost o binecuvântare, căci omorând unul dintre ei ai atras atenţia echipei de specialişti. Au scotocit tot satul, dar din păcate n-au mai găsit decât morţi. După aceea te-au transportat imediat aici… A doua zi dimineaţă, preotul mănăstirii noastre s-a întors la locul cu pricina. E vorba de *padre* Anselmo… A văzut acolo soldaţi. Săpaseră o groapă imensă în care îngrămădeau cadavrele. Ne-a povestit că tabloul era îngrozitor.

Cuvântul „holocaust” începu să se învârtească din nou în mintea lui Frost. Măicuţa se aşeză pe un taburet să consulte foaia agăţată la picioarele patului, apoi continuă…

Padre Anselmo a avut impresia că soldaţii căutau supravieţuitorii pentru a nu rămâne niciun martor. Prin urmare am trecut sub tăcere prezenţa dumitale în lăcaşul nostru. Sper că lucrul acesta nu e potrivnic dorinţelor dumitale.

— Vă datorez o imensă recunoştinţă, zise Frost zâmbind

prima dată de când se trezise.

Apoi trăsăturile feţei lui încremeniră.

— Trebuie să-ţi precizez că autorităţile ţării voastre nu sunt răspunzătoare de acest masacru. Dar poate că preferi să nu ştii mai mult de-atât?

Tânăra călugăriţă păru tulburată.

— Eu… poate… în sfârşit, vom mai vorbi despre asta mai târziu. Acum trebuie să te odihneşti. Oricum ar fi, asta nu schimbă nimic, noi tot te vom îngriji. Dumnezeu e îndurător, el ne-a învăţat să fim milostivi şi cu păcătoşii şi cu inocenţii.

Frost îi tăie vorba cu un ton mai tranşant decât ar fi vrut:

— Ascultă-mă bine, măicuţă… Nu ştiu exact din ce categorie ar trebui să fac parte, dar să nu-mi vorbeşti nici de milostenie, nici de îndurare. Du-te şi spune-i astea nemernicului care a preferat să-mi masacreze camarazii pentru a putea păstra banii pe care ar fi trebuit sa-i dea.

Urmă o tăcere plină de semnificaţii. El o privi fix. N-ar fi băgat mâna-n foc, dar i se păru că vede o uşoară roşeaţă în obrajii ei.

— Nemernicul ăsta lasă în urma lui o duhoare de pucioasă. Atâta vreme cât va trăi, va reuşi totdeauna să găsească băieţi sărmani care să creadă în el, care să se lase înrolaţi, pentru ca apoi să fie ucişi în modul cel mai murdar. Aşa că nu-mi pune mie vechea placă cu obrazul drept şi obrazul stâng. E un limbaj pe care nu-l înţeleg.

— Nu faci parte dintr-o armată regulată, constată ea. Eşti…

— Un mercenar. Da. Cuvântul e cam dureros, şi n-am nimic de spus spre a mă justifica. Doar poate faptul că totdeauna am crezut într-o anumită formă de dreptate, chiar dacă nu o practic la adăpostul unui drapel naţional. N-am nimic de ascuns. Mă numesc Hank Frost, sunt american şi mi-am câştigat oficial gradul de căpitan în Vietnam. E suficient sau vrei să mai cunoşti şi alte detalii?

— Nu ţi-am cerut nimic de felul ăsta, îi răspunse călugărita mușcându-și uşor buzele. Nu la asta mă gândeam. Voiam să spun… că răzbunarea nu este un sentiment foarte nobil. Pentru că asta ai de gând?

Frost nu răspunse imediat. Se ridică cu mare greutate între

perne şi întinse mâna spre noptieră unde tocmai îşi zărise bricheta şi pachetul de Camel mototolit. Văzând că nu putea să-şi aprindă bricheta cu degetul lui anchilozat, călugăriţa i-o luă şi o aprinse ea. El îi mulţumi cu o mişcare a capului apoi trase cu sete din ţigară. Aproape imediat simţi că ameţeşte şi avu impresia că pluteşte. Dar senzaţia se estompă la fel de repede precum venise.

— As vrea hârtie şi creion, măicuţă. Nu vreau să abuzez de amabilitatea dumitale. Aş dori să notez numele camarazilor mei înainte de a le uita.

— Intenţionezi să anunţi familiile…

— Familiile? Da, întocmai…

— Iată cel puţin un gând creştinesc.

— Zău că nu ştiu dacă gândul meu este creştinesc, mormăi el, dar în orice caz e cu siguranţă practic.

Ea înţelese sensul vorbelor lui şi privirea i se întunecă.

— Nu vei renunţa la ideea răzbunării, nu-i aşa?

Frost îşi întoarse capul şi se cufundă în contemplarea frunzelor agitate de briza care adia dincolo de geamul ferestrei.

— Ar trebui să înţelegi, îi explică el cu o voce răguşită după o lungă tăcere. O sută cincizeci de soldaţi de meserie au murit în această cursă. Şi pentru ce?… Pentru că un om care le datora bani a găsit că e mai comod să-i elimine decât să-i plătească. Acest om se numeşte Chapmann… Colonelul Chapmann… Şi va trebui să dea socoteală. Dacă într-adevăr, aşa cum cred, Dumnezeu a făcut să nu fiu ucis, atunci eu nu găsesc acestui lucru decât o singură explicaţie. A vrut să trăiesc pentru a-l face pe Chapmann să plătească!

* * *

Grădina misiunii religioase era întreţinută cu grijă. Copacii verzi, plantele mari şi straturile cu flori formau pete de culoare într-o totală armonie cu calmul acelui lăcaş. Undeva o pasăre îşi trimise trilul spre cerul senin, apoi îşi luă zborul cu un fâlfâit de aripi grăbit.

Hank Frost devenise un obişnuit al acelui loc. Îi cunoştea acum cele mai mici colţişoare. Se împrietenise cu *padre* Anselmo, preotul misiunii, şi cu *hermana* Genoveva, măicuţa-

infirmieră care se ocupa de el.

Trecuseră deja patru săptămâni… Şi i se părea o eternitate.

Aşezat pe o bancă de piatră în faţa unui boschet mare de rododendroni mov, Mercenarul fuma ţigară după ţigară, consumând cu voioşie din proviziile aduse de *padre* Anselmo. Purta nişte pantaloni kaki, o haină cu multe buzunare, iar la ochi avea o legătură nouă. Frost căzuse pe gânduri. Preocupările lui vizau un singur obiectiv: Chapmann. Avusese tot timpul, în cursul lungilor sale meditaţii, să desprindă trei motive esenţiale pentru viitoarele lui proiecte. Mai întâi colonelul trădător datora bani familiilor victimelor sale; acesta era motivul mai puţin hotărâtor, deşi îl considera un element indispensabil acţiunii sale. După aceea, când Chapmann va afla că reuşise să scape – în această privinţă nu putea exista nicio îndoială – Frost nu va mai fi în siguranţă, oriunde se va duce. Ticălosul deţinea filiere de informaţii şi avea oameni care să-l sprijine peste tot în lume. Cel mai bun exemplu era acest masacru pe care reuşise să-l impună unui guvern atât de puţin belicos precum cel al Venezuelei. Fără îndoială că îşi legitimase actul inventând o rebeliune, dar asta nu schimba cu nimic problema. Chapmann dispunea totdeauna de mijloace. Al treilea motiv era cel mai evident şi cel mai puternic, care făcea sângele Mercenarului să fiarbă de fiecare dată când se gândea la asta. Chapmann trebuia să plătească cu vârf şi îndesat pentru faptele lui. Avea să plătească cu viaţa, chiar dacă pentru asta va trebui să piară şi el.

Se auzi fâşâitul unei stofe, însoţit de un pas uşor pe pământul bătătorit al aleii. Un mers suplu, rapid, pe care l-ar fi recunoscut dintr-o mie. *Hermana* Genoveva apăru deodată în faţa lui, surâzătoare. Frost se ridică în picioare, frapat încă o dată de fineţea trăsăturilor şi limpezimea ochilor albaştri.

— Parcă am înţeles că ne vei părăsi?

Mercenarul dădu afirmativ din cap gândindu-se că s-ar fi putut prea bine să ascundă o frumuseţe de păr blond sub scufia ei cu colţuri.

— Spune-mi, ăăă… măicuţă…

Nu-şi putu reţine un zâmbet ironic.

— Da?

— Pot să-ţi pun o întrebare?

Zâmbi şi ea, cu o mică mimică amuzată.

— Nimic nu te opreşte. Dar nu-ţi promit că-ţi voi răspunde neapărat.

— Părul…

Deodată deveni stângaci şi se sprijini stingherit pe un picior.

— Ei bine, spune?

— Ştiu că pentru a intra în unele ordine religioase trebuie să-ţi razi capul… în fine, se pare că e ceva care se practică. Am făcut prinsoare cu mine însumi că ţi-ai păstrat părul lung.

Ea se înroşi puţin în obraji, ca de obicei, şi răspunse cât se poate de serios:

— Ai câştigat pariul, domnule Frost. Pot să-ţi mai spun că e blond şi că-l îngrijesc cu regularitate – lucru cât se poate de compatibil cu misiunea mea faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni.

— Fantastic! exclamă el, privind-o de parcă acum o vedea pentru prima dată. Am dreptul şi la o a doua întrebare?

— Pentru că urmează să ne părăseşti şi nu rişti să ajungi prea departe în tentaţia păcatului, îţi dau voie.

Deşi devenise prudentă, zâmbetul nu-i dispăruse.

— De ce te-ai călugărit?

De data asta ea făcu un pas înapoi şi se uită la el cu o expresie pe jumătate nemulţumită, pe jumătate amuzată.

— Îmi închipuiam eu ceva, căpitane. Pentru cineva obişnuit cu jungla, parcă îţi cam lipseşte agilitatea.

— Terenul nu mi-e favorabil, glumi el masându-şi ceafa.

— În fond, pentru că ţii neapărat să ştii… îţi aminteşti de acea după-amiază în care mi-ai povestit începuturile dumitale în meseria de mercenar şi mi-ai mărturisit motivele care te-au împins pe această cale?

— Îmi aduc aminte mai ales de ochii dumitale. Ştiai că sunt minunaţi?

— Încetează cu stupidităţile, domnule Frost. Ei bine…

Afară se auzi sunetul unui claxon răguşit. *Padre* Anselmo

sosise cu maşina lui 4X4. *Hermana* Genoveva îşi drese glasul.

— Ei bine, reluă ea, lăsând la o parte gândurile rele, să zicem că motivele pentru care am devenit călugăriţă sunt aproximativ asemănătoare cu cele care au făcut din dumneata un mercenar. Dar să nu te grăbeşti eu concluziile. Ai încredere.

— Asta e ceea ce se numeşte o parabolă, nu? Mulţumesc pentru lecţie, cred că i-am înţeles sensul.

Luă mâna pe care i-o întinsese măicuţa şi i-o ţinu un moment strânsă în mâna sa.

— Mulţumesc şi pentru tot ce-ai făcut. Aş vrea să-ţi spun cât…

— *Padre* Anselmo te aşteaptă, grăbeşte-te.

El o mai privi încă o dată, apoi îşi luă valiza de lângă bancă şi se îndepărtă pe alee. Când ajunse la poarta din fier forjat, o văzu făcându-i un semn de adio. Frost îi făcu şi el cu mâna, ieşi şi sări în vechea maşină decapotabilă.

Padre Anselmo îi întinse un pachet învelit în pânză groasă.

— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de asta, comentă el pornind maşina din loc.

Frost desfăcu sfoara şi deschise pachetul. Înăuntru îşi găsi pistolul cromat, încărcătoarele de schimb şi cuţitul de luptă Colt M 7 împreună cu teaca.

— Îmi pare rău pentru teaca pistolului, îi zise preotul. Era atât de impregnată de sânge încât a trebuit s-o ardem împreună cu hainele.

— Mă voi lipsi de ea, spuse Frost care fu nevoit să se agaţe de scaun pentru a rezista zdruncinăturilor. Amândoi aţi fost foarte cumsecade cu mine.

— Şi eu am fost în armată, răspunse *padre* Anselmo fară să-i ia în seamă vorbele. Am demontat pistolul şi l-am curăţat. E o armă frumoasă. Sper că nu-l vei folosi decât în mod cinstit.

Mercenarul nu răspunse, îndreptându-şi atenţia spre drumul sinuos şi desfundat. Aproape fiecare viraj era jalonat de cruci în memoria şoferilor imprudenţi care nu văzuseră la timp curbele bruşte pe marginea râpei. Unele erau formate din două bucăţi de lemn prinse una de alta cu o sârmă.

Altele, supraîncărcate ca nişte monumente baroce, acoperite cu tot felul de fleacuri ţipătoare şi de articole de proastă calitate cât se poate de nepotrivite. Părintele Anselmo nu se purta prea blând cu acceleraţia. Ţinând cont de starea şoselei, maniera lui de a conduce constituia o adevărată provocare la adresa providenţei divine. La ieşirea dintr-un viraj brusc, părintele i se adresă lui Frost:

— Pot să vă pun o întrebare, *señor* Hank?

Frost făcu haz.

— După toate întrebările cu care te-am bombardat, e normal să-ţi vină şi dumitale rândul… Hei! Poate că ar trebui să te uiţi în faţă.

— Nu-ţi face griji, îl linişti părintele, dând drumul volanului pentru a bate uşor cu mâna caroseria burduşită a maşinii. Cunoaşte drumul pe de rost.

Şi izbucni într-un hohot de râs răsunător. Mercenarul consideră că era prudent să abandoneze lecţia de conducere. Cu faţa biciuită de vânt, Frost trebui să vorbească tare pentru a relua conversaţia.

— Voiai să mă întrebi ceva, *padre*?

— Cum ai de gând să părăseşti ţara?

— Pe mare.

— Daaa? În ce fel?

— Înot.

— Serios…

— Dacă ţi-aş spune, ai putea să crezi că te-ai înşelat punându-mă pe picioare.

Restul traseului a fost parcurs în tăcere. Frost coborî între Puerto de la Cruz şi Barcelona, la un kilometru de un mic port de agrement. Cei doi bărbaţi se salutară, simţind cum li se strânge puţin inima, şi schimbară câteva cuvinte convenţionale de rămas bun. Frost fu gata să-i spună că îi va scrie, dar tăcu, ştiind că probabil nu-şi va ţine promisiunea. Erau orele şase ale după-amiezii.

Nu avea intenţia să hoinărească prin împrejurimi, unde ar fi riscat să fie reperat. Portul era relativ departe de Caracas, cam la trei sute de kilometri, dar dacă Chapmann putuse să facă bilanţul efectivelor şi să constate că Frost nu figura

printre victime, atunci cu siguranţă că oamenii lui supravegheau coasta. Mai erau şi soldaţii din armata regulată care străbăteau sectorul din cauza recentelor tulburări. S-ar fi putut prea bine ca aceşti soldaţi să fi primit semnalmentele lui.

Trebuie să părăsească teritoriul cât se poate de repede şi de discret şi să ajungă în Columbia. Cunoştea pe cineva la Barranquilla. Un tip bine informat ce-i putea furniza date care ar fi putut să-i confirme filiera lui Chapmann. Dar traseul pe mare va fi lung. Hotărî să aştepte căderea nopţii, ascuns în scobitura unei stânci, la adăpostul mărăcinişului care-l despărţea de drumul de pământ, şi adormi foarte repede. Un coşmar îi bântui somnul. Chapmann îi apărea în haine de preot, cu o biblie în mână, şi psalmodia descântece satanice. La picioarele lui, fiinţe umane minuscule gesticulau şi se zvârcoleau de durere. Frost era legat de o dală de piatră rece ca gheaţa în timp ce colonelul în veşminte negre se apropia de el, călcând nepăsător peste corpurile omuleţilor ale căror strigăte de suferinţă se ridicau într-o ceaţă rotitoare deasupra căreia pluteau monştrii ameninţători. Un cuţit roşu de sânge se ridică perpendicular pe pieptul lui Frost, ţinut de o mână cu gheare vopsită în culori de camuflaj. Strigătele deveneau din ce în ce mai puternice umplând acel spaţiu demoniac.

Se trezi chiar în clipa în care cuţitul urma să-i pătrundă în gât şi îşi dădu seama că tremura din tot corpul. Avea fruntea plină de sudoare. Deasupra lui, noaptea se întindea ca un imens macat albastru presărat cu luminiţe scânteietoare. Se uită la ceas şi văzu că era douăsprezece şi un sfert.

Se ridică, luă de jos pachetul din pânză şi scoase pistolul cromat pe care îl băgă la centură, sub haină, puse încărcătorul de schimb în buzunar şi o porni spre drumul de pământ.

În curând ajunse în port şi-l străbătu cu aerul cuiva care se plimbă. Locul era aproape pustiu. Cu excepţia unei zone în care se reflectau de pe puntea unui vas de agrement, cheiul şi pontoanele erau învăluite într-o penumbră propice planurilor lui.

La ora unu dimineaţa, Mercenarul fură un iaht de croazieră

cu motor, căruia îi verifică mai înainte nivelul benzinei, navigă cu motorul la ralanti aproape până la un kilometru depărtare de mal, apoi acceleră îndreptându-se spre vest. Ambarcaţiune rapidă, iahtul era echipat cu o aparatură de navigaţie destul de sofisticată: compas electronic, aparat de determinare a adâncimii, mini-radar şi aparat de emisie-recepţie la mare distanţă. La bord se mai găseau şi câteva provizii, cutii de conserve, cutii cu lapte, ciocolată, o sticlă de whisky precum şi un cartuş de ţigări Lucky Strike. Până acum zeii fuseseră de partea lui. Şi va mai avea mare nevoie de ei, îşi zise el modificând uşor direcţia spre sud-vest.

Hârtia plină de nume pe care şi-o pusese în buzunarul interior al hainei atârna greu şi îi străpungea cu unde fierbinţi tot pieptul. O poliţă care va trebui plătită cu sânge.

5

După aerul condiţionat din avionul Boeing 747, aeroportul internaţional Hartsfield semăna cu o etuvă. Erau aproape treizeci şi opt de grade. Frost merse în coloana pasagerilor care se îndrepta spre clădirile aerogării. Călătoria nu fusese lipsită de incidente.

După treizeci de ore de navigaţie la bordul iahtului furat din micul port venezuelean ajunsese la Barranquilla. Nu făcuse decât o singură escală în apropierea frontierei columbiene pentru a se aproviziona cu carburant. Şi nimeni din paza de coastă nu încercase să-l intercepteze. Este adevărat că în noaptea plecării se depărtase cât putuse de mult, iar proprietarul vasului cu siguranţă că observase dispariţia lui mult mai târziu. Omul lui de la Barranquilla îi procurase o sumă de bani suficientă pentru a putea închiria un avion-taxi care-l dusese până la Bogota. Aici se afla pe un teren plin de cunoştinţe. Avea nişte prieteni care lucrau pentru serviciile secrete şi care mai ales aveau sarcina să lupte împotriva traficului de droguri dintre Columbia şi Statele Unite. Aceştia îi obţinuseră un paşaport nou de la ambasada americană. În plus, tot ei îl informaseră asupra poziţiei lui Chapmann după un schimb relativ rapid de mesaje radio şi telex. Chapmann părăsise America latină şi în prezent se afla în Burundi; nu departe de Congo, vechiul său teren preferat.

De la Bogota, Frost luase un avion spre Miami, unde abia avusese timp să dea un telefon înainte de a prinde ultimul avion cu destinaţia Atlanta, statul Georgia.

* * *

În faţa aeroportului, taxiurile erau luate cu asalt de o mulţime de turişti. Tocmai se resemnase să aştepte când un Ford LTD albastru închis se opri în faţa lui scrâşnind din cauciucuri. Şoferul scoase capul prin portieră.

— Hank Frost? întrebă el.

Mercenarul încuviinţă dând din cap, observându-l cu atenţie pe tânărul cu mustaţa tăiată îngrijit. Aruncă o privire

instinctivă în spatele Fordului, îşi aruncă valiza înăuntru şi se aşeză pe locul din faţă. Fordul se încadră cu supleţe în valul de maşini.

— Mă numesc Jed Kominski, se prezentă tânărul blond cu ţinuta impecabilă. Lucrez cu comandantul Hensen.

Frost păstră distanţa. Ceva mai târziu îi zise:

— N-ai luat-o în direcţia buna. Hensen nu locuieşte în South Atlanta.

Celălalt îi aruncă o privire laterală şi zări mânerul pistolului care ieşea din haina lui Frost.

— Nu fi îngrijorat, zise el cu un ton nesigur. Hensen a considerat preferabil să nu vă întâlniţi la domiciliul lui.

— O.K., bătrâne. Îţi doresc să nu fie o glumă urâtă.

După un sfert de oră, Kominski părăsi drumul cu sens unic şi coti pe Memorial Drive spre Stone Mountain. Cu mult înainte de a ajunge acolo, şoferul încetini în faţa unei mari pizzerii şi pătrunse în parcare.

— Comandantul Hensen s-a gândit că îţi va fi cu siguranţă foame, zise Kominski.

Era un loc liniştit. Înăuntru era întuneric şi aproape pustiu. Frost îl zări pe Hensen în fundul sălii. Un moment mai târziu se aşeza în faţa celui care îi fusese şef de batalion în Vietnam. Membri ai forţelor speciale, cei doi bărbaţi lucraseră când ca Berete verzi, când ca angajaţi cu contract ai CIA.

— Salut, Hank! făcu Hensen. Îmi pare bine că ai scăpat din rahatul ăla.

Îşi strânseră mâinile cu căldură.

— Salut, Steve, îi răspunse Mercenarul. Mă întristează faptul că sunt singurul…

— Mda… E prima dată când aud de o poveste ca asta. Ţi-e foame, Hank?

Lui Frost nu-i era foame, dar acceptă să ia o pizza pentru a-i ţine companie lui Hensen, apoi atacă imediat:

— Am aflat că Chapmann e în Burundi şi că lucrează pentru generalul Kubinda. Am nevoie de informaţii suplimentare, Steve.

— Cred şi eu.

Kominski se ridică să bage câteva monede în tonomat.

Când se întoarse la masă, în întreaga sală răsuna o melodie country.

— Asta e rău, făcu Hensen. Foarte rău.

— Ce e rău?

— Kubinda. Ăăă... întorcându-ne la Marcus Chapmann, trebuie să-ţi spun că am căzut în fund când am aflat vestea. A fost cea mai mare surpriză pentru cei din lumea noastră.

— De aceea i-a şi reuşit lovitura, comentă tânărul blond. Eu n-am avut niciodată de-a face cu acest personaj, dar i-am auzit deseori pe alţii vorbind de el..

Tocmai voia să mai adauge ceva când chelneriţa veni să le aducă comanda. Femeia purta o pereche de blugi strânşi pe ea şi o bluză albă care i se mula pe bust, fără să ascundă aproape deloc sânii generoşi. Frost o privi insistent fară ruşine.

— Sunt clipe când regret cu adevărat că nu am decât un ochi, zise el melancolic.

Femeia îl privi cu un aer mirat, zăbovind o secundă asupra legăturii negre, apoi râse gâlgâit ca o liceană. După ce se îndepărtă, Kominski îşi întoarse capul spre Frost şi-şi drese glasul.

— Pot... pot să te întreb cum ţi s-a întâmplat? îl întrebă el cu stângăcie.

— Cum să nu, bătrâne.

— Mă refer la ochi. Dar dacă nu te jenează...

— Nici pomeneală, îi răspunse Mercenarul care aştepta de la început întrebarea. De fapt, nu e mare lucru. Începusem să nu mai suport să văd dublu în serile când beam prea mult. Aşa că m-am dus în faţa oglinzii şi mi-am făcut figura câinelui andaluz.

Schimbă o privire cu Hensen, care râdea uşurel, se uită o clipă la Kominski a cărui faţă devenise brusc mai mult decât serioasă şi continuă:

— Spune-mi, Steve, de ce e rău?

— Kubinda a răsturnat practic conducerea din Burundi. Şi pentru că se află în competiţie cu *guerrilleros* care ascultă de Cuba, se bucură de sprijinul tacit al Departamentului de Stat. Acolo are loc un război triunghiular. Armata regulată,

mobilizată foarte bine în ultima vreme, gherilele marxiste şi Kubinda care are sprijinul unei mici facţiuni din armată şi l-a angajat pe Chapmann. Acestea sunt cele trei puncte ale triunghiului. În vârf, facţiunea din armată care a rămas fidelă guvernului lui Bagaza, la stânga rebelii procubanezi şi la dreapta puciştii lui Kubinda ajutaţi de Chapmann. Toţi se bat împotriva tuturor. Marele măcel.

— Mda, făcu Frost dus pe gânduri. Marcus e foarte tare într-un astfel de joc.

— Cam aşa. Ăsta ar fi tabloul în linii mari, Hank. O să te vâri într-o situaţie otrăvită şi al naibii de căcăcioasă. Altceva. După cum ai înţeles, CIA vede altfel lucrurile decât Departamentul de Stat; ea ar susţine armata guvernamentală. Neoficial, bineînţeles, şi cu cea mai mare discreţie. Asta nu înseamnă că... Ceea ce mă întristează, e că nu pot să fac nimic pentru tine. Cel puţin personal. Mi s-a interzis să părăsesc teritoriul, mi-au confiscat paşaportul.

— Necazuri politice? întrebă Frost.

— Nici măcar. O şmecherie tâmpită... Cumpărasem câteva arme de la un tip pe care mi-l indicase cineva. Şi se dovedeşte că una dintre ele fusese modificată, făcută să tragă tir automat, iar eu nu am licenţă pentru această categorie de arme. Era numai pentru uzul meu personal, îţi dai seama? Fraierit în halul ăsta!

— Cineva a vrut să fii prins.

— E cât se poate de limpede. Unii nu m-au iertat că-mi afişez deschis anumite opinii politice. Voi ajunge la tribunal. E drept că nu-mi fac cine ştie ce griji, dar deocamdată nu am dreptul nici să părăsesc Georgia. Ăăă... în schimb, dacă ai nevoie de bani...

— Am la bancă în jur de şapte mii de dolari, îl întrerupse Frost. Deocamdată ar trebui să-mi ajungă, mulţumesc. Şi am de gând să scot destui de la Chapmann.

— Fiindcă tot a venit vorba de bani, zise Hensen, pot să-ti ofer o informaţie. Are un cont în Elveţia. Cunosc banca. Dacă-l ratezi în Burundi, îl poţi oricând aştepta acolo după terminarea operaţiunii. Fii sigur că va veni la întâlnire. Nu ratează niciodată ocazia. Mă simt tare rău că nu pot să fac

mai mult pentru tine...

— Nu te obosi, Steve. Conversaţia noastră a fost interesantă.

* * *

Într-o vreme Frost se numise Henry Stimson Frost. Asta în adolescenţă. Şi era atunci un elev strălucit, şcoala era toată viaţa lui. Părinţii divorţaseră la câţiva ani după naşterea lui şi tânărul Henry fusese încredinţat tatălui, un militar de carieră aflat într-o continuă deplasare de la o unitate la alta. Unele zvonuri care circulau discret insinuau că mama lui fusese o femeie de moravuri uşoare.

Henry n-ar fi putut, precum majoritatea colegilor lui, să spună „casă" vorbind de domiciliul său. Nu rămânea niciodată destul de mult într-un loc ca să se poată obişnui. Încă de mic, Henry Frost nu-şi suferise numele şi începuse să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a se debarasa de el. Asta nu-l împiedica să aibă o mare admiraţie pentru cel de la care îl moştenise, bunicul său, un bărbat de o mare integritate care fusese învăţător şi apoi director de ziar în Middle West.

La colegiu, Henry Stimson Frost excela la sport şi la limba engleză, dar nu putea să sufere matematica. Nu înţelegea decât foarte greu abstracţia, preferând de departe materiile mai concrete, cu excepţia istoriei europene pe care nu reuşea s-o reţină din cauza datelor. Din acest motiv căzu la concursul de admitere la Academia militară de la West Point. Puţin după aceea, generalul de brigadă Kenneth Henry Frost murea de o criză cardiacă. Începând de atunci tânărul îşi schimbă radical orientarea. Refuzând ca viaţa lui să fie o copie a vieţii tatălui său, intră la universitate unde studie literatura anglo-saxonă şi jurnalistica. În momentul când îşi obţinea licenţa în engleză, americanii se luptau serios în Vietnam. Din spirit practic, şi fără să se gândească prea mult, s-a angajat în trupele aeropurtate şi a plecat în sud-estul asiatic unde s-a trezit rapid în cadrul forţelor speciale de intervenţie. Aptitudinile lui sportive şi anumite predispoziţii ereditare au făcut repede din el un luptător excepţional, astfel încât a fost avansat în curând la gradul de căpitan, apoi înscris pe tabelul de avansări pentru gradul de comandant.

Respinse avansarea, refuzând să părăsească terenul şi mai ales fiind prea puţin doritor să aibă o responsabilitate de organizare, fie ea cât de mică, în acel război pe care îl considera prost condus.

În acea perioadă, viaţa lui Frost a fost marcată de două evenimente fundamentale, deşi mai târziu nu a vorbit niciodată serios despre asta. Mai întâi omorî un număr incalculabil de oameni. Lupta în armata ţării sale, evident, dar asta nu a împiedicat să se nască în el un dezgust profund pentru cei care dădeau ordinele din confortabilele lor poziţii politice de la Washington ca şi de la Moscova. Atunci crezuse că nu va mai fi niciodată un om ca ceilalţi, capabil să se reintegreze în societate. După aceea şi-a pierdut un ochi în luptă.

Repatriat în Statele Unite, mai întâi primit ca un erou, apoi demobilizat, Frost îşi dădu seama foarte repede că nu era decât un handicapat în căutare de lucru, ca mii de alţi demobilizaţi. Hank Frost, eroul din Vietnam, s-a pomenit la volanul unui taxi. Şi aşa a trecut o vară. După aceea obţinu un certificat de profesor şi ateriză la un colegiu din Middle West, unde constată foarte repede că era mai uşor să-i înveţi engleza pe micii vietnamezi. Elevii săi, majoritatea tineri negri, erau plini de bunăvoinţă, dar îşi trăgeau după ei originile socio-culturale precum o ghiulea legată de picior. Viitorul lor era ipotecat din start. Atunci a început Frost să glumească pe socoteala legăturii lui de la ochi. Copiii voiau neapărat să ştie iar el nu voia să le spună nimic. Îşi constituise atunci un repertoriu de povestioare despre care ştia că nu erau totdeauna de bun gust…

Popasul în învăţământ a fost de scurtă durată. Avea o colegă, o negresă, căreia nu-i reţinuse decât prenumele: Viola. Viola făcea parte din acea nouă generaţie de profesori care considerau că misiunea lor educativă trebuie să depăşească neapărat cadrul şcolii, şi făcea numeroase acţiuni în ghetou. Frost se întrebase mereu dacă asta era soluţia cea bună. Într-o zi Viola nu-şi mai făcu apariţia la masa la care profesorii obişnuiau să se întâlnească la ore fixe pentru dejun. Frost urcă scările spre clasa unde preda Viola. Auzi

strigăte, gemete şi se repezi în clasă unde văzu vreo doisprezece copii, negri şi albi, adunaţi în cerc. Unii păreau încremeniţi locului, muţi de oroare şi dezgust. Alţii păreau fascinaţi de o curiozitate nesănătoasă. Îi îmbrânci în momentul în care în sală se auzi un urlet. Viola era făcută ghem într-un colţ al clasei, cu faţa plină de sânge şi rochia sfâşiată. Doi elevi din ultimul an se înverşunau împotriva ei, nişte tineri solizi dintre care unul tocmai îi smulgea slipul tinerei femei. Când Frost îl apucă de umăr pe cel mai ameninţător pentru a-l da la o parte, celălalt sări la el şi încercă să-l lovească. Se debarasă uşor de el lovindu-l cu dosul mâinii peste maxilar, dar celălalt scosese un cuțit cu buton. Arăta ca un colos, deși nu avea decât nouăsprezece ani. În clipa aceea reflexele de luptător ieşiseră la iveală. Cuţitul zbură, mâinile şi picioarele intrară în acţiune şi tânărul derbedeu se trezi cu traheea parţial zdrobită şi un braţ fracturat. A trebuit să fie internat în spital.

Frost a fost chemat în faţa consiliului de disciplină. Atitudinea lui „incalificabilă” i-a atras o plângere, adresată autorităţilor, care a fost imediat retrasă în momentul când a acceptat să-şi dea demisia. Atunci a început să bea mai mult decât ar fi fost normal. După aceea se hotărî să devină şofer de camion. În aşteptarea validării permiselor sale militare, Frost a lucrat un timp ca instructor la o şcoală auto. Apoi a lucrat pentru o companie de transport care uneori îi cerea să transporte unele mărfuri de contrabandă. În cele din urmă ceru să i se facă socoteala şi plecă, intră undeva ca paznic de noapte şi în sfârşit obţinu o licenţă de detectiv particular (avea de altfel această licenţă pe care şi-o reînnoia şi se folosea de ea ca o acoperire oficială). Dar şi-a dat imediat seama că a fi detectiv particular era cu totul altceva decât puteai vedea în filme. Filarea găinarilor, constatarea adulterelor şi alte afaceri pentru handicapaţi sfârşiră prin a-l demoraliza.

Într-o dimineaţă, Hank Frost se trezi mai mahmur ca niciodată. Ajunse instinctiv la cutia de scrisori, obsedat de ideea facturilor care începeau să se adune, şi dădu peste scrisoarea unui „fost” din Vietnam. Tipul era acum în poliţia

rhodesiană. În realitate era vorba de un grup paramilitar format în cea mai mare parte din mercenari şi care avea sarcina să-i hăituiască pe opozanţi în junglă. Termenul „poliţie” era o măsură ce urmărea facilitarea lucrurilor, pentru uzul occidentalilor care riscau să-şi piardă aproape automat cetăţenia angajându-se în armata rhodesiană.

În cele patru zile care urmaseră monumentalei sale beţii, Frost reflectase îndelung la scrisoarea prietenului său. Se hotărî să abandoneze băutura şi să-şi recapete forma frecventând cu asiduitate sala de gimnastică din cartierul lui.

Niciun om întreg la minte nu poate să simtă plăcere ucigând şi, în ciuda antrenamentului intensiv pe care-l făcuse în această direcţie, Frost nu căzuse niciodată în capcana acestui viciu.

Dar nu ştia să facă decât un singur lucru – să se lupte.

Din cauza ochiului pe care-l pierduse nu se putea angaja într-o armată regulată. Totuşi voia să trăiască decent, fără să datoreze nimic nimănui, cu capul sus. Prin urmare nu exista decât o singură soluţie, să devină mercenar; aşa cum samuraii japonezi din trecut îşi închiriau serviciile luptând cu sabia în slujba unor cauze nobile.

Şi cauze erau destule, slavă Domnului! Lui Hank Frost îi plăcea să-şi zică „Mercenarul”, deşi majoritatea aventurilor nu-i aducea niciun câştig. Totdeauna fusese de o mare pudoare şi nu-i plăcea să-şi etaleze idealul de a îndrepta nedreptăţile. Totuşi, se consacră acestei noi meserii ca unui sacerdoţiu, alegându-şi angajamentele cu grijă, eliminându-le pe cele pe care le considera prea îndepărtate de etica lui.

* * *

Aparatul Boeing 747 începea să coboare spre Kinshasa, deasupra covorului verde al junglei.

Hank Frost îşi pipăi instinctiv legătura de la ochi. Fără acest stupid „accident” ar fi fost poate funcţionar sau comis-voiajor. Acum se însurase cu Aventura. Chiar dacă îşi risca viaţa în fiecare misiune. Se aplecă spre hublou, simţind parcă un nod în gât. Era prima dată când revenea în Africa de la războiul din Angola. Ce va găsi aici?

6

Hank Frost respiră aproape cu voluptate aerul impregnat de umiditate şi se îndreptă spre sala bagajelor.

Înainte de a părăsi Statele Unite, Frost cumpărase de ocazie o carabină Weatherby Magnum echipată cu lunetă de ochire. Arma era foarte folosită. Dar nu avea deloc intenţia să fugărească elefanţi sau rinoceri. Această armă grea făcea parte din acoperirea lui. O acoperire care îi permitea să justifice prezenţa pistolului Browning ca armă de sprijin. Puţin îi păsa ce avea să se întâmple cu carabina după aterizare.

Cineva îi făcu semn din cealaltă parte a barierei Imigraţiei. Un vechi amic, Derek Kingston, un vânător profesionist care avea să-i furnizeze arme mai potrivite pentru ce planuri avea el. În felul lui, omul era un apostol al libertăţii şi lupta neoficial împotriva tuturor formelor de dictatură, fie ele de dreapta sau de stânga. Unii pretindeau că lucrează pentru Intelligence Service, ceea ce fusese adevărat în urmă cu câţiva ani. Prietenia lor data de pe vremea Rhodesiei şi mai lucraseră şi în Angola.

După terminarea formalităţilor, băură un păhărel la aeroport înainte de a pleca spre locuinţa lui Kingston de la Kinshasa. Gazda scoase din buzunar un mic etui de argint care purta vizibil patina timpului, îi oferi o ţigară lui Frost şi aprinse o brichetă Cartier. Mercenarul îl observa cu atenţie. Avea vreo treizeci de ani, purta un costum alb cu siguranţă foarte costisitor, avea un păr teribil de blond, o mustaţă ciudată în formă de bicicletă şi un pistol automat la subsuoara stângă care îi umfla uşor haina. Un Jaguar decapotabil nou-nouţ aducea tuşa finală acestui tablou.

— Mi s-a strâmbat nodul la cravată, Hank? se amuză el remarcând atenţia cu care-l privea Frost.

Avea un accent foarte britanic, puţin cam forţat. Mercenarul făcu haz:

— Mă întrebam cum faci să arăţi aşa de impecabil în plină Africă. Ai o reţetă specială?

— Asta înseamnă să ai clasă, bătrâne. Yankeii îngălaţi de felul tău nu vor înţelege niciodată... Am făcut rost de echipamentul pe care mi l-ai cerut, cel puţin de ce-am găsit. Un pumnal de luptă Gerber, o puşcă de asalt HK cu pat metalic retractabil, o provizie de cartuşe 308 FMJ şi opt încărcătoare de schimb. Am presupus că ai propriul tău pistol.

— Am, confirmă Frost. Aproape că a devenit o parte din mine însumi.

— M-am mai gândit că eşti complet ţicnit dacă vrei să pleci singur pe acest teren şi ţi-am găsit o călăuză. Un om cât se poate de sigur căruia i-aş încredinţa şi nevasta dacă aş avea-o.

— Drăguţ din partea ta că te-ai gândit la pielea mea. Dar aş vrea să ştiu dacă ai strâns informaţii despre Chapmann.

— S-ar zice că numele ăsta îţi arde buzele, nu e aşa?

— E un butoiaş de petrol în flăcări, bătrâne. Şi trebuie să-l sting.

— Am făcut rost de unele informaţii. Se pare că deţine practic controlul ţării, inclusiv capitala. Singura zonă rămasă încă necucerită şi-o dispută gherilele marxiste şi soldaţii armatei regulate. Deocamdată aici nu se vorbeşte prea mult despre asta, excepţie făcând raidurile ocazionale organizate de cealaltă parte a frontierei.

— Am auzit şi eu câte ceva, zise Frost, când am trecut prin Statele Unite. S-ar părea că Departamentul de Stat susţine puciul lui Kubinda, pe câtă vreme CIA ar fi mai curând favorabilă guvernării actuale. Ce zici de asta?

— Eu nu sunt decât un vânător! glumi Kingston.

— Lasă prostiile. E ceva serios.

— Bun... Cred că toată chestia asta e adevărată. Dacă vrei să aprofundezi problema, ai putea să te întâlneşti cu Curtis. Ţi-l aminteşti?

Frost încuviinţă.

— Cu siguranţă că el va avea informaţii mai interesante decât ale mele. Curtis e băgat de-a binelea în chestiile astea...

Când o porniră spre Kinshasa, soarele începea să coboare la apus. După o oră ajungeau la locuinţa lui Kingston.

Construcţia semăna mai mult a palat decât a casă. Cina, excelentă, a fost servită nu de un tânăr indigen, aşa cum se întâmplase data trecută când trecuse Frost pe acolo, ci de o tânără negresă de o mare frumuseţe care nu era alta decât amanta lui Kingston. Când îi fu prezentat ghidul, Hank înţelese de ce englezul i-ar fi încredinţat şi nevasta. Omul era fratele frumoasei negrese. După masă Frost urcă în camera lui şi verifică armele.

Mercenarul se trezi tresărind, lac de sudoare. Ceasul arăta patru şi treizeci de minute, temperatura atingea treizeci şi cinci de grade şi era timpul să se scoale. Îşi luă rămas bun de la Kingston, îşi puse bagajele în spatele Land Rover-ului închiriat şi se aşeză pe scaunul de lângă şofer. Ghidul era deja la volan, ţeapăn ca un trunchi de abanos. Se numea Joe-Joe şi îşi lua rolul foarte în serios.

Prima parte a drumului era foarte practicabilă, astfel încât putură să meargă cu o viteză medie acceptabilă. Joe-Joe deschise gura abia după vreo douăzeci de kilometri:

— Domnu' Derek mi-a spus că vă cunoaşteţi de multă vreme, căpitane.

— Cam de două sute de ani, glumi Frost fără să-i acorde prea mare importanţă, încercând să-şi aprindă o ţigară.

Maşina era deschisă în părţi dar, din fericire, avea un acoperiş mobil care urma să-i protejeze de soare când temperatura începea să devină insuportabilă.

Au mers toată ziua, oprind numai o singură dată, pe la orele unsprezece, când au mâncat ceva în fugă. Negrul nu era prea vorbăreţ iar Mercenarul nu făcu nici cel mai mic efort pentru a întreţine conversaţia. Era adânc cufundat în gânduri.

A doua zi, după o noapte petrecută în saci de dormit la marginea drumului, o porniră din nou la drum, înaintând pe un sol din ce în ce mai plin de făgaşe şi de pietre mari care îl obligau pe Joe-Joe la un veşnic slalom. După-amiază, Frost remarcă o trâmbă de praf la aproximativ cinci kilometri în spatele lor.

— Ce-ar putea să fie asta, Joe-Joe, după părerea ta? întrebă el.

Negrul se strâmbă.

— Cu siguranţă că nimic bun. De zece minute îi văd în oglinda retrovizoare. Drumul nu prea e frecventat de turişti în momentul ăsta. Se servesc de el mai ales gherilele din Burundi.

Frost aruncă instinctiv o privire spre bancheta din spate unde se afla puşca lui de asalt şi temutul Remington 700 BDL al lui Joe-Joe.

Se făcu seară şi norul de praf dispăru treptat. Mai merseră încă puţin, apoi ghidul opri lângă un râuleţ, sub nişte copaci care le ofereau un adăpost pentru noapte. Noaptea veni brusc, de parcă cineva ar fi răsucit un întrerupător. Instalară o tabără improvizată, deschiseră câteva cutii de conserve şi mâncară conţinutul rece, căci nu putea fi vorba să facă foc; era prea mare riscul de a fi reperaţi, împrejur, noaptea era plină de freamăt şi de zgomotele animalelor. La o distanţă greu de apreciat, strălucirea unui foc de tabără străpungea întunericul. Trebuia să ai o oarecare doză de inconştienţă ca să aprinzi un asemenea felinar în apropierea frontierei statului Burundi, frontieră ce putea fi foarte bine parcursă de cete de rebeli de tot felul. Sau poate că oamenii aceia nu aveau de ce se teme de *guerrilleros*... Oricum, Frost era hotărât să fie cât se poate de prudent. Şi să nu dorm decât cu un ochi, se amuză el în gândul lui.

Joe-Joe tocmai înghiţise conținutul unei conserve cu carne de vită şi bea dintr-o sticlă cu apă minerală. Apoi îşi şterse gura cu dosul mâinii.

— Căpitane... Aş fi nepoliticos dacă te-aş întreba ce-ai păţit la ochi?

— Deloc, bătrâne. Cu siguranţă că n-ai auzit, dar preşedintele Statelor Unite a avut un accident săptămâna trecută. Serviciul medical al Casei Albe a făcut cercetări în toate dosarele sanitare ale ţării, mai ales în cadrul armatei, şi în cele din urmă s-a descoperit că am caracteristici genetice comune cu ale lui. Urmarea e foarte simplă. Nu mi-am făcut decât datoria.

După care Frost îl întrebă cât se poate de serios:

— Tu n-ai fi făcut la fel, Joe-Joe?

Joe-Joe părea cufundat într-un hău de gânduri. După un timp, omul îşi scărpină ceafa, se uită în direcţia Mercenarului şi izbucni brusc într-un râs răsunător.

Deodată Frost încremeni şi îşi încorda auzul, făcând un gest care cerea tăcere. Nici vorbă să se înşele: un clănţănit caracteristic rupsese liniştea nopţii. Aproape imediat urmă a doua rafală şi mai susţinută. Se ridică dintr-o săritură luându-şi puşca de jos, imitat de negrul care îi şopti:

— Canibalii au trecut frontiera!

— Nu te mişca, îi zise Frost, mă duc să văd ce se petrece.

— Ai grijă, căpitane, oamenii ăştia sunt periculoşi.

— Îmi închipui. La întoarcere voi fluiera de trei ori. Nu sta în apropierea maşinii…

Frost se înfundă în întuneric fară să mai aştepte nicio clipă. În jur nu era junglă, ci o pădure subtropicală cu copaci nu chiar atât de deşi. Înaintând pe un covor de humus gras, Frost parcurse în tăcere distanţa care-l despărţea de cealaltă tabără şi se instală la pândă în spatele unui tufiş mare. Scena care i se înfăţişă în lumina pâlpâitoare a focului, nu era din păcate decât o situaţie clasică din analele barbariei umane. Văzu un Land Rover asemănător cu al lui dar decapotabil, oprit la mică distanţă de el. În prim plan, trei albi şi o femeie se luptau cu şapte *guerrilleros* în ţinută de camuflaj şi înarmaţi cu puşti Kalaşnikov. Doi dintre ei mitraliau nişte cutii metalice care conţineau material cinematografic. Aparate de filmat şi bobine întregi de peliculă zburau cât colo sub impactul rafalelor. Unul dintre africani derulă o peliculă lungă pe care o agăţă râzând de parbrizul Land Rover-ului, ca pe o ghirlandă de Crăciun.

Frost îşi îndreptă din nou atenţia spre albi. Femeia avea mâinile legate la spate. Un găligan hirsut şi rânjitor o apucă de părul foarte lung şi i-l înnodă de legăturile de la mâini, apăsând-o cu genunchiul în spate. Femeia avea gura deschisă, dar nu scotea decât gemete din ce în ce mai slabe. La trei metri de ea, unul dintre cei trei albi urla izbindu-şi capul cu toată puterea de o stâncă, încercând de bună seamă să se omoare sau cel puţin să-şi piardă cunoştinţa. Africanii îi tăiaseră buzele şi partea de jos a feţei nu mai era decât o

rană din care şiroia sângele. Tăcu brusc când patul unei puşti îl lovi cu violenţă în ceafa, întinzându-l la pământ ca pe o marionetă. Al doilea om era supus unui supliciu pe care Frost îl cunoştea prea bine, şi care, într-un fel, era tratamentul standard pe care-l aplicau teroriştii din regiune prizonierilor. Omul fusese imobilizat pe sol cu ţăruşi înfipţi în carnea braţelor şi a picioarelor şi era încet tăiat în bucăţi cu maceta. Al treilea alb era încă întreg. Avea mâinile legate la spate cu o frânghie lungă înnodată de bara de protecţie a maşinii. Unul dintre torţionari tocmai îl aşeza cu forţa la baza unui copac de care îi legase gleznele. Un altul sări la volanul maşinii.

— Lepădăturilor! mormăi înfundat Frost.

Selectorul armei sale era în poziţia foc automat. Ţâşni din desiş, se ghemui cu un genunchi în pământ şi trase în grup cu rafale scurte. Începu prin a-i sfârteca pe africanii înarmaţi, apoi pe cei care se repezeau spre puştile Kalaşnikov, îndreptându-şi în cele din urmă arma spre cel care accelera motorul maşinii. Îl nimeri în plin, înfigându-i trei gloanţe în piept, dar intervenţia lui survenea cu o secundă prea târziu. Cu pedala ambreiajului eliberată, accelerată la maximum, maşina făcu un salt înainte care întinse cu violenţă frânghia. Ca într-o viziune de coşmar evoluând cu încetinitorul, Frost asistă neputincios la un spectacol oribil. Braţele prizonierului se ridicară în spate, umerii trosniră şi membrele smulse se îndepărtară la capătul frânghiei. Apoi maşina îşi pierdu din elan şi se opri într-un copac.

Mai rămaseră doi *guerrilleros*. Cel mai apropiat, în genunchi, trăgea în direcţia Mercenarului. Dar Frost se deplasase constant de când intrase în scenă. Îi expedie trei gloanţe care îl proiectară pe spate, îndreptându-şi imediat atenţia spre ultimul supravieţuitor. Acesta se târa cu viclenie spre tânăra femeie, ţinând în mână o macetă roşie de sânge. Frost îl ţinti cu arma, apăsă pe trăgaci, dar avu neplăcuta surpriză de a auzi percutorul pocnind în gol. Nu avea timp să schimbe încărcătorul. Scoase cu o mişcare mecanică pistolul care se plasă în poziţie de tragere în clipa în care lama sinistră se ridica deasupra gâtului tinerei femei. Nu era uşor

să tragi. Chiar şi împuşcat mortal, ticălosul tot ar mai fi avut timp să lase să cadă lama grea. Cu braţele întinse în faţă, cu mânerul pistolului bine sprijinit în palmă, Frost ţinti mâna tipului şi începu să tragă. De la al doilea glonţ, avu satisfacţia să vadă mâna care ţinea arma albă transformându-se într-o masă însângerată. Al treilea glonţ lovi oţelul macetei proiectând-o la câţiva metri. După aceea avu grijă să mai înfigă trei gloanţe în pieptul şi în gâtul africanului. Apoi se repezi spre prizonieră.

Tânăra femeie respira răguşit, scurt şi sacadat; se asfixia. Nu era timp de desfăcut nodurile. Frost scoase pumnalul Gerber, duse lama la ceafa fetei şi tăie scurt coama blondă. Brusc dezechilibrată, tânăra femeie porni înainte dar Frost o ținu să nu cadă. Avu un acces de tuse sugrumată, după care păru că respiră din nou în voie. Frost îi tăie legăturile de la mâini, o debarasă de rămăşiţele de frânghie şi se dădu înapoi s-o privească.

— Ţi-e mai bine? întrebă el.

Nu obţinu niciun răspuns. Privirea ei părea goală, lipsită de orice expresie. Era cât se poate de evident că se afla în stare de şoc. După ce inspectă rapid împrejurimile, Mercenarul îşi încărcă din nou pistolul şi băgă un alt încărcător cu treizeci de cartuşe în puşca de asalt, apoi se duse să controleze eficacitatea intervenţiei lui. Nu văzu niciun supravieţuitor printre gherilele africane ale căror corpuri ciopârţite şi împrăştiate cam peste tot începeau să răspândească un miros dezgustător de sânge şi viscere făcute bucăţele.

Acum trebuia să părăsească foarte repede această zonă fierbinte. Puteau să sosească alţi rebeli. O apucă pe fată de un braţ şi o trase după el în întuneric. Ea îl urma cu un mers mecanic, fară să pronunţe niciun cuvânt şi respirând scurt, cu o sacadare nervoasă. Mercenarul avea impresia că trage după el un automat.

După o înaintare care i se păru interminabilă, Frost zări amplasamentul taberei sale. În ultima clipă renunţă la semnalul de recunoaştere convenit, o făcu pe fată să se ghemuiască la pământ şi el execută o mişcare circulară prudentă. Nu trebui să se deplaseze prea mult. Înţelese că

relaţiile lui Joe-Joe erau definitiv întrerupte. Privirea lui obişnuită cu întunericul descoperise corpul inert al ghidului întins pe scaunele din faţă ale Rover-ului. Cu toate simţurile la pândă, Frost se apropie, se lăsă în jos şi inspectă cu atenţie. Era aşa cum bănuise. Cadavrul lui Joe-Joe fusese transformat într-o capcană. Între spatele lui şi scaunul de lângă volan fusese plasată o grenadă cu siguranţa trasă. Fără îndoială un *guerrillero* lăsat să acopere spatele şi care după aceea fugise, nedorind să se arunce singur în încăierare. Dar lăsase în urma lui un cadou otrăvit.

Frost se îndepărtă vreo douăzeci de metri. Ridică puşca cu o strâmbătură şi trase ţintind locul unde era plasată grenada. Explozia acoperi detunătura puştii de asalt. O sferă mare de foc învălui maşina, purtând în vârf cadavrul dezarticulat al lui Joe-Joe. Nasol pentru bietul tip, dar nu exista altă alternativă. Asasinul, postat probabil la o distanţă care să-i permită să observe ce se întâmplă ar fi putut să creadă că acea capcană a lui funcţionase în mod eficient.

Regăsi fata exact în locul unde o lăsase, în aceeaşi stare de semi-conştienţă morbidă, cu faţa încremenită şi privirea goală. O ridică, o împinse în direcţia taberei atacate de *guerrilleros* şi constată că ea se oprea de îndată ce el înceta să mai întreţină mişcarea. Înjură în gând, îşi trecu un braţ după mijlocul ei şi grăbi pasul.

Ajungând la locul masacrului, primul lucru pe care-l auzi foarte distinct fu fâsâitul unei mulţimi de insecte care se agitau deja pe lângă cadavre. O ajută pe fată să se aşeze pe o piatră mare.

— Mă întorc imediat, îi zise el scurt îndreptându-se spre maşină. Ea nici măcar nu ridică ochii spre el. La lumina din ce în ce mai slabă a focului de tabără, Frost examină interiorul vehiculului, găsi în spate canistre pline cu benzină, un bidon de plastic cu apă, câteva provizii şi o lanternă pe care o luă pentru a inspecta maşina pe dedesubt. Nu descoperi nicio scurgere de lichid, benzină, apă sau ulei, în ciuda numeroaselor lovituri de gloanţe pe care le primise caroseria. Porni apoi motorul preţ de câteva minute, pândind cu urechea orice zgomot anormal. Mergea bine. Sări jos şi tăie

frânghia de care mai erau încă legate braţele celui care fusese supus supliciului, culese de pe jos câteva puşti Kalaşnikov pe care le aşează în spatele maşinii, apoi se duse după fată, o ajută să se aşeze pe scaunul de lângă volan şi îi prinse centura de siguranţă.

În curând conducea maşina cu toate farurile stinse, părăsind pădurea şi intrând în savană. Era aproape lună plină şi niciun nor nu păta cerul nocturn. Se vedea destul de bine pentru a merge pe drum în condiţii acceptabile. Mergând aşa încă vreo douăsprezece ore, avea toate şansele să treacă frontiera.

7

Pe burtă în vârful unei coline, ascuns de ierburile înalte, Hank Frost observa cu atenţie satul care se întindea în vale. Lăsă în jos binoclul şi-şi şterse fruntea cu braţul. Era nouă şi treizeci de minute şi deja era foarte cald.

Drumul spre Bujumbura, capitala statului Burundi, trecea prin această mică aşezare pe care nu o putuseră ocoli cu niciun preţ. Terenul devenise foarte repede muntos. Ar fi fost periculos ca în plină noapte să se depărteze de drumul normal, mai ales că axul din faţă al maşinii se strâmbase din cauza ciocnirii de trunchiul copacului. Singurul loc unde Frost se depărtase de drum fusese în punctul situat la vreo treizeci de kilometri de lacul Tanganika la trecerea râului Ruzini. Un vehicul blindat bloca micul pod de fier. Aşa că se hotărâse să meargă de-a lungul cursului de apă în căutarea unui vad. Dar traversarea nu fusese uşoară. Fără ajutorul farurilor, numai la lumina lunii, de multe ori se temuse că va rămâne blocat pe loc şi că va trebui să-şi continue drumul pe jos. Blestemând întruna handicapul vizual, până la urmă reuşise să ajungă din nou la drumul muntos care îl dusese până la sat.

Ceea ce vedea la o distanţă de aproximativ două sute de metri era nasol. Pământul era plin de cadavre. Avusese loc un nou masacru. Hank evaluase situaţia. O trupă de mercenari cucerise aşezarea, după ce-i eliminase pe soldaţii din armata regulată care le interziseseră accesul.

Prin urmare trebuia să aştepte înainte de a relua drumul spre Bujumbura şi această aşteptare putea să fie lungă. Frost o cercetă cu privirea pe fata întinsă lângă el. Părea complet străină de tot ce se petrecea, de parcă ar fi fost în stare de hipnoză. De când o ducea cu el, nu-i auzise nici măcar o singură dată sunetul vocii. Din când în când se întreba dacă chiar îi făcuse un serviciu salvând-o de la moarte. Îi veni s-o ducă înapoi în locul unde ascunsese Land Rover-ul, dar săltă din umeri gândindu-se că lăsată singură ar fi fost în stare de orice imprudenţă care ar fi putut să ducă la reperarea lor.

De trei sferturi de oră de când stătea la pândă, Mercenarul nu zărise nici avion, nici elicopter. Asta însemna că Chapmann dispunea de un buget modest sau că limita la maximum cheltuielile ca să-şi umple mai bine buzunarele – pentru că era vorba mai mult ca sigur de o trupă a colonelului însoţită de soldaţi bantu. Sau poate că Chapmann îşi mobilizase grosul trupelor pentru o operaţiune de o mai mare anvergură. Această ultimă ipoteză îi convenea cel mai mult lui Frost întrucât asta însemna că cel puţin o parte din trupa aflată în faţa lui va părăsi satul în curând.

Într-adevăr, pe la zece şi jumătate, mercenarii se adunară şi părăsiră rapid locul, lăsând în sat doar vreo douăzeci de soldaţi bantu, probabil oamenii lui Kubinda.

Pe la amiază, soldaţii indigeni începură să scoate din colibe femeile şi copiii. Nu se vedea niciun bărbat valid. Cu siguranţă că fuseseră ucişi o dată cu soldaţii din armata regulată. Înţelegând ce urma să se petreacă, Hank o apucă pe fata blondă de braţ, hotărât să o îndepărteze de-acolo. De data asta însă ea se încordă, fară să scoată o vorbă, şi-l respinse. Frost ezită, uşor derutat. Era prima dată când o vedea reacţionând şi consideră prudent să nu insiste, îndreptându-şi din nou atenţia spre satul din vale. În timp ce majoritatea cuceritorilor se îmbăta în mod conştiincios, aşezată direct pe pământ, sau se preumbla de colo până colo cu râsete excitate, patru dintre ei triau femeile. Dându-le la o parte pe cele mai în vârstă, le strângeau la un loc pe cele tinere dintre care multe aveau copii mici în braţe. Omul cu legătură neagră la ochi ştia că niciun martor nu va fi lăsat în viaţă. O metodă simplă şi radicală; cea pe care Chapmann părea să fi adoptat-o de la o vreme. Dar era evident că masacrul nu va avea loc imediat. Un bantu înalt, care purta galoane de locotenent, începu să se umfle în pene în faţa femeilor terorizate. Îşi alese o tânără, aproape o copilă, o duse în mijlocul satului şi cu un gest violent îi smulse cămaşa de pânză. Apoi îi dădu ocol examinând-o ca un aer de cunoscător şi îi trase o palmă peste fund, ceea ce stârni râsul oamenilor săi. În clipa următoare o ciupi de sfârcul unui sân şi hohotele de râs sporiră. Vizibil mulţumit de el însuşi şi

considerând că spectacolul fusese satisfăcător, o apucă de mână şi o trase spre una din colibe. Câteva secunde mai târziu, din mica construcţie de chirpici se auzi un urlet. De parcă ar fi fost vorba de un semnal, ceilalţi negri se repeziră vociferând asupra femeilor înspăimântate. Unii le apucau de păr sau le împingeau lovindu-le cu patul armelor pentru a le duce în colibele în majoritate dărăpănate. Alţii, mai nerăbdători, le sfâşiau hainele şi le trânteau la pământ să le violeze chiar acolo unde se aflau.

Frost strânse maxilarele, cuprins de furie, neputincios în faţa acelui spectacol josnic. O clipă îşi zise că trebuie să intervină, dar în felul acesta risca să-şi compromită total misiunea. Măcinat de această dilemă, îşi întoarse capul spre tovarăşa lui de drum şi trase imediat o înjurătură văzând că locul era gol. Se uită în spate. Nicio urmă.

— La dracu şi iar la dracu! izbucni el printre dinţi lăsându-se să alunece de-a lungul pantei.

Nu se putea îndepărta decât prin mărăciniş, în direcţia locului unde lăsase Land Rover-ul. Când consideră oportun, Frost se ridică în picioare şi o luă la fugă. În curând o zări lângă vehicul, aplecată peste bancheta din spate.

— Nu face prostii! îi zise el cu glas scăzut

Dar ea apucase deja o puşcă AK 47. Se aşeză în faţa ei, întinzând mâinile să apuce arma şi abia în momentul acela îşi dădu cu adevărat seama cât era de frumoasă. Ochii îşi recăpătaseră toată strălucirea şi, în ciuda prafului care îi murdărea pe alocuri faţa, în ciuda părului retezat de pumnalul lui Frost, tânăra era nemaipomenit de atrăgătoare. Un suflu nou îi umfla pieptul, sub cămaşa înnodată în partea de jos în jurul taliei. Blugii foarte strânşi pe ea îi dădeau aerul unui cowboy, impresie întărită şi de puşca mare pe care o ţinea în mână cu fermitate.

— Dă-mi arma, zise el fără să-şi poată lua privirea de la silueta excitantă.

Nu avu timp să mai adauge ceva pentru a o convinge. Patul puştii se roti scurt şi îl lovi sub pântece. O durere fulgerătoare urcă până la stomac. Văzu o mulţime de puncte luminoase dansând în jurul lui, fiind vag conştient că tânăra

se avânta în direcţia colinei. Trecură secunde lungi mai înainte de a putea vedea normal şi de a-l mai lăsa cât de cât durerea. Mizerabila nu lovise prea tare, dar cu multă precizie. Se obligă să respire încet, din adâncul plămânilor. Când îşi reveni aproape complet, situaţia îi apăru cum nu se poate mai proastă. Va fi ucisă de banda de sălbatici în călduri, chiar dacă reuşea să lichideze câţiva. Şi se îndoia tare mult în privinţa aptitudinilor ei de trăgătoare. Pe deasupra va fi el însuşi reperat, şi se vor năpusti asupra lui.

— Ei, la dracu! vociferă el urcând în maşină şi demarând.

În clipa următoare, Frost auzea ţăcănitul sporadic al puştii AK 47. După toate aparenţele, tânăra nu se comporta prosteşte cum ar fi făcut orice începător, care ar fi golit fără doar şi poate tot încărcătorul dintr-o dată, ci trăgea rafale scurte. Frost reperase un loc de trecere între colină şi nişte copaci rahitici. Porni cu maşina pe pantă, ambreind şi făcând să urle motorul, pătrunse brusc în raza terenului de luptă şi o văzu imediat. Se ghemuise în spatele unei stânci mari. Opri în dreptul ei stârnind un nor de praf şi strigă:

— Urcă! Intrăm peste ei!

Înţelese imediat şi sări lângă el. Frost ambreie scurt, luă imediat viteză şi-şi scoase pistolul. O bună parte din soldaţi îşi întrerupseseră activităţile frenetice şi trăgeau în direcţia lor. Frost conduse maşina în zig-zag pentru a scăpa de rafale. Tânăra femeie se ridicase în picioare, sprijinită de parbriz şi începuse să tragă cu puşca ei de asalt Kalaşnikov.

— Bandă de lichele! strigă ea împrăştiind moartea cu furie. Crăpaţi cu toţii, fir-ar să fie!

Reuşiră să doboare cu destulă uşurinţă vreo zece soldaţi, Frost ocupându-se de cei mai apropiaţi şi mai ameninţători. Plasă unul după altul trei gloanţe în capetele soldaţilor cu pantalonii scoşi care parcă nu înţeleseseră încă ce se petrecea şi se ridicau în picioare cu stângăcie. Land Rover-ul lăsa în urma lui o urmă sinuoasă trecând prin grupul în debandadă, hurducându-se uneori când trecea peste cadavre. Profitând de confuzie, femeile rămase în viaţă fugeau, altele se aruncau asupra copiilor pentru a-i proteja.

— Ţine-te bine! strigă el virând scurt pentru a întoarce

maşina după ce ieşise din perimetrul de luptă.

Asta şi făcea tânăra femeie de când golise încărcătorul. După ce întoarse maşina, fata trecu peste speteaza scaunului ca să ia o altă puşcă pe care o puse în poziţie de tragere, cu genunchii sprijiniţi de spetează pentru a-şi păstra echilibrul. Cu un rictus ameninţător, tânăra ciurui doi tipi care se repezeau spre ei trăgând la întâmplare, cu arma la şold. Altul încercă să se agaţe de maşină şi primi un glonţ de 9 mm care-i fractură maxilarul. Nu mai rămăseseră decât doi care se ridicau să fugă cu o mare iuţeală spre una din colibe. Frost acceleră şi îndreptă maşina pe urmele lor. Cel care alerga mai încet fu lovit de bara de protecţie în partea de sus a coapselor, se prăbuşi şi scăpă sub caroserie scoţând un urlet dementţial. Ultimul supravieţuitor aproape că ajunsese la colibă şi întorcea înapoi capul, cuprins de cea mai mare panică. Calandrul mare veni peste el ca un bot monstruos, şi-l lovi în plin strivindu-l de peretele de chirpici, făcându-l să-i ţâşnească afară maţele şi oasele sfărâmate să-i iasă prin uniformă.

Mercenarul dădu înapoi, manevră să câştige teren şi acceleră spre drumul transversal, înspre est. Cu privirea ţintă înainte, Frost solicită vehiculul la maximum.

— Suntem urmăriţi! zise tânăra femeie care întorsese capul.

Într-adevăr, un jeep cu patru tipi în ţinută de camuflaj pornise pe urmele lor. Hank părăsi cu brutalitate drumul plin de pietre şi conduse maşina pe un platou, trecând printr-o savană destul de deasă. În momentul acela văzu în oglinda retrovizoare o masă metalică care se deplasa pentru a intra pe axa urmată de jeep.

— Un tanc US/M 48! zise el dintr-o răsuflare.

Era o maşină de război scoasă din uz care data din 1950, o rablă cumpărată cu siguranţă la un preţ scăzut de statul-major al lui Kubinda, dar mai mult ca sigur capabilă încă să le dea o lovitură definitivă. N-ar fi ştiut să spună din ce ascunzătoare se ivise. Blindatul rămăsese probabil ascuns la ieşirea din oraş, pentru a-i acoperi pe agresori, sau s-ar mai fi putut să sosească chiar în momentul în care ei fugeau din

sat. Dar rezultatul era acelaşi. Întinse braţul pentru a-i atrage atenţia tinerei femei.

— Treci la volan!

— Ce vrei să faci? îi zise ea ridicând vocea din cauza zgomotului mare pe care-l făcea motorul turat la maximum.

— Nu te ocupa de asta. Pregăteşte-te şi porneşte imediat în zig-zag de îndată ce voi sări!

În timp ce ea trecea încă o dată peste speteaza scaunului, Frost se aşează pe marginea caroseriei şi se asigură că tovarăşa lui de drum ocupase poziţia indicată.

— Ai grijă! Acum!

Imediat după aceea sări în iarba înaltă, rostogolindu-se pentru a amortiza şocul. După ce se opri din rostogolire, se dădu înapoi atât cât era necesar. Îşi alesese cu rapiditate locul intervenţiei. Era un sector unde solul prezenta denivelări pe o lungime de vreo douăzeci de metri; bucăţi de stâncă ieşeau din pământ. El însuşi fusese obligat să reducă viteza pentru a putea să străbată acea porţiune accidentată.

Nemişcat, aproape de nezărit în iarba înaltă, Frost ascultă zgomotul vehiculelor care se apropiau. Auzi distinct schimbarea vitezelor la jeep-ul care trebuia să încetinească hurducându-se pe terenul dificil. Îi zări vag conturul când trecu de poziţia lui, deplasându-se cu viteză mică. Tancul ar fi putut să treacă obstacolele cu o viteză constantă, dar jeep-ul îl obligase pe pilot să reducă şi el viteza. Masa enormă ajunse, cu o mare zarvă de zgomote mecanice, pe făgaşele drumului şi peste denivelări.

Frost o luă la fugă în urma tancului, se agăţă de el şi se săltă până la blindaj. După cum se temuse, turela era închisă. Imediat îi veni în minte un film în care tancurile se plimbau totdeauna cu turela deschisă, astfel încât eroi pozitivi să-şi poată arunca grenada pentru a-i ucide pe cei răi şi a intra în posesia maşinii de război. Hotărî ca într-o zi, dacă va supravieţui până atunci, să scrie un scenariu de război unde această secvenţă să fie ceva mai complicată. Dar în cazul de faţă tancul părea la fel de etanş ca un batiscaf şi îi lipsea şi grenada.

Echipat cu un motor de 810 CP, vehiculul greu înghiţi

repede distanţa care îl despărţea de jeep, cu intenţia evidentă de a-l depăşi. Şi apoi, deodată, Hank se jură că nu se va mai îndoi niciodată de tehnica filmelor hollywoodiene. Ca şi cum un regizor ar fi hotărât brusc să-i dea un bobârnac, turela se deschise spre exterior. Apăru un cap protejat de o cască – probabil cel al comandantului de bord întors spre jeep. Ţinându-se bine cu o mână de un mâner metalic, Mercenarul scoase pistolul şi trase un glonţ în capul care dispăru în gura monstrului. Frost intră prin deschizătură, îşi dădu drumul la mâini şi ateriză peste corpul victimei. În interior doi bărbaţi se arătau foarte activi, unul la conducere, celălalt în faţa chiuloasei tunului. Totul se petrecu foarte repede. Trase de două ori, de foarte aproape, în feţe buimăcite care se întorceau spre el. Apoi, dându-l la o parte pe pilot, se aşeză la conducerea blindatului, acceleră până când ajunse foarte aproape de jeep şi frână până la refuz. Chiar mai înainte ca tancul să se fi oprit definitiv, Frost abandonase conducerea şi apucase cele două mânere ale tunului de 90 mm. Tunul era încărcat deja cu un obuz. Pierdu trei-patru secunde luptându-se cu sistemul de direcţie, ţinti jeep-ul care se îndepărta şi apăsă butonul de percutare. Urmă un recul scurt al chiuloasei însoţit de un bubuit răguşit. Maşina se făcu ţăndări dintr-o dată, împrăştiind în jur rămăşiţe de metal şi trupuri dezmembrate.

— Sunt al dracului de bun! făcu Hank cu un rictus sardonic.

Urcă mica scară verticală, îşi trecu partea de sus a bustului prin turelă şi privi înaintea lui. La capătul unor urme lăsate în iarba înaltă, Land-Rover-ul tocmai se oprea. Tânăra femeie îi adresă un semn mişcând braţul, apoi viră îndreptându-se spre tanc. Frost îşi aprinse o ţigară strâmbă din care trase cu voluptate câteva fumuri. La al patrulea fum jeep-ul opri în dreptul lui. Silueta în blugi şi cămaşă decolorată sări jos din vehicul şi făcu câţiva paşi rapizi în direcţia lui. Cu mâinile în şolduri, ea se opri ridicând capul spre el.

— Frumoasă lovitură, domnule Frost! zise.

— Mda, îi răspunse el. Cred că acum terenul a fost eliberat de-a binelea.

Şi deodată îi căzu fisa.

— Hei! Mi-ai zis Frost?

— Nu eşti Frost? Hank Frost…

Trase din nou din ţigară ca să aibă timp să se gândească, coborî de pe tanc şi o privi cu atenţie. Fata se uita la el de parcă acum îl vedea pentru prima dată, privind fară jenă la legătura lui neagră.

— Ce-ai zice dacă am face prezentările în ceea ce te priveşte? îi propuse el.

— Mai întâi răspunde-mi. Eu am întrebat prima.

— Şi întrebarea e bună. Ai răspuns foarte bine la ea. Acum e rândul tău.

— Mă numesc Bess Stallman. Sunt reporter la INB Telecomunication Service.

Apoi făcu o mică strâmbătură.

— Cred că lucrul cel mai normal ar fi să-ţi mulţumesc, domnule Frost. Îmi amintesc vag că m-ai scăpat dintr-o situaţie rea de tot…

— Cam aşa ceva! Mi-ar fi părut rău să las să fie masacrată o mutrişoară atât de drăguţă.

Zâmbetul ei dură foarte puţin.

— Să fim serioşi, făcu ea cu o strălucire de nemulţumire în ochi.

Hank, care tocmai îşi ducea ţigara la buze, rămase cu mâna suspendată în aer.

— Uluitor! murmură el.

— Poftim?

— Vreau să spun că eşti o fată ciudată. Scapi în ultima clipă din mâinile unei bande de canibali, mă urmezi într-o muţenie totală vreme de peste cincisprezece ore, după care te repezi într-o luptă dementă comportându-te ca o apucată în plină criză şi acum, tot ce găseşti să-mi spui este: „să fim serioşi”… Nu ai nimic deranjat aici, în cap?

Ignorând întrebarea, tânăra îi răspunse în aceeaşi manieră:

— Ai putea să-mi explici, domnule Frost, de ce arată aşa părul meu?

El simţi că în curând se va enerva. Reuşi să se stăpânească cu mare greutate înainte de a-i răspunde.

— Ţi l-am tăiat ca să nu mori asfixiată, doamnă Stallman.

Te satisface răspunsul?

— Nu văd ce legătură are părul meu cu asfixierea!

El întoarse capul dezgustat.

— N-are a face. O luăm din loc, zona ar putea deveni nesănătoasă.

Deodată ea îi zâmbi şi îşi schimbă total atitudinea.

— Te voi urma, Frost. Intenţia mea era să fac un reportaj despre mercenari. Şi proiectul e în continuare valabil. Aşa vi se zice, mercenari?

— Mda. Ăsta e singurul nume pe care ni l-au găsit, chiar dacă nu-ţi e pe plac.

— N-am spus asta… încă o întrebare dacă nu eşti grăbit.

— Sunt.

— Atunci să plecăm de-aici cu Rover-ul, vom vorbi pe drum.

Tânăra o porni cu un pas hotărât şi se instală pe scaunul din faţă. Frost se aşeză la volan cu resemnare şi demară. Nici n-ar fi putut să-şi îndeplinească misiunea dacă n-ar fi avut pe cap o ziaristă! Şi încă ce ziaristă! Îşi zise în sinea lui că necazurile erau abia la început.

În timp ce scrută cu privirea terenul din faţă, Frost făcu un ocol ca să ajungă la drum într-un loc îndepărtat de câmpul de luptă, pentru eventualitatea în care vacarmul ar fi atras anumiţi curioşi. După trei-patru kilometri, tânăra blondă se sprijini cu spatele de portieră pentru a-l privi, îşi puse cotul pe speteaza scaunului şi începu:

— Dacă nu mă înşel, ai plecat să-l vânezi pe un anume Marcus Chapmann.

— Cine ţi-a spus asta?

— Sunt ziaristă.

— Zău? răspunse Frost. Credeam că eşti mai ales puţin sărită de pe fix.

Pentru prima dată de când o cunoştea, tânăra izbucni în hohote de râs.

— Aceste două lucruri nu sunt incompatibile. Voiam să spun că meseria de ziarist constă înainte de orice în a afla cât mai multe lucruri. Şi eu am o sumedenie de informatori. Am aflat ce ţi s-a întâmplat în Venezuela. Şi am auzit că, în

mediul vostru, cel bănuit că a făcut isprava este colonelul Chapmann. După ce am aflat toate astea, am făcut în aşa fel încât să obţin informaţii despre tine, m-am interesat de locul unde se află actualmente Chapmann şi imediat mi-am închipuit că eşti pe urmele lui. Confirmarea s-a impus de la sine când te-am recunoscut mai adineauri.

— De unde ştiai că am supravieţuit acelei lovituri mişeleşti?

— Secretul ăsta nu rezistă în faţa unui om de meserie. „Prin urmare Chapmann ştie că sunt în viaţă, îşi zise Hank. Va fi greu să-l surprind.”

— Ai intenţia să-l omori, continuă ea. Nu-i aşa?

— Fără nicio îndoială. Dar poate consideri că sunt prea zelos. Că sunt un tip sângeros…

— Încă n-am de unde să ştiu. Dar mă aflu la faţa locului ca să te studiez, domnule Frost.

8

Găsiseră un refugiu la vreo patruzeci de kilometri de Bujumbura. O grotă a cărei intrare era ascunsă de o mică cascadă. Locul era umed şi rece dar căderea de apă forma o perdea liniştitoare şi Frost aprinsese un foc.

Îi făcuse ziaristei o relatare succintă a evenimentelor, trecând repede peste moartea colegilor ei. Tânăra nu-şi amintea aproape nimic privitor la perioada dintre agresiune şi sosirea lor lângă satul indigen.

— Nu-mi amintesc decât de tine, mărturisi ea. Te văd, cu aerul preocupat, trăgându-mă după tine peste tot şi încercând să mă îmbărbătezi. Până la urmă cred că nu eşti un tip josnic. Mai curând ai fi genul de mamă ocrotitoare.

Mercenarul zâmbi în penumbră. Lumina jucăuşă a flăcărilor se reflecta în adâncul pupilei gri-verzui dându-i o strălucire insolită.

Frost aprinse o ţigară Camel şi o întrebă:

— Cum ai reuşit să-mi dai de urmă cu atâta precizie?

— Unul dintre colegii mei te-a văzut la Kinshasa. Nu a fost prea greu să te urmăresc de la distanţă.

— Şi nimeni nu te-a sfătuit să fii prudentă când ajungi în zona sensibilă?

— Te referi la foc?

— Putea fi văzut de la o distanţă de kilometri. Era curată sinucidere.

— Nimănui nu i-ar fi trecut prin minte tot ce s-a întâmplat. Ne gândiserăm noi că poate vom avea de-a face cu nişte *guerrilleros*, dar nu în aşa hal de sălbatici. Aveam o singură puşcă de vânătoare, puşca mea. Operatorul de imagine, inginerul de sunet şi realizatorul detestau armele de foc, de altfel nici nu ştiau să le folosească... De mică îmi plăcea la nebunie să mă duc cu tata la vânătoare. El m-a învăţat cum să mânuiesc o puşcă. Dar nu mi-a folosit la mare lucru...

Ultimele cuvinte i se stinseră pe buze.

— N-aş vrea să te copleşesc cu reproşuri, zise el, dar a fost

curată inconştienţă. Nici vânătorii cei mai experimentaţi nu se aventurează vreodată în sectoarele frecventate de rebeli. Misionarii sunt singurii europeni pe care-i poţi găsi în aceste regiuni, şi crede-mă că sunt înarmaţi şi ştiu să se apere. Pe vremea războiului din Rhodesia n-ai fi văzut niciodată o femeie mergând la cumpărături fără să ia cu ea cel puţin o carabină adevărată. Ba chiar i-am văzut pe unii ducându-se la partida lor de golf cu puşca în sacul cu crose. Dar de ce n-aţi luat o călăuză?

— Ţi-am spus că te urmăream. Nu am avut timp şi nici nu ne-am gândit că avem nevoie. Şi pe urmă... Oh, ascultă, Frost, n-am chef să continuăm această discuţie. Nu mă simt prea bine...

Tânăra se ridică brusc. Îi întoarse spatele Mercenarului şi se postă în faţa cascadei. Se ridică şi el şi trimise cu un bobârnac chiştocul în foc.

— Ştii să găteşti sau faci parte dintre femeile prea emancipate ca să accepte acest fel de sarcină, domnişoară Stallman? îi zise el cu un ton uşor agresiv.

— Mai întâi că mă cheamă Bess, îi replică ea fără să se întoarcă. Apoi sunt foarte capabilă să pregătesc o masă şi, în fine, sunt de acord s-o fac. Ce ai comestibil?

Îi arătă cutia de carton pe care o luase din Land Rover înainte de a-l camufla la adăpostul unui boschet la aproximativ cinci sute de metri de grotă.

— Sunt proviziile aduse de tine.

În timp ce tânăra femeie se ocupa cu pregătitul mesei Frost îşi deschise bagajul şi luă o hartă la scara mare a capitalei Bujumbura. O desfăcu la lumina focului şi o studie cu grijă, imprimându-şi în memorie topografia oraşului. Absorbit de munca lui, Frost pierdu noţiunea timpului şi fu brusc întrerupt din preocupările lui de vocea tinerei Bess Stallman:

— Hei! Frost! Ar trebui să vii să mănânci crăpelniţa asta mai înainte de a se întări de tot.

Bess stătea în genunchi lângă reşoul cu butan, cu o cratiţă în mână. Hank se duse lângă ea şi se aşeză pe pământ zicând:

— Nu te cunosc de multă vreme, Bess. Dar e ceva care-mi place teribil la tine. Ceva… cum să spun? Această feminitate, această delicateţe inimitabile…

Fără să-i răspundă, ea îi întinse o strachină plină cu o amestecătură ai cărei componenţi Frost nu fu în stare să-i identifice. Mercenarul se strâmbă.

— Oh, destul, Frost! Dacă nu ţi-e foame, nu te forţează nimeni. Te sfătuiesc totuşi să guşti, mie mi se pare foarte bună.

Gustă din zeamă şi i se păru că recunoaşte un amestec de carne de vită în aspic cu fasole albă în sos tomat. Abia dacă se putea înghiţi.

— Fantastic! declară el. Ca să fiu sincer, e prima dată când mănânc o mâncare atât de delicioasă în această grotă.

Nici ea nu se lăsă mai prejos:

— Prin urmare ai mai fost aici?

— Vin în fiecare lună în week-end, răspunse el cât se poate de serios, vârându-şi din noua lingura în ghiveciul din strachină.

Cu obişnuinţa ei ciudată de a schimba subiectul pe nepusă masă, tânăra îl întrebă?

— Frost, aş vrea să ştiu exact ce s-a petrecut cu părul meu.

— Ştii că mă cheamă Hank?

— Ştiu, tăcu ea cu gura plină. Dar nu-mi place, sună a nazist. Frost ţi se potriveşte mult mai bine.

— O.K., Stallman! glumi el.

Apoi îi dădu amănunte despre tăierea expresă a părului, adăugând:

— Îmi placi mai mult cum eşti acum.

— Adică? se înfoie ea.

— Cu părul scurt şi puţin agresivă. Ansamblul se armonizează perfect.

— Mulţumesc pentru compliment. Cum faci să fii în acelaşi timp şi gentelman şi un om al cavernelor?

— Am fost crescut cu un picior la oraş, şi cu altul la tară.

Terminară masa în tăcere. După aceea pregăti cafeaua în care amestecă cu o lingură strâmbată de un glonţ ricoşat şi continuă conversaţia:

— Spune-mi, Frost... Tu eşti un mercenar, un dur. Omori oameni cu nemiluita, încât îţi vine să te întrebi dacă n-ai cumva o normă săptămânală de îndeplinit.

— Te-am văzut şi pe tine, la treabă, îi aminti el.

— Asta nu are nicio legătură. Eram sub efectul şocului şi abia îmi dădeam seama de ceea ce fac.

Mercenarul îşi înmuie buzele în cafeaua călâie.

— Dar o făceai al naibii de bine. Vrei cumva să te înrolezi?

— Deocamdată e vorba de tine. Cum eşti în interior?

— Ce poate să însemne pentru tine interiorul unui mercenar? Ce interes poate să prezinte pentru tine?

— Mă informez. Ai uitat că ai în faţa ta un reporter?

— Exact! Pe cuvânt că mă străduiesc să uit.

— Care e adevărata ta mentalitate? se încăpăţână ea. Cum îi vezi pe ceilalţi?

— Am o mare consideraţie pentru sexul feminin, mai ales când e atât de frumos reprezentat.

Ea suspină cu un aer agasat.

— Până la urmă cred că n-am să reuşesc nimic cu un tip de soiul tău, afirmă ea.

— Totul depinde de ceea ce urmăreşti! zise zâmbind. Şi înţelese că marcase un punct, văzând-o izbucnind în râs.

— Zău că eşti incredibil! Suntem la un picnic şi-mi faci curte, sau trebuie să considerăm că spui orice stupiditate îţi trece prin minte pentru a-ţi destinde spiritul exacerbat de mirosul sângelui?

— Chiar îţi fac curte, Bess. Cu toate că acest picnic nu este foarte reuşit.

— Aha! încuviinţă ea cu un ton resemnat. În fond, cred că nu eşti atât de bădăran şi de ticălos cum s-ar putea crede auzindu-i pe alţii vorbind despre tine.

— Mulţumesc pentru compliment, mi-a mers drept la inimă.

— Această... ăăă această legătură de la ochi, de ce-o porţi?

— De vrăjeală! O port ca să-mi impresionez amicii şi să atrag femeile bogate care au poftă să se destrăbălează. Şi pe urmă, e foarte practic când ocheşti cu un puşcoci, nu mai e nevoie să închizi un ochi.

— Măi să fie! Chiar ai răspunsuri la toate întrebările. Cum

faci?

— Le pregătesc cu o lună înainte şi mi le trimit prin poştă ca să fiu sigur că nu le uit.

Acum ea îl privea cu multă atenţie, încercând constant să-i interpreteze reacţiile. Apoi îi zise, schimbând vorba, aşa cum îi era obiceiul:

— Cu toate astea eşti un tip normal din punct de vedere fizic. De ce n-ai încercat să abuzezi de mine când nu ştiam pe ce lume mă aflu? Ar fi fost foarte uşor.

— Dacă după părerea ta un bărbat normal constituit trebuie neapărat să profite de o fată pentru că temporar are mintea înceţoşată, atunci nu sunt întru totul normal. Bun, cred că ar trebui să ne odihnim. Ultima parte a traseului va fi grea de tot…

Tânăra se ridică, veni lângă el şi-şi aşeză palmele pe pieptul lui.

— Acum nu mai am mintea înceţoşată, îi zise ea. Situaţia s-a schimbat puţin, nu?

— Ei bine… Chiar…

— Lasă teatrul şi hai să facem dragoste, Frost. Simt nevoia.

Frost simţi pe tot corpul o mulţime de furnicături agreabile. Zâmbi şi lăsă capul în jos pentru a o săruta cu tandreţe pe frunte. Ea se înfioră, apoi se desprinse de el şi se duse să-şi deschidă sacul de dormit în apropierea focului. Apoi făcu la fel cu cel al lui Frost aşezându-l deasupra. Un moment mai târziu începea să se dezbrace cu rapiditate. El o imită şi când se pomeniră în patul improvizat, ea se lipi imediat de el sărutându-l cu sălbăticie, îşi lăsară corpurile să facă cunoştinţă. Apoi Bess îşi coborî uşor mâna pentru a explora terenul. Mâna lui Hank îi masa încetişor sânul. Plăcerea o făcu să geamă încet, ridică uşor capul să-l privească şi Hank o văzu schimbându-se la faţă.

— Frost!…

— Da?

— Nu ai mâinile prea curate.

Frost avu senzaţia că toate bunăvoinţa lui se topea dintr-o dată şi că-şi va lua sacul să doarmă în altă parte. Apoi fu agitat de un râs reţinut.

— Bess? făcu el când îşi recăpătă cât de cât aerul serios.

— Da?

— Totdeauna eşti aşa romantică atunci când faci dragoste?

— Taci din gură, Frost. Nu sunt obişnuită.

— Să nu-mi spui că este pentru prima dată.

— Este pentru prima dată când mă aflu într-un pat împreună cu un bărbat cu asemenea mâini. Tu…

El îi închise gura cu o sărutare continuând s-o mângâie şi în curând îi simţi unghiile intrându-i în ceafă şi în umeri. Tânăra se arcui brusc, puse stăpânire pe el, gâfâind, apoi începu să se unduiască torcând ca o tigresă în călduri. Clipele următoare semănară mai mult cu o demonstraţie de luptă japoneză decât cu o zbânţuială amoroasă. În sfârşit, corpul ei se arcui impetuos, scoase un geamăt interminabil, îndepărtă braţele şi se lăsă să cadă pe spate complet inertă.

— Parcă m-a bătut cineva peste tot, zise ea deschizând ochii.

Rămaseră o vreme aşa, să-şi tragă sufletul, apoi ea ridică privirea.

— Ce greutate ai, Frost?

— Nu ştiu exact. Vreo optzeci de kilograme.

— Nu te-ai prins ce vreau să spun?

El făcu o grimasă şi se rostogoli alături trăgând peste el o parte a sacului de dormit. Focul era din ce în ce mai mic. Dansul scânteilor desena benzi sinuoase şi efemere pe pereţii grotei. Frost se gândi la ce avea să fie ziua de mâine, apoi renunţă spunându-şi că va avea destul timp să se gândească la asta când se va trezi şi aţipi. Resimţea dureros lipsa de somn din noaptea trecută şi mai ales contuziile cu care se alesese de pe urma celor două intervenţii armate.

— Noapte bună, Frost! zise Bess culcuşindu-se lângă el.

* * *

Când se trezi era deja ziuă. În patru labe pe sacul de dormit, Bess întindea braţul spre cratiţa cu cafea pusă să se încălzească pe jăratic. Nu avea pe ea decât o cămaşă prea largă împrumutată de la Frost. Mercenarul contemplă cu un zâmbet pe buze formele somptuoase care i se ofereau privirii fără reţinere. Bess turnă cafeaua, apoi se întoarse cu un

pahar în mână şi îi surprinse privirea.

— Neruşinatule!

— Dacă tentezi omu', îi răspunse Hank.

— Văd eu că-ţi cam umblă prin minte nişte idei necurate… Apropo, ca să ne întoarcem la nişte lucruri romantice, aşa cum îţi plac ţie, vreau să-ţi spun că în ţara asta e o problemă destul de neplăcută…

Frost era gata să-i spună că problema o constituia mai ales o tânără ziaristă zăpăcită cu care nu prea ştia ce să facă, dar se abţinu în ultima clipă.

— Serios?

— Cum te poţi spăla? N-am chef deloc să miros a peşte.

Hank îşi îndreptă degetul spre ieşirea grotei şi spre căderea de apă irizată de soarele dimineţii.

— Crezi că avem timp şi că e prudent? întrebă ea.

— Nici eu n-am chef să duc după mine o sardină desărată, domnişoară Stallman. Eu voi sta de pază în timp ce te vei spăla. Pe urmă ne schimbăm.

Frost scoase din bagaj o bucată mare de săpun.

După ce se spălară amândoi, Bess împrumută de la Frost foarfecele cu care-şi tăia mustaţa şi o oglinjoară. Mercenarul luă o strachină de apă de la cascadă şi începu să se bărbierească întrebându-se destul de ipocrit ce-l împingea la o astfel de preocupare estetică. Pentru nimic în lume n-ar fi recunoscut că o făcea din cauza acelei fete pe care abia o cunoscuse. După ce termină, tânăra veni în faţa lui, se învârti într-un picior şi-l întrebă:

— Îţi place noua mea tunsoare?

Se tunsese băieţeşte.

— Superbă! răspunse Frost cât se poate de sincer.

Se făcuse aproape şase. Nu mai puteau să întârzie. În douăzeci de minute erau la maşină şi Hank începu să verifice toate semnele pe care le pusese în ajun. Se vedea bine că singurele schimbări se datorau trecerii animalelor. Satisfăcut în această privinţă, Frost îi dădu o puşcă tinerei femei, o sfătui să deschidă bine ochii şi plecă să inspecteze drumul în aval.

Când se întoarse din mica lui plimbare, Mercenarul o găsi

culcată pe burtă în iarbă, cu arma în faţă.

— Totul e bine, îi zise el. Va trebui totuşi să fim foarte atenţi, zona e destul de fierbinte. Haide, în maşină!

Frost ştia că Bujumbura căzuse în mâinile lui Kubinda şi prin urmare era foarte bine păzită de mercenarii lui Chapmann. Pe urmă mai erau şi celelalte două facţiuni rivale – gherilele marxiste şi soldaţii loialişti – care ori când puteau să încerce un raid de recuperare. Bujumbura, în afara interesului ei politico-militar, era şi un loc de troc, de piaţă, unde se derulau diverse activităţi cu toată mişcarea mulţimilor pe care o implicau ele într-o mică ţară africană. Pe acest fapt conta omul cu legătură neagră pentru a-i înşela pe cei însărcinaţi cu supravegherea.

În momentul în care zăriră oraşul, planul lui de acţiune era gata pregătit. Opri maşina la intrarea într-o curbă şi urcă pe o înălţime pentru a observa drumul de acces pe distanţă mare. Nu mai trebuia decât să aibă puţină răbdare, şi până la urmă aşteptarea fu de scurtă durată. Cam la opt sute de metri se vedea un jeep venind spre ei deplasându-se cu o viteză nu prea mare. Frost alergă până la tânăra femeie.

— Eşti gata? făcu el întinzându-i pistolul pe care ea îl strecură la centură, în partea din spate.

Ea încuviinţă făcând un mic semn, cu degetul mare ridicat.

— Dacă ceva nu e în regulă, foloseşte puşcociul. Eu te voi acoperi. Acum fugi la locul tău.

Land-Rover-ul lor era oprit într-un copac, cu bara de protecţie şi aripa lovite, foarte vizibile din drum. Frost mersese şi mai departe în simularea veridicităţii şi deschise capota motorului, spărgând apoi parbrizul cu o piatră mare.

Jeep-ul se apropiase şi acum îi distingea mai bine pe cei care veneau spre ei. Şoferul era un caporal negru din armata lui Kubinda, iar cealaltă persoană era un alb îmbrăcat într-o ţinută de luptă tărcată. Un mercenar. Frost ştia că planul lui prezenta două riscuri. Primul era simplu şi în fond minor. Capitala era foarte aproape; cei doi s-ar fi putut mulţumi să trimită un mesaj radio şi să-şi continue drumul. Cel de al doilea era mult mai grav. Ar fi putut pur şi simplu să treacă peste trupul fetei întins de-a latul drumului.

Inima Mercenarului începu să bată cu putere. Jeep-ul sosea accelerând, socotind după zgomotul brusc al motorului. Apoi se angajă în viraj. Frost îl văzu pe şofer încordându-se şi frânând. Răsuflă uşurat când vehiculul se opri lângă Rover. Era un model recent de Toyota. Cei doi coborâră şi apropiară de trupul inert. Bess îşi juca perfect rolul. Cu trăsăturile deformate de o grimasă care exprima durerea, tânăra ridică puţin capul apoi îl lăsă să cadă greoi pe sol scoţând un geamăt. Frost sări afară din ascunzătoare, cu puşca de asalt îndreptată spre cei doi.

— Mâinile sus, tipilor! strigă el.

Din instinct, cei doi intenţionară să-şi ducă mâna spre revolver, dar se răzgândiră imediat în faţa ameninţării puştii de asalt. Bess se ridica cu pistolul în mână. Se dădu câţiva paşi înapoi ţintindu-i tot timpul cu arma.

— Ce mai e şi aiureala asta? zise cu arţag tipul cu grad de căpitan.

— N-ai tu treabă! bombăni Frost. Puneţi-vă centiroanele şi armele în drum. Repede!

Tipii se supuseră.

— O.K.! Acum sprijiniţi-vă de jeep şi puneţi-vă mâinile la spate.

Frost făcu în aşa fel încât să nu treacă prin faţa armei din mâna fetei, le legă mâinile şi îi împinse sub copacii de pe marginea şoselei, îi ataşă zdravăn de unul din ei şi îi scotoci prin buzunare. Avu noroc. Conform ordinului de misiune descoperit, tânărul mercenar îşi avea postul la vreo sută de kilometri de Bujumbura şi probabil că nu era cunoscut de gărzile care controlau intrarea în capitală. Era probabil dar nu sigur, îşi zise Frost. Trebuia totuşi să fie circumspect.

Toyota avea pe portiere emblema trupelor lui Chapmann. Îşi înghesuiră în ea bagajele şi îşi continuară drumul.

Ceva mai târziu, Bess îl întrebă:

— De ce nu i-ai lichidat?

— Pentru că nu sunt un asasin, răspunse el. Nu mă ameninţau în mod direct şi în plus s-au oprit pentru a-ţi da ajutor.

— Vorbeşti serios?

— Foarte serios.

— Mărturisesc că nu mai înţeleg prea bine. Ieri căsăpeşti atâția oameni încât nu sunt în stare să-i număr iar azi faci pe îndurătorul…

Frost îşi reţinu un mârâit enervat.

— Bun, de acord, fac asta ca să te impresionez.

— Ce anume? Hectaomba sau gestul de îndurare?

— Te-ar deranja prea tare, domnişoară Stallman, dacă ai opri puţin maşina de întrebări? Trebuie să mă gândesc.

Bess nu mai scoase o vorbă.

* * *

Trecuse puţin de ora unu a după-amiezei când ajunseră la reţeaua de mici drumuri care se îndreptau ca o pâlnie spre porţile principale ale oraşului.

— Tot mai vrei să vii cu mine până la capătul călătoriei? o întrebă Hank pe tânăra femeie.

— Mai mult ca niciodată! Numai încearcă să scapi de mine şi…

— Atunci, sper că ţi-ai înţeles bine rolul. Nu uita accentul german, se potriveşte cu personajul. Fata lui Chapmann si-a făcut studiile în Germania.

Un şir de vehicule aştepta verificarea în faţa celei mai apropiate porţi. Opriră şi ei să-şi aştepte rândul. În faţa lor, un camion încărcat cu pui împrăştia nori de pene şi efluvii urât mirositoare la fiecare pală de vânt. Frost îşi scosese legătura de la ochi şi purta nişte ochelari de motociclist cu lentile fumurii găsiţi în compartimentul de bord al vehiculului; lucru cât se poate de normal, dată fiind starea drumului.

Soldaţii de gardă terminară repede formalităţile cu un vehicul militar, apoi trecură la camionul cu păsări. Îl puseră pe şofer să coboare din cabină şi îl pipăiră din cap până în picioare. Mercenarul îi observă cum procedau, apreciind puterea armelor pentru cazul în care lucrurile s-ar fi întors împotriva lor. Şase oameni înarmaţi stăteau în afara postului de pază; doi se ocupau cu controlul iar ceilalţi patru supravegheau operaţiunile îndrumând circulaţia maşinilor care trecuseră de verificări. Tot ei se ocupau şi de cei câţiva pietoni. Frost îşi zise că dacă el ar fi primit misiunea să

organizeze controlul, ar fi stabilit două şiruri: unul pentru maşinile oficiale şi militare, altul pentru vehiculele civile.

În cele din urmă camionul demară lăsând în urmă un nor de fum pestilenţial.

— Căpitanul Havenshire, brigada a doua, declară el fară să coboare din jeep. O conduc pe domnişoara Chapmann la tatăl ei şi n-aş vrea să întârzii.

— Natural, căpitane! făcu soldatul. Respectele mele, domnişoară Chapmann, adăugă el schiţând o plecăciune stângace.

Hank o auzi pe tovarăşa lui de drum debitând o frază năucitoare într-o germană foarte aproximativă. Reuşi în linii mari să înţeleagă că se declara încântată la ideea de a-l revedea pe scumpul ei tată care avea un adevărat noroc să comande nişte soldaţi atât de politicoşi.

Omul se dădu un pas înapoi şi salută. Frost îi răspunse scurt la salut, dădu drumul la frâna de mână şi acceleră. Când ajunseră între zidurile oraşului, Mercenarul se întoarse spre Bess.

— Nu mi-ai spus că ştii germana.

— E idiş şi se aseamănă. Bunica era evreică şi-mi povestea viața ei în idiș.

— Mda. Bun, fii totuşi atentă, în anturajul lui Chapmann sunt o sumedenie de germani. Nişte băieţi mai curând fascişti. Poate că nu le-ar fi pe plac. Ar fi un motiv în plus să ne ia gâtul. Şi aşa o să ne fie destul de greu să ieşim de aici.

9

Hank Frost cunoştea puţin capitala statului Burundi. Mai venise deja de două ori din motive profesionale aşa că se ghidă cu destulă uşurinţă. Oraşul era format dintr-un ansamblu disparat de imobile, mergând de la construcţia ultramodernă până la magherniţa din cartierul popular – care reprezenta cea mai mare parte din Bujumbura.

Parcă jeep-ul pe o stradă principală apoi, însoţit de Bess, o porni printr-un labirint de străduţe pentru a se opri curând în faţa unei prăvălii care avea grilajul lăsat. Bătu şi aşteptă până când se întredeschise o mică uşă laterală.

— Da? făcu o voce ascuţită în franceză.

— Am venit să-l văd pe Ahmed Benzahdi, anunţă Frost.

Uşa se mai deschise puţin, scoţând la iveală o faţă mare lunară, tăiată în două de o mustaţă mare şi căruntă. Uşa era blocată de un lanţ de siguranţă.

— Magazinul e deschis de cealaltă parte a străzii, reluă vocea ascuțită.

Mercenarul îşi scoase ochelarii apoi îşi puse o mână peste ochiul stâng şi zise:

— Ei bine, Ahmed, nu-ţi mai recunoşti prietenii?

— Hank! izbucni personajul vizibil numai pe jumătate. Pe Allah! Mi s-a spus că eşti mort. Intră repede.

Lanţul zăngăni. Uşa se deschise complet. Frost o împinse pe tânăra femeie într-o odăiţă întunecoasă din spatele prăvăliei, plină cu lăzi şi cutii de carton. În loc să se întoarcă în magazin, bărbatul mic şi corpolent îi conduse spre o scară de lemn. Ajunşi pe palierul primului etaj, omul scoase din buzunarul vestei o cheie de cupru pe care o introduse în broasca unei uși vechi care scârțâi îngrozitor când se deschise. De partea cealaltă a uşii decorul era cu totul altul. Pătrunseră într-o încăpere mare şi luminoasă, mobilată în stil otoman, măsuţe joase din marchetărie, taburete şi perne împodobite cu brocart. Pereţii erau acoperiţi cu draperii somptuoase şi tablouri pictate de diferiţi maeştri. Două

covoare persane mari acopereau parţial un parchet confecţionat din esenţe rare. Printr-o uşă în formă de ogivă se auzea glasul domol al femeilor din încăperea alăturată. Lipită de Frost, Bess ţuguie buzele şi scoase un mic sunet de apreciere în timp ce el îşi punea din nou legătura la ochi.

— Ahmed e negustor de diamante, o informă el cu voce joasă.

Benzahdi îşi invită oaspeţii cu un gest larg să ia loc pe o canapea otomană, se aşeză în faţa lor şi bătu din palme. Imediat apărură două femei cu voal. Stăpânul casei dădu câteva ordine în arabă şi femeile se retraseră, ca să apară după un moment aducând fructe, o carafă cu vin şi două pahare de cristal pe care le aşezară în faţa invitaţilor occidentali.

— Ce mai fac nevasta şi fiicele tale? se interesă Frost plin de politeţe.

— Sunt foarte bine, Hank, mulţumesc. Dar încă nu mi-ai prezentat-o pe tânăra care te însoţeşte.

Scuză-mă, Ahmed. Ea este Bess Stallman, ziaristă. Tovarăşii ei de drum au fost ucişi de *guerrilleros* şi de atunci călătorim împreună.

— Trăim nişte vremuri cumplite, comentă marocanul, îmi pare rău pentru dumneata, domnişoară… Iar tu, Hank, cum ai reuşit să intri în oraş? Dacă ceea ce mi s-a spus e adevărat, presupun, în ciuda uniformei de pe tine, că n-ai venit să lucrezi pentru Chapmann.

Mercenarul desfăcu capacul brichetei şi îşi aprinse o ţigară Camel. În secunda următoare una dintre femei intră în încăpere şi aşeză o scrumieră lângă el. „Frumoasă chestia asta cu transmiterea gândului”, îşi zise Frost întrebându-se în acelaşi timp dacă creatura cu voal era soţia sau una dintre fiicele lui Benzahdi – ştia că marocanul abandonase de multă vreme poligamia. În cele din urmă conchise că mai curând era una dintre copile, după siluetă.

Trase un fum şi răspunse:

— Am venit să văd cu ce se mai distrează Chapmann după ce mi-a omorât toţi camarazii.

— Deci e adevărat!

— Sunt singurul supravieţuitor.

Apoi turnă vin în cele două pahare de cristal şi îi povesti pe scurt marocanului toată întâmplarea.

— Cam ăsta e esenţialul, Ahmed. Am venit să-l lichidez pe Chapmann şi să recuperez banii cu care s-a ales de pe urma masacrării camarazilor mei. Intenţionez să iau legătura cu Pete Curtis, mi s-a spus că lucrează în continuare aici pentru CIA. Cred că ştii…

Negustorul de diamante râse scurt şi ascuţit.

— Dragul meu Hank, sunt…

Încă de la început conversaţia se purtase în franceză, limbă pe care Frost o vorbea curent.

— Cum se zice?… Ah da, pe faţă!

Mercenarul zâmbi şi el.

— Ştiu, Ahmed, că cel mai mare câştig al tău îl obţii de pe urma informaţiilor, nu din vânzarea pietrelor preţioase.

— Ce să-i faci, vremurile sunt grele. Şi poţi fi mândru că prietenul tău e în ultima vreme în relaţii deosebit de bune cu domnul Curtis. Mulţi ar vrea să ştie unde-l pot găsi pe reprezentatul CIA şi ar plăti pentru asta! Şi mai ştiu şi unde e Chapmann. În sfârşit… unde se afla săptămâna trecută. Pornind de-acolo ar trebui să-i poţi lua urma dacă s-a mutat în altă parte.

— Poţi să m-ajuţi? întrebă Frost.

— Allah mi-e martor că nu-ţi pot refuza nimic, Hank.

Benzahdi se întoarse spre Bess care se străduia să urmărească dialogul şi îi explică:

— Acum doi ani, fata mea cea mică a fost răpită de două secături care-mi cereau o răscumpărare. Datorită lui Hank am recăpătat-o vie. Sănătoasă şi mai ales cu virtutea nepătată.

Fără să aştepte vreun comentariu, marocanul se reîntoarse spre Frost şi-i zise:

— Spune-mi exact ce vrei.

— Mai întâi aş vrea să ştiu unde-l pot găsi pe Curtis. Pe urmă aş vrea să-mi transmiteţi informaţiile privitoare la mişcările şi operaţiunile lui Chapmann. Şi… încă un lucru.

Marocanul avea o minte vioaie.

— Ea? făcu el uitându-se la Bess Stallman.

— Da. Ascultă, Ahmed, vreau ca treburile să fie clare. E evreică. Poţi s-o găzduieşti o vreme până când iau legătura cu Curtis?

— Nicio problemă. Va fi aici în deplină siguranţă.

— Hei! Uşurel! interveni tânăra femeie. Nici vorbă să te părăsesc.

Frost se aştepta la această reacţie. Tocmai când se pregătea să se opună, i-o luă înainte:

— Domnişoară Stallman, sunteţi cu siguranţă destul de inteligentă pentru a înţelege situaţia. Când se va băga de seamă că fiica colonelului Chapmann nu se află în oraş, mai mult ca sigur că le va fi foarte greu tinerelor femei blonde să se deplaseze fără să fie imediat interpelate. Cu atât mai mult cu cât nu sunt prea numeroase la Bujumbura. Fără îndoială că soldaţii de la postul de pază au transmis mai departe informaţia.

— Doar n-o să rămân închisă aici în timp ce tu te plimbi pe-afară! protestă ea cu vehemenţă.

— Vei putea să ieşi din când în când. Va fi suficient să te îmbraci după moda arabă şi să-ţi pui voal.

— Ce? Asta nu! În ruptul capului. Scuză-mă, domnule Benzahdi, dar nici nu poate fi vorba să mă preumblu cu... cu chestia asta!

— Haide, Bess! interveni Frost. Nu-mi complica viaţa. Poate preferi ca Chapmann să te facă eventual cadou oamenilor lui?

Protestele încetară brusc. Remarca îşi făcea efectul. Tânăra umflă pachetul de pe masă, scăpără cu nervozitate bricheta lui Hank şi aprinse o ţigară.

— Credeam că nu fumezi, remarcă Mercenarul.

— De doi ani m-am lăsat, domnule Frost. Dar există în viaţă împrejurări care te fac să uiţi toate hotărârile înţelepte!

* * *

O jumătate de oră mai târziu, cu lunetele de motociclist pe nas, Frost se instala la volanul maşinii Toyota şi demara în direcţia societăţii de import-export indicată de Benzahdi. Se prezentă acolo ca un prieten al negustorului, dar avu dezamăgirea să afle că Pete Curtis era plecat în deplasare la tabăra aflată la şaizeci de kilometri de Bujumbura.

Reperă coordonatele pe harta militară, apoi verifică dacă avea suficientă benzină. Era destulă. Şi la spatele vehiculului mai erau două canistre pline.

Plăcile militare de identificare fixate pe maşina lui îl ajutară să iasă din oraş fără să întâmpine greutăţi. După o jumătate de oră de mers, Frost apucă pe un drum care îl duse destul de repede în regiunea muntoasă unde se deplasase Curtis. Pe măsură ce urca, băltoacele noroioase din ce în ce mai dese indicau că în acea zonă plouase abundent. Cunoştea acele ploi diluviene şi scurte care puteau transforma în câteva clipe pământul uscat într-o mlaştină greu de abordat. După vreo douăzeci de minute de înaintare dificilă, forţat să ambreieze mereu, porţiunea de argilă derapantă se sfârşi brusc. Opri, îşi aşeză bagajul pe un umăr iar de celălalt îşi agăţă puşca de asalt, apoi plecă mai departe pe jos. Îşi pusese din noua legătura neagră la ochi.

Frost înainta anevoie, alunecând pe pământul argilos şiroind de apă. Deodată simţi pericolul şi încremeni pe loc. Deasupra unei culmi stâncoase apăruse capul unui om. Mercenarul ridică arma cu ţeava în jos şi strigă:

— Sunt prieten cu Curtis! Mă numesc Hank Frost!

Niciun răspuns. Secundele treceau în tăcere. Strigă din nou, apoi îşi zise că oamenii pe care îi simţea postaţi în jurul lui nu înţelegeau engleza. Frost se descurca foarte bine în franceză, în spaniolă şi puţin în germană. Dar nu cunoştea niciun cuvânt din numeroasele dialecte locale.

La capătul unei aşteptări prelungite, patru oameni ieşiră cu prudenţă din ascunzătorile lor şi înaintară spre el. Erau negri şi purtau uniforma armatei naţionale.

— Hei! băieţi! Vorbiţi englezeşte? întrebă el străduindu-se să le zâmbească cu bunăvoinţă. Nu vă fie teamă, nu lucrez pentru Chapmann.

Era tocmai greşeala pe care nu trebuia s-o facă, şi îşi dădu imediat seama de asta. Era limpede că cei patru negri nu cunoşteau niciun cuvânt englezesc, dar probabil că numele lui Chapmann a avut asupra lor efectul unei descărcări electrice, căci toţi se năpustiră asupra lui, considerând probabil inutil să prăpădească muniţiile; se simţeau destul de

puternici. Frost îl evită pe primul, secerându-l cu o lovitură de picior laterală şi repetă figura în direcţia celui de al doilea pe care îl izbi în stomac, apoi făcu un salt în spate şi mai făcu o încercare.

— Ascultaţi-mă fir-ar să fie! Pete Curtis mi-e prieten!

Degeaba. Ceilalţi doi se aruncară asupra lui. Frost se lăsă în jos în clipa în care cel mai mic încerca să-l lovească cu patul puştii şi-i aplică o lovitură la gât. Dar ultimul soldat reuşise să-l cuprindă cu amândouă mâinile pe la spate. Matahal, mai înalt cu un cap decât el, îi blocase mâinile, strângându-l peste piept cu braţele lui enorme. Frost încercă cu disperare să-l lovească cu cotul dar nu reuşi. Nici cu picioarele nu-l putea atinge. Cu siguranţă că negrul era antrenat la lupte. Frost simţea sângele bătându-i în tâmple. Înţelegând că mai avea doar câteva secunde înainte de a-şi pierde cunoştinţa, Mercenarul îşi adună toată energia, se prefăcu că vrea să facă o mişcare în spate şi se lăsă brusc în jos. Reuşi să apuce cu mâna dreaptă şliţul adversarului. Strânse între degete ceva moale, avu satisfacţia să audă un geamăt deasupra capului şi strânsoarea slăbi. Asta aştepta şi Frost. Dădu drumul şliţului şi-şi trimise braţul drept cât mai departe în spatele lui, agăţând ce-i cădea în mână. Dădu peste nasul adversarului, îşi înfipse degetele ca două cârlige şi trase cu brutalitate. Un răcnet îi zgudui timpanele şi menghina braţelor cedă definitiv. Frost profită de ocazie şi se depărtă cu un salt, scoţând în acelaşi timp pistolul.

Încă mai respira greu şi era foarte hotărât să folosească arma dacă celălalt l-ar fi atacat din nou. Brusc, ceva mai sus pe drumul mocirlos răsună un ordin. Scurta frază fusese pronunţată în dialect bahutu, dar Frost recunoscu vocea lui Pete Curtis. La doi metri de el, masa enormă de muşchi care-l atacase se ținea cu o mână de nas şi scâncea uşor. Apoi îşi făcu apariţia Curtis, însoţit de alţi doi negri, şi dădu câteva ordine de neînţeles pentru Hank.

— Ai venit la spartul târgului, îi zise Frost străduindu-se să-şi revină cu respiraţia la normal.

— Îmi pare rău, bătrâne! îi răspunse omul de la CIA. Nu aveam cum să ghicesc că vei veni pe-aici. Aceşti tipi au

dispoziţii speciale.

Curtis evaluă cu o privire pagubele. Doi soldaţi mai zăceau încă în noroi, altul îşi masa gâtul şi marele forţos se uita cu un aer jalnic la mâna murdara de sânge cu care îşi pipăise nasul.

— Sper că n-ai venit doar să-mi căsăpeşti oamenii, adăugă Curtis.

— Oamenii tăi?

— Îţi voi explica, situaţia e destul de complicată. Bun, să mergem în tabără. Cafeaua e infectă, dar n-am altceva de băut.

* * *

Tabăra era formată din şase corturi mari militare camuflate în mijlocul unei îngrămădiri semicirculare de stânci şi a unor mărăcinişuri înalte. Cam peste tot jeep-uri staţionate la întâmplare. Cortul lui Curtis fusese instalat puţin mai la o parte şi era mult mai mic.

Se instalară în aer liber, în faţa rămăşiţelor unui foc de tabără. Un soldat veni să le aducă o cafea. Până la urmă nu era chiar atât de rea; totuşi trebuia s-o înghită sub privirile vindicative ale celor patru tipi care fuseseră gata să-l facă bucăţele mai adineauri şi dintre care unul, împopoţonat cu un pansament mare şi alb în centrul unei căpăţâne negre ca abanosul, semăna cu o sperietoare patetică.

Mercenarul evaluase deja efectivele. Tabăra adăpostea probabil cel mult vreo şaizeci de oameni. Toţi păreau relativ bine înarmaţi, dar nu se vedea nicăieri armament greu. Dacă aveau artilerie, mortiere şi blindate, atunci probabil că acestea se aflau la loc ferit. Şi dacă această trupă era tot ce mai rămăsese din armata naţională, atunci cauza lor era pierdută dinainte.

— Eşti aici pentru Chapmann? zise Curtis care părea că-i ghiceşte gândurile celui din faţa sa.

Hank dădu afirmativ din cap.

— Chestia asta mai curând mă deranjează, continuă omul de la CIA. Presupun că ai vrea o mână de ajutor…

— Dacă nu-ţi cer prea mult.

Zău aşa… Poţi să-mi spui şi mie de ce vrea CIA pielea

acestui tip?

— E o lepădătură.

— Bănuiesc, dar nu e destul, Hank, rânji Curtis. Lichidarea lui Chapmann nu face parte din îndatoririle mele. Moartea lui n-o să-mi tulbure somnul, dar problema e că nu pot să-mi folosesc oamenii şi materialul pentru a satisface o răzbunare. Vezi şi tu de ce dispun. Posibilităţile mele sunt mai degrabă limitate. Pe lângă asta, pentru un motiv pe care încă nu-l înţeleg deloc, Departamentul de Stat îl susţine pe acest tip…

— Asta e tot ce-a mai rămas din armată? îl întrebă Frost.

— Nu chiar, nu. Colonelul Bagaza e ascuns într-o tabără secretă împreună cu alţi oameni. Şi mai există o tabără aproape asemănătoare cu aceasta la vreo treizeci de kilometri. În înţelegere cu Bagaza, am luat conducerea acestui detaşament cu binecuvântarea Agenţiei… Apropo, cum ai reuşit să mă găseşti?

— Mai întâi Benzahdi, pe urmă firma ta de import-export. Fii fără grijă, nu mi-au spus prea uşor unde te pot găsi. A trebuit să le şoptesc fraza de recunoaştere a lui Benzahdi şi să le dovedesc că într-adevăr te cunosc…

— O.K… Revenind însă la situația noastră, trebuie să recunosc că suntem în plin rahat.

Aşa s-ar zice.

— Şi pe lângă asta, deocamdată nu-mi pot permite nici cel mai mic act de bravură. Închipuie-ţi ce s-ar întâmpla dacă ziarele şi televiziunea ar transmite ştirea că CIA se amestecă în treburile interne ale statului Burundi?

— Îmi închipui, zise Frost cu un aer absent.

— Şi apoi… mai sunt şi presiunile pe care le exercită Departamentul de Stat asupra Agenţiei… încă n-am reuşit să înţeleg care e mişcarea, dar pe mine chestia asta mă cam agasează. CIA vrea să ţin volanul dar mai presus de orice să stau cu piciorul pe frână şi să fiu pregătit s-o cotesc scurt. E o chestie care…

Mercenarul privea în gol, cu faţa serioasă.

— N-are nimic, bătrâne, zise el domol.

— La dracu! mormăi Curtis. Nu lua aerul ăsta stupid, nu am niciun amestec în nenorocita asta de situaţie. Cel puţin, vreau

să spun că n-o controlez aşa cum aş vrea.

— Lasă, Pete, am înţeles că nu poţi să mă ajuţi. Nu e vina ta.

— Stai puţin, nu vrei…

— Ce să vreau?

— Putem discuta, nu?

— Eu vreau, dar bag de seamă că ai destule probleme. Şi pe urmă, o să mă blagosloveşti când o să afli că trag după mine o ghiulea. Cântăreşte vreo şaizeci de chile, dar e fragilă şi n-aş vrea să i se întâmple ceva.

— Ce mai e şi povestea asta? făcu Curtis încruntându-se.

— O ziaristă. Se ocupă de publicitatea mea.

— Nu cumva te-ai ţăcănit?

— Nu chiar. Voiam doar să ştii care sunt exact datele problemei înainte de a accepta să mă ajuţi.

Agentul de la Langley avu o tresărire.

— Adică chiar crezi că…

Frost rânji. Îl întrerupse ridicând o mână şi-i povesti pe scurt împrejurările în care o întâlnise pe Bess Stallman.

— Chiar că n-are baftă fata asta, comentă Curtis, dar asta n-are nicio legătură cu problema mea.

— Eu însă am cu această situaţie care este şi a ta. Dacă Chapmann e lichidat, problema ta e practic rezolvată. Firesc, nu?… Nu-ţi vor mai rămâne decât gherilele marxiste. Dacă nu i-ai închide gura, micul animal inteligent care străluceşte în tine ţi-ar spune că vrea pielea lui Chapmann. Cât timp el rămâne în viaţă, tu şi Bagaza nu aveţi nicio şansă să restabiliţi puterea aşa cum a fost înainte. Nu crezi c-ar trebui să ne unim forţele?

— Asta e poanta cea mai tare pe care am auzit-o anul ăsta! Un chior înarmat cu un puşcoci cromat şi o puşcă de asalt vrea să reprezinte cincizeci la sută din efectivele mele şi-mi promite o soluţie pentru toate problemele pe care le am! Doamne sfinte…

Curtis izbucni brusc în râs bătându-se cu mâinile peste coapse. Frost îl imită şi tensiunea dispăru dintr-o dată.

— Bun, de acord, zise Curtis. Am încercat să te-ncui. Moartea lui Chapmann înseamnă dezorganizarea corpului de

mercenari şi sfârşitul lui Kubinda în această ţară. În felul ăsta s-ar face puţină curăţenie şi lucrurile ar fi mai limpezi în privinţa încăierării cu rebelii procubanezi. Ai vreo idee?

— Banca din Burundi, făcu Hank.

— Nu prea înţeleg ce vrei să spui…

— Şi totuşi e simplu. Dacă sare în aer, adio bani pentru plata mercenarilor. Iar sediul ei este la Bujumbura, deci nu prea departe de-aici, bătrâne. Chapmann n-ar mai putea să-şi finanţeze nici mercenarii, nici aprovizionarea cu hrană şi muniţii. Te-ai prins?

— Ideea ta n-ar fi chiar atât de proastă. Continuă…

Asta e prima ofensivă. Cea care te aranjează pe tine.

Urmarea o să ţi-o spun mai târziu.

— Partea proastă, zise Curtis, este că banca e bine protejată. În afara sistemelor electronice de alarmă, mai are şi un zid împrejur. Şi mai trebuie să şi intri în oraş.

Frost dădu nepăsător din umeri.

— Ne vom descurca, asta nu e o problemă grea. Şi pe urmă, am eu o idee în privinţa asta. Ştiai că Bujumbura a fost construită pe o veche aşezare a unei civilizaţii dispărute?

— Am auzit. Te gândeşti la o pătrundere prin subsol?

— Exact. Reperăm pasajele, intrăm înăuntru, şutim mangoţii pe care-i găsim acolo şi pe urmă aruncăm totul în aer. Ce zici de asta?

— Că eşti complet ţăcănit, îi replică imediat Curtis. Dar problema rămâne în studiu. Cred că am să vorbesc cu câţiva băieţi din tabără. Trebuie să fie cineva care să ştie de povestea asta. După cunoştinţele mele, romanii ar fi făcut nişte incursiuni pe-aici cu un ştiu câte secole în urmă…

— Douăzeci şi două după documentele pe care le-am studiat. Dar nu asta ne interesează pe noi. Important e să găsim subteranele. Ar trebui să putem descoperi urme de canale de scurgere şi de pivniţe…

— Posibil, Hank. Totuşi e al naibii de nesigur.

— Ocupă-te de chestia asta, Pete. Informează-te cât poţi de precis. Toată rezerva de aur din Burundi se află în ogeacul ăsta. Ţi-am spus, fără bani, adio mercenari. Terenul se luminează.

— Mda… mda, stai aşa, că mă gândesc la plan. Dumnezeule mare, chiar că nu e prost deloc! O dublă lovitură. Şi tu-ţi recuperezi gologanii.

— Exact, Pete, ai înţeles. Dar m-aş duce după Chapmann chiar dacă la capătul drumului n-ar fi nici cea mai mică părăluţă. Totuşi ar fi bine dacă aş putea să despăgubesc familiile camarazilor mei omorâţi la ordinul lui… Dacă banii ar putea să consoleze o familie pentru pierderea unui fiu sau a unui frate…

— Văd că ţii la răzbunarea ta.

— Nu e numai o răzbunare, bătrâne. Trebuie să plătească, alte vorbe sunt de prisos.

Curtis părea că nu-l mai ascultă.

— Ai aţipit? zise Hank.

— Da? Nu… Mă gândeam. Cred că am început să întrezăresc o soluţie. Arhivele oraşului sunt în prezent păstrate într-o fostă şcoală de fete. Localul nu e protejat foarte eficient. Poate s-ar putea încerca ceva în direcţia asta.

— Descurcă-te cum vrei, Pete, ideea e bună, aşa că dă-i drumul.

Urmă o tăcere. Curtis părea cufundat adânc în gânduri, îşi turnă în pahar cafea şi o bău fără grabă, apoi zise:

— Cred că putem face treaba asta, Hank. Dar pun o condiţie.

— Mă aşteptam să te târguieşti.

— Pentru a obţine un rezultat real, trebuie să dispară şi Kubinda.

— Şi vrei să mă ocup eu de asta…

— De ce nu?

— În fine, dacă tot am ajuns aici! Nu eşti puţin cam ticălos de felul tău?

— Ticălos, dar amical. Face parte din munca mea…

— Dă-mi un motiv valabil.

— Foarte simplu. Eşti un mercenar pe care nu-l leagă nimic deosebit de vreun guvern, prin urmare probabilitatea de a provoca valuri la vârf este foarte mică. Şi apoi, băieţii mei, deşi cu totul devotaţi şi plini de bunăvoinţă, nu au experienţa unei astfel de lucrări. Tu eşti un profesionist; ai toate şansele

să reuşeşti... Trebuie neapărat să mă debarasez de Kubinda mai înainte ca toată tara să treacă de partea cubanezilor, pentru că, între două rele, îl vor alege pe cel mai mic. Şi atunci, adio Bagaza. Despre mine, ce să mai vorbim... E clar că Departamentul de Stat face o mare prostie susţinându-l pe acest tip. Când îşi va da seama va fi prea târziu. În fine, fără să vreau să umblu prea tare la coarda simţitoare, gândeşte-te la numărul mare de oameni care vor mai muri în acest război absurd dacă nu-i punem capăt foarte repede...

— Nu prea mi-ai lăsat de ales, Pete. Aşa că nu mai era nevoie să-mi ţii ditamai discursul.

— Îţi ofer douăzeci şi cinci de mii de dolari pentru lichidarea acestui tip, zise Curtis. E tot ce pot să ciupesc din bugetul meu.

Hank înghiţi şi ultima picătură de cafea, apoi îşi aprinse o ţigară.

— Păstrează-ţi părăluţele, bătrâne, ai nevoie de ele ca să menţii moralul trupei tale. Recuperez eu de la animalul de Chapmann.

— Prin urmare eşti de acord?

— S-a făcut!

— Mulţumesc. Un ultim lucru... Promite-mi că vei merge până la capăt chiar dacă între timp o mierlesc.

— Nu spune tâmpenii. Ai trecut tu prin altele şi mai şi.

— Promite-mi totuşi.

— O.K., Pete. Îţi promit. Şi acum examinăm detaliile raidului?

10

Planul părea solid. Frost şi Curtis migăleau la el de patruzeci şi opt de ore. Unul din soldaţii chestionaţi de agentul CIA furnizase indicaţii destul de precise despre locul pe care fusese construit oraşul Bujumbura. În copilărie se jucase de multe ori printre ruinele din apropierea oraşului, la vest. Ştia de existenţa a numeroase subterane, majoritatea mai mult sau mai puţin prăbuşite şi care probabil că folosiseră drept canale de scurgere cândva demult. După părerea lui, unele mai erau încă practicabile, dar nu credea că se putea ajunge la bancă pe această cale. În schimb, omul îi asigurase că unul dintre pasaje comunica cu fosta şcoală unde acum erau depozitate arhivele capitalei. Pătrunzând în acea clădire, ar fi trebuit să găsească planurile băncii care le-ar fi permis după aceea să atace banca la suprafaţă cu ajutorul mijloacelor operaţionale adecvate.

În ajun soldatul negru fusese trimis în recunoaştere. Se întorsese în timpul serii şi confirmase că subterana era accesibilă.

Frost şi Curtis se aflau acum la faţa locului. Erau orele zece şi jumătate seara. Tunelul îi dusese într-o pivniţă de şcoală de unde ajunseseră fără greutate în sălile unde erau depozitate tone de hârtii. Din fericire, clasarea documentelor fusese făcută cu grijă şi nu le-a trebuit mai mult de o jumătate de oră ca să găsească ce căutau.

— Putem s-o ştergem, făcu Frost care tocmai terminase de instalat încărcăturile de explozibil plastic în timp ce agentul CIA punea o mapă cartonată într-un sac de pânză.

Desfăşură un fitil legat la detonatoare, îl aprinse cu chiştocul ţigării şi se ridică să arunce o privire în exterior. Jos în curte doi paznici înarmaţi se plimbau în tăcere.

— *Go!* făcu el îndreptându-se spre scară.

După un minut erau amândoi în pivniţă, apoi în pasajul subteran înaintând la lumina unei lanterne. Erau obligaţi să meargă cu capul aplecat şi spatele îndoit, dar ştiau că ceva

mai încolo ramificaţia se va lărgi. Din când în când trebuia să treacă peste moloz, pământ şi bucăţi de stâncă prăbuşite din pereţi.

— Trei minute, anunţă Hank.

Explozia era programată după două sute patruzeci de secunde. Hotărâseră să distrugă o parte din edificiu, pentru a face să se creadă că fusese o acţiune teroristă în eventualitatea că cineva ar fi băgat de seamă dispariţia dosarului. Acest lucru era puţin probabil, dar nu voiau să rişte deloc în această privinţă.

— De-acum, gata…

Şi, aproape imediat, auziră o bubuitură scurtă care făcu să se cutremure pământul sub paşii lor. Unda de şoc provocă mici surpări deasupra lor.

— Atenţie! strigă deodată Curtis ridicând un braţ pentru a-şi proteja capul. Frost nu avu timp decât să îndrepte lanterna în sus pentru a-şi da seama că o parte din peretele superior se prăbuşea peste el. Făcu un salt înapoi, dar reflexele sale acţionară cu o secundă prea târziu. Simţi o greutate enormă pe spate, se răsuci ca să nu fie acoperit şi fu aruncat la pământ. Lanterna dispăru, înghiţită de dărâmături. Apoi se făcu din nou tăcere. Pasajul îngust fusese invadat de un praf gros. Pete Curtis tuşea ca un apucat la câţiva paşi de el. Frost îşi trase picioarele de sub grămada de pământ şi pietre, tuşi şi el şi bombăni:

— O idee tâmpită chestia asta cu explozibilul plastic! La dracu! Era s-o mierlesc…

— Ei, ia uită-te deasupra ta! Suntem sub cerul deschis.

Prin praful care se împrăştia se întrezărea lumina difuză a oraşului. Explozia provocase o spărtură mare.

— Nu mai putem merge prin subterană, observă Curtis. Prăbuşirea a blocat pasajul. Eşti rănit, Hank?

— Nu sunt.

Mercenarul începu să se ridice în picioare, şi îşi înăbuşi un geamăt când o durere fulgerătoare îi sfredeli şalele, obligându-l să stea câteva secunde nemişcat şi să-şi controleze răsuflarea.

— Cred că am ceva care mă supără-n spate, zise el.

— Aşteaptă. Nu te mişca, sosesc… Vom ieşi prin spărtură.

Curtis îl ajută să se caţere de-a lungul peretelui apoi, după ce-şi văzu prietenul ajuns pe terenul de deasupra lor, îşi luă elan să iasă din galerie.

Ieşiseră la suprafaţă pe o stradă pustie şi întunecoasă. Ferestrele începeau să se deschidă scârţâind şi auziră câteva voci îngrijorate.

— Trebuie s-o întindem de-aici imediat, zise Curtis. Cum te simţi?

— Ca un bătrân senil şi suferind de reumatism, răspunse Frost cu o strâmbătură. Am luat-o-n barbă ca nişte începători… în loc să ieşim dincolo de limitele oraşului, ne trezim în mijlocul furnicarului!

— Cel mai bine ar fi să ne ducem la Benzahdi. Va găsi el ceva să ne ajute. Poţi să mergi?

— Trebuie, Pete. Dar tâmpla asta mă doare al naibii de tare…

Ajunseră la capătul uliţei şi intrară pe o stradă unde oameni în uniformă alergau în direcţia clădirii avariate.

— Asta s-ar putea să fie salvarea noastră, zise Curtis. Câtă vreme vor alerga în partea aia…

Până la urmă se resemnară şi traversară cartierul, schimbând de multe ori direcţia pentru a evita soldaţii şi mercenarii care acum mişunau prin oraş. În sfârşit, când ajunse la fundătura unde se afla magazinul negustorului de diamante, Frost mergea ca un bătrân gemând la fiecare pas. Curtis bătu de mai multe ori în oblonul de tablă ruginită; aşteptarea li se păru interminabilă. După un moment, marocanul deschise cu prudenţă uşiţa laterală, îi recunoscu şi îi băgă repede în casă. Benzahdi şi Curtis îl cărară pe Frost până la etaj şi îl întinseră pe o canapea. Se auzi un foşnet şi apăru o femeie cu voal şi veşminte până la pământ. Marocanul îi dădu câteva ordine în arabă. Apoi o a doua siluetă feminină se apropie de Frost.

— Hank, scumpul meu! Ce s-a…

— Salut, *miss!* zâmbi strâmbându-se de durere. Nu te nelinişti, n-am decât un junghi în şale.

Bess se aplecă asupra lui, îl sărută pe frunte şi-l privi

îngrijorată. Benzahdi apărea în câmpul lui vizual.

— Va trebui să te întorci pe burtă, Hank. Chiar dacă o să te doară. Trebuie să văd ce este.

— Hai, moşulică! Arată-ţi fundul! făcu şi Curtis cu o veselie prefăcută. Ahmed a fost osteopat înainte de a se apuca de pietre preţioase. Ar trebui să te repare.

Frost începu să se întoarcă. În momentul când reuşise să ajungă pe burtă, o durere cumplită îi străbătu şalele. Simţi o fierbinţeală urcându-i în tot corpul, ajungându-i la cap, apoi ameţi şi îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni constată că nu era în stare să aprecieze cât timp trecuse din momentul în care leşinase. Bess era lângă el.

— Frost? Ti-e bine?

El închise ochii.

— Hei, Frost! insistă ea cu blândeţe.

— Ia te uită! Acum îmi zici Frost. Mai adineauri mi s-a părut că aud cu totul altceva. Nu-mi mai spui Hank, ca în momentul în care credeai că dau în primire?

— Nu te prosti.

Frost încercă prudent să-şi mişte mâinile şi picioarele. Mişcările erau cam ţepene dar totul părea să funcţioneze aproape corect.

— Stai liniştit, îi recomandă ea.

— De ce?

— Ahmed a zis…

— Acum îi spui direct pe numele mic?

Ea zâmbi ironic.

— Eşti cumva gelos, Frost? Ahmed e un tip foarte simpatic. În ciuda aerelor tradiţionaliste pe care le ia, e la curent cu tot ce e nou, am devenit prieteni şi m-am simţit la el ca în sânul lui Avram… Te-a masat puţin şi crede că peste câteva zile vei avea destulă stabilitate ca să te deplasezi.

— Asta-mi lipsea! bombăni el.

Îşi ridică mâna stângă spre cap şi văzu că ceasul arăta unsprezece şi jumătate.

— E seară sau e dimineaţă? întrebă el.

— E seară. O vreme n-ai ştiut de tine şi Ahmed ti-a făcut un

tranchilizant.

La intrarea în cameră se auziră zgomote de paşi. În uşă apăru silueta lui Curtis.

— Ce mai face trândăvilă? îi zise el apropiindu-se.

— Presupun că destul de bine ca să mă ridic. Bess, vrei să-mi aprinzi o ţigară?

Ea i-o aprinse şi trase un fum înainte de a i-o aşeza între buze.

— Nu te poţi scula, îl asigură ea. Va trebui…

El o întrerupse tăios:

— Va trebui să facem un singur lucru şi asta repede: să ieşim toţi trei din cloaca asta. Cu siguranţă că scotocesc casă cu casă.

— Exact, confirmă Curtis. Dar încă mai avem timp până când vor ajunge aici.

Îi întinse scrumiera şi continuă:

— Nu trebuie totuşi s-o lungim. Ăăă… Ahmed a făcut şi el ce-a putut. Ai un cartilagiu deplasat. Ai mai avut probleme de-astea înainte?

Privirea lui Frost se aprinse şi pe buze îi apăru un început de zâmbet.

— Ai grijă! îi zise Bess. Dacă ne îndrugi că ai alunecat pe o coajă de banană sau că ai căzut din leagăn întinzând mâna după o sticlă de whisky, să ştii că-ţi scot şi ochiul care ți-a mai rămas!

— Ar fi în stare, îl avertiză Curtis. Ia povesteşte-ne bătrâne.

— O porcărie care mi s-a întâmplat în Vietnam. Eram într-un elicopter care s-a lovit de sol; doar doi am scăpat. Tipul celălalt a rămas fără un picior. Eu am avut baftă.

M-am ales doar cu o deplasare de vertebre… După zece zile de stat în spital eram iar pe picioare.

— Nu ştiu ce ţi-au spus medicii militari, reluă Curtis, dar Ahmed crede că e destul de grav. S-ar putea să se transforme în sciatică cronică şi chiar în paralizie dacă nu te tratezi corect.

— Adică ai impresia că avem timp să mă duc la medic?

Dar Frost capitulă văzând aerul hotărât al tinerei femei.

Bine, de acord, am să mă duc la medic imediat ce mă

întorc în Statele Unite. Ai vreo idee cum să ieşim de-aici, Pete?

— Pur şi simplu cu maşina. Mai am câţiva oameni care lucrează clandestin. Le-am cerut să fure o maşină militară, îi vor elimina pe ocupanţi şi le vor lua actele de identitate. Printre alte talente, Ahmed îl are şi pe acela de falsificator; va putea să ne pună fotografiile pe acte.

— Bravo CIA! ironiză Frost. Planul tău e genial, dar ai uitat două mici amănunte. Mai întâi că Chapmann încă nu a luat hotărârea să angajeze şi femei în trupele lui şi apoi... te-ai uitat bine la mine?

— Te referi la ochiul tău?

— Mda. Ăla răul. Şi încă nu s-a mai văzut până acum o fotografie de identitate cu ochelari de soare sau ceva de genul ăsta.

— M-am gândit şi eu la asta, i-o reteză Curtis. Domnişoara Stallman va purta veşminte autohtone şi voal. Aici nimeni nu va îndrăzni să-i facă necazuri unei femei musulmane. Iar în privinţa ta, Ahmed se pricepe destul de bine ca să „aranjeze” o fotografie. Vreo obiecţie?

— Nu, onorabile.

* * *

Pe la orele cinci dimineaţa, Ahmed Benzahdi terminase de retuşat fotografia lui Frost pe care o făcuse în cursul nopţii. Mercenarul avea acum doi ochi. Lucrarea era remarcabilă. Fireşte, poza lui Curtis nu pusese nicio problemă. Hotărâseră ca Hank să poarte ochelari de soare. Asta n-ar fi mirat pe nimeni, pentru că mulţi din mercenarii trupelor de ocupaţie purtau astfel de ochelari.

Şalele aproape că nu-l mai dureau deloc şi chiar avu curajul să facă câteva mişcări pentru a-şi recăpăta supleţea.

La amiază părăsiră magazinul negustorului de diamante. Bess Stallman plecase cu o jumătate de oră înaintea celor doi bărbaţi. Amândoi aveau la centură un Colt automat, arme luate de la ocupanţii maşinii pe care puseseră mâna oamenii lui Curtis. Armele datau din al doilea război mondial şi se vedea bine că fuseseră asamblate din piese disparate. Încrederea lor în acest armament fiind destul de limitată,

hotărâseră ca în caz de nevoie să se folosească de propriile arme ascunse în uniformele pe care le purtau. Iar Bess Stallman avea sub haine un pistol-mitralieră Mini-Uzi şi un încărcător de schimb prinse de fiecare picior cu nişte elastice late.

Jeep-ul îi aştepta la trei sute de metri, pe o străduţă învecinată. Oamenii lui Chapmann mişunau pe strada mare. Pe lângă pistoalele lor individuale, un soldat din trei era înarmat şi cu pistol mitralieră. Cercetarea caselor se făcea metodic. De două ori întâlniră patrule formate din şase oameni care intrau sau ieşeau dintr-o casă, dar nu s-au neliniştit deloc.

Curtis, cu un semn din cap, îi arătă jeep-ul oprit lângă trotuar. Un negru cu grad de sergent fuma o ţigară sprijinit de maşină. Frost se încordă imperceptibil şi începu să-şi strecoare mâna în bluza de uniformă, acolo unde-şi ţinea pumnalul de luptă.

— Potoleşte-te îi şopti agentul de la CIA. E şoferul nostru.

Imediat ce-i zări, sergentul luă poziţie de drepţi şi îi salută. Cei doi se instalară pe bancheta din spate şi vehiculul demară fară întârziere.

Pe drum, Hank se gândi din nou la conversaţia pe care o avusese dimineaţa cu Bess Stallman. Nu numai că nici nu voia să audă de o întoarcere în ţară la bordul unui elicopter pe care Curtis trebuia să-l trimită a doua zi la Dar Es-Salam, dar mai şi cerea să-şi continue reportajul în rândurile soldaţilor loialişti. Marocanul îi împrumutase un aparat fotografic şi câteva filme de 24 X 36. Voia să arate occidentului ce se petrecea cu adevărat în Burundi, lupta pentru putere, jafurile, masacrarea sistematică a prizonierilor şi a populaţiei civile. „Vreau să fac asta cel puţin în memoria colegilor mei torturaţi de aceşti ticăloşi”, îi explicase ea. Şi Frost o înţelesese. Dar se înfiora la gândul de a o şti în mijlocul bătăliei, deşi dovedise că ştia să se descurce. În mod surprinzător, Curtis îşi dăduse repede încuviinţarea cu condiţia ca fotografiile să fie făcute la faţa locului şi să le poată vedea şi el. Cu siguranţă că asta îl făcea să întrevadă posibilitatea aducerii unor dovezi indiscutabile

Departamentului de Stat în cazul în care situaţia ar lua o întorsătură proastă.

Ţigara îl readuse pe Frost la realitate, arzându-i degetele. Aruncă chiştocul în momentul în care jeep-ul se oprea în spatele a două vehicule blindate încărcate cu mercenari în aşteptare în faţa postului de pază. Constată că supravegherea devenise neobişnuit de severă la ieşire. Santinelele controlau ordinele de misiune şi actele de identitate ale tuturor ofiţerilor şi subofiţerilor prezenţi în vehiculele blindate. Soldaţii controlau vehiculul din faţa lor.

— Treaba se anunţă cam prost, zise Frost aplecându-se spre tovarăşul lui de drum.

— Suntem în regulă, totul va merge bine.

Curtis se uită la el făcând haz:

— Îmi placi mai mult fără mustaţă. Arăţi mai civilizat, tipule.

Mercenarul şi-o dăduse jos înainte de a pleca de la Benzahdi. Cu ochelarii de soare şi pielea bronzată, Hank putea să treacă foarte bine drept unul dintre oamenii angajaţi de Chapmann. Acum era aproape sigur că Chapmann aflase despre prezenţa lui în regiune şi probabil că semnalmentele lui deveniseră cunoscute. Întoarse capul să examineze împrejurimile şi zări o femeie în costum tradiţional examinând vasele unui vânzător ambulant. Bess... Acţionase repede.

Venise rândul lor. Şoferul conduse jep-ul în dreptul barierelor de control. În locul celor şase santinele obişnuite, acum erau cel puţin vreo zece, toate înarmate cu pistoale-mitralieră sau cu puşti de asalt FN-FAL. Tânărul negru însărcinat cu verificările începu cu şoferul care îi întinse actele, aprinse încet o ţigară şi aşteptă. Soldatul se uită la el practic de la numai câţiva centimetri înainte de a-i restitui documentele. Hank întinse şi el actele care au fost şi ele supuse unei examinări atente, dar totul merse bine, ca şi atunci când veni rândul agentului CIA. Dar în acel moment, un locotenent de mercenari veni spre ei şi întrebă imediat:

— Vreţi să-mi arătaţi biletul de ieşire al vehiculului şi ordinele dumneavoastră de misiune, căpitane?

Toate se aflau la Curtis. Agentul CIA le prezentă la control.

După privirea brusc încruntată a locotenentului, Frost înţelese că ceva nu era în regulă.

— Cine v-a semnat acest ordin de misiune? mormăi tipul care devenise deodată bănuitor.

— Iscălitura de pe acest document este totuşi lizibilă, nu? răspunse Curtis. Comandantul Clinton şeful…

Celălalt îi tăie vorba:

— De ieri seară toate ordinele de misiune trebuie să fie contrasemnate în mod obligatoriu de colonelul Chapmann. Mă miră că nu știți. Coborâţi din maşină!

11

Curtis mormăi un răspuns, dar locotenentul nu-l mai asculta. Se întoarse spre post şi strigă ceva în dialect local.

— Ne-am curăţat! şopti Frost.

Curtis îşi scoase deja pistolul şi trase în şeful postului pe care îl nimeri drept în cap. Hank scoase şi el arma şi trase în santinela rămasă lângă jeep. Îi smulse puşca de asalt din mână mai înainte ca omul să cadă la pământ şi începu să tragă în soldaţii de pază care deja îşi îndreptaseră armele spre ei. Prima rafală doborî trei inşi, desenându-le linii punctate de culoare roşie pe piepturi. Şoferul nu stătuse nici el degeaba. De la prima împuşcătură trasă de Curtis, negrul ambalase motorul şi ambreia pentru a demara în viteză. Dar maşina derapă, devie brusc şi începu să se învârtească ca un titirez.

— Cauciucurile! strigă el. Au tras în cauciucuri.

— La dracu! izbucni Frost.

Sări jos, imitat de Curtis care îşi schimbă revolverul rămas fără muniţii cu pistolul Colt 45. Un grup de cinci – şase oameni soseau la atac dar, lucru curios, nu trăgeau. Frost îi culcă la pământ cu două rafale, apoi căută alte ţinte. În clipa aceea auzi în spatele lui un claxon care repeta primele note ale cântecului *Podul de pe Râul Kwai.* Se întoarse instinctiv şi văzu un Mustang decapotabil de culoare roşie care sosea în mare viteză. La volan era Bess.

Îşi sprijinise arma de portiera stângă şi expedia un nor de proiectile fierbinţi asupra postului de pază.

— Pete! strigă Frost. Curăţăm trecerea şi ne cărăm!

Drept răspuns, Curtis mai trase repede câteva focuri. În jurul lor se făcuse gol. Săriră amândoi în Mustang când maşina ajunse în dreptul lor şi Bess frână brutal stârnind un vârtej de praf şi de fum ieşit din cauciucuri. Curtis fu gata să găurească un negru care alerga să prindă bolidul roşu, dar îşi dădu seama la timp că era şoferul lor. Îi întinse mâna şi îl ajută să urce. Frost se instalase lângă Bess..

— Bagă tare! îi strigă el.

Motorul urlă. La mică distanţă de ei, bariera de la ieşire se lăsa în jos pentru a le bloca drumul. Ajunseră repede în dreptul ei, dar în acel moment un grup de patru oameni ocupară o poziţie uşor retrasă, cu intenţia evidentă de a-i opri. Hank avusese certitudinea că primiseră ordin să fie prinşi în viaţă, dar acum când erau gata să scape nu se îndoia că vor face totul pentru a-i doborî. Tânăra femeie părea că ezită să accelereze la maximum.

— Intră-n ei, fir-ar să fie! răcni Frost.

Maşina se avântă înainte, derapă, dar veni direct peste tipii care îndreptaseră armele spre ei. Urmă o scenă ca la popice. Corpuri ridicate de la sol şi proiectate în sus şi lateral. Unul dintre ele ateriză pe capotă încercând cu disperare să se agaţe de ştergător înainte de a fi aruncat de-a lungul caroseriei. Se izbi cu capul de oglinda retrovizoare şi dispăru cu un zgomot sinistru. În trecere, un soldat negru făcuse un salt şi se agăţase de cadrul capotei. Agita în mână o baionetă cu care îl lovi pe Curtis. Hank se întoarse exact la timp pentru a vârî în el nouă gloanţe care-l aruncară pe drum. Apoi maşina îşi mări viteza şi se distanţă, lăsând în urma ei o ceată vociferând cuprinsă de panică.

* * *

Parcurseră ceva mai mult de trei kilometri pe drumul asfaltat. O cotitură a drumului îi scosese din raza tirului.

— Cum te simţi, Pete? întrebă Frost.

— N-am încasat-o prea tare, răspunse Curtis. Tipul m-a nimerit în umăr; mă descurc.

— O.K., Bess, ce-ai făcut cu arma ta?

— E jos, lângă scaun.

Mercenarul se lăsă în jos să ia pistolul-mitralieră.

— Şi încărcătoarele?

— La locul lor! Le vrei?

Fără să răspundă, Frost îi ridică în sus veşmântul, dezvelindu-i coapsele şi lăsă în jos elasticele pentru a intra în posesia încărcătoarelor noi.

— Profitor josnic ce eşti! zise Bess cu un zâmbet crispat. Te foloseşti de toate pretextele ca să poţi să pipăi o biată fată

fară apărare.

— N-aveai decât să nu mă iei în maşină! îi replică Frost.

În urma lor tocmai luaseră curba un Land Rover şi un vehicul blindat, deplasându-se cu mare viteză. Frost trase o înjurătură şi încărcă pistolul-mitralieră.

— Accelerează, fir-ar să fie! Maşina asta abia se târăşte!

— N-ai putea să fii politicos, Frost? îi zise Bess cu un ton serios.

— Ei, la toţi dracii!

— La aproximativ cinci sute de metri pe dreapta e un vechi drum dezafectat, indică Curtis. Ceva mai departe se trece peste un pod pe care vehiculul blindat nu va putea să treacă.

— De acord, hai s-o facem. Bess, opreşte-te. Dă-te la o parte de la volan şi lasă-mă pe mine.

Maşina o luă direct spre marginea drumului. Îşi schimbară locurile în zbor şi Frost acceleră imediat. Ajunseră foarte repede la bifurcaţie. Noul drum, pe jumătate desfundat, prezenta rămăşiţe vagi de bitum. Maşina o luă la dreapta şi Frost imprimă motorului turaţia maximă. Evitând hopurile cele mai mari, Mercenarul se gândea cum să scape de urmăritori. Chiar dacă reuşeau să se debaraseze de vehiculul blindat, pericolul pe care-l reprezenta Land Rover-ul era încă destul de mare. De-odată auziră câteva proiectile pocnind la mică distanţă în faţa lor. Micile explozii albastre şi roşii se transformară în flăcări care începură să mistuiască iarba uscată.

— Trag cu gloanţe incendiare! comentă Curtis.

Hank înţelesese foarte bine. Un focar strălucitor lua proporţii foarte repede în dreptul următoarei curbe pe unde trebuia să treacă, provocat de gloanţele mari trase de mitraliera vehiculul blindat. Trecură fără să încetinească prin zona cuprinsă de flăcări în mijlocul proiectilelor incendiare care cădeau asupra lor.

Curtis îşi freca cu nervozitate o mânecă pentru a stinge o scânteie care îi înnegrise deja materialul uniformei.

— Ajungem la pod! strigă el. Ai grijă, treaba e destul de proastă…

Într-adevăr după cinci minute văzură podul, dar Mercenarul

îşi încordă toate membrele şi aproape că se ridică în picioare apăsând pe frână ca să oprească maşina. Vedea bine cadrul terminal şi unul din cele două şiruri de grinzi ale micii construcţii din lemn, numai că tăblia podului dispăruse în întregime.

— N-avem baftă! bombăni el, dând maşina înapoi cu câţiva metri.

Privirea lui descrise un arc de cerc, examinând configuraţia terenului din jurul lor. La câţiva metri în faţa capotei vehiculului se vedea un perete abrupt. În ciuda zgomotului pe care-l făcea motorul, se auzea foarte bine tumultul apei care curgea în fundul trecătorii destul de înguste, dar foarte abruptă şi adâncă. În jur de şase metri, aprecie Hank, în dreapta lor, un povârniş cu pantă lină se învecina cu râpa situată pe axa drumului.

— O tăiem pe jos? sugeră agentul CIA.

Frost nu ezită decât o secundă.

— Ţineţi-vă bine! le zise el.

Se mai dădu puţin înapoi, acceleră de câteva ori ca să vadă cum se comportă motorul, apoi se întoarse spre Bess.

— Vom încerca să sărim peste porcăria asta, explică el. În cazul în care voi rata aterizarea, aş vrea să ştii…

Cuvintele îi înţepeniră în fundul gâtului.

— Da? făcu tânăra femeie.

— Ei bine… te… te iubesc, Bess.

Un surâs palid lumină trăsăturile fetei. Dar de zâmbit zâmbeau mai ales ochii, radiind o lumină plină de tandreţe.

— Şi eu te iubesc, Hank. Dar ne vom descurca. Vei…

— Vin! îi întrerupse Curtis. Dacă vrem să facem ceva, acum este momentul!

— O.K.! Am pornit!

Ambalând motorul la maximum, Frost slăbi pedala ambreiajului. Roţile muşcară din teren, agăţându-se de pista plină de hopuri şi Mustang-ul porni la asaltul povârnişului situat la vreo patruzeci de metri. Trebuia tot timpul să mişte volanul pentru a remedia devierile bruşte ale maşinii-sport, cu maxilarele încleştate, cu toată voinţa concentrată asupra acestei manevre. Când roţile abordară talazul, avură impresia

că se vor strivi de podeaua maşinii, aşa de violentă a fost zdruncinătura, apoi se simţiră brusc plutind în aer de parcă ar fi fost în stare de imponderabilitate. După câteva fracţiuni de secundă urmă reluarea contactului cu solul, un contact brutal şi de-a curmezişul. Hank răsuci volanul pentru a aduce pe pământ şi roţile din stânga care se roteau în gol şi reuşi în ultima clipă să evite rostogolirea laterală.

Stabiliză vehiculul într-un răgaz de timp care i se păru o eternitate, trecu în viteza a treia şi continuă să se distanţeze pe drumul din ce în ce mai desfundat. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi văzu, între două zdruncinături, Land Rover-ul venind cu mare viteză şi frânând în ultima clipă la marginea râpei.

— Cred că suntem cei mai buni! zise el lăsând o clipă volanul şi făcându-le un semn cu braţul îndoit. Acum, Pete, dacă cunoşti puţin locurile, e rândul tău…

— După mai puţin de un kilometru ar trebui să ne intersectăm cu un alt drum, îl informă Curtis. Faci la stânga şi o ţii drept înainte. Vom putea ajunge pe un drum mai puţin scârbos decât ăsta şi după aceea ne vom gândi. Cred că va trebui să schimbăm des direcţia pentru a evita patrulele care ne caută.

— Dacă trimit o haită de elicoptere după noi, suspină Frost, ne-am curăţat.

12

Casa era situată pe un platou situat la aproximativ o sută şaizeci de kilometri de Bujumbura. Aparţinuse unui vânător care îşi făcuse bagajele când ţara se proclamase independentă, lăsând acolo mobila. Era o construcţie destul de mare care fusese probabil frumoasă şi confortabilă pe vremea când era întreţinută în mod constant. Acum era mai curând dărăpănată şi din acoperiş nu mai rămăsese decât jumătate. Curtis, care o descoperise cu un an în urmă, o folosea din când în când, făcând din ea cartierul lui general de la ţară, drept pentru care o amenajase mai mult sau mai puţin în acest scop.

Lungit pe un pat improvizat, Hank retrăia în minte filmul acelei zile. Fusese convins că vor muri cu toții în această aventură în momentul când săriseră peste trecătoarea cu pereţii abrupţi. Găsise drumul indicat de Curtis şi parcurseseră în jur de treizeci de kilometri mai înainte ca axul din faţă al maşinii să cedeze. Ghinion. La mai puţin de opt kilometri de drumul care le-ar fi permis să ajungă la tabăra în care se aflau oamenii lui Curtis. Porniseră deci pe jos pe acel drum prost, în căutarea şoselei asfaltate, cu speranţa că vor da peste o patrulă de-a loialiştilor. De fapt, îşi dădură foarte repede seama că ruperea vehiculului lor era un noroc pentru ei. Trei elicoptere zburau la distanţă mică deasupra lor în scopul evident de a-i repera. În timp ce stăteau ascunşi în desişul pădurii de pe marginea drumului, Bess le povestise acţiunea ei, petrecută exact înainte de a interveni locotenentul care le ceruse ordinul de misiune. Ochise un Mustang care tocmai se oprise în apropierea ei. Din el coborâse un ofiţer negru care o pornise fără niciun fel de temere spre tarabele negustorilor de fructe, după ce lăsase cheile în contact. Când înţelesese că treaba lua o întorsătură proastă, sărise în maşină, pornise motorul şi se repezise în încăierare.

După două ore de aşteptare avuseseră norocul să apară o

patrulă motorizată a lui Bagaza, care trimise imediat un mesaj radio către tabăra principală pentru a le semnala poziţia. Dar abia pe la orele şapte seara, când cercetările aeriene păreau întrerupte, fuseseră recuperaţi de o rablă de avion datând din ultimul război mondial, care îi duse unde se aflau acum.

La faţa locului găsiseră un agent CIA sub ordinele lui Curtis, împreună cu vreo douăzeci de soldaţi negri şi un medic. Curtis fusese pansat; rana nu era gravă. La insistenţa tinerei femei, Hank acceptase să fie examinat de medic. Nici în cazul lui nu părea să fie ceva grav, numai că i se recomandase să se abţină de la eforturi violente şi să apeleze cât mai repede posibil la serviciile unui specialist în masaje.

O lampă de gaz răspândea o lumină tremurătoare în încăperea în care stătea lungit. Bess intră la el, îmbrăcată de data asta cu o pereche de blugi şi cu o cămaşă bărbătească.

— Câţi ani ai? i se adresă ea fară altă introducere.

— Are vreo importanţă în momentul ăsta? îi replică Frost.

— Oarecum. Mă gândesc la şalele tale.

— Dacă-ar fi numai ele, domnişoară Stallman! Cred că n-am să-mi revin niciodată din porcăria asta. Doctorul a zis că am o întoarcere de vertebre cu o răsucire pronunţată a apofizei, însoţită de o insidioasă deplasare longitudinală a sacrumului, care el însuşi este expus şicanelor coccisului. Părerea lui e că am căzut prea des în cur.

— Ce idiot poţi să fii, Frost! Zău că eşti ţicnit!

— Cum aşa?

— Faci o treabă de nebun. Cu ce te alegi concret?

— Cu o sumedenie de satisfacţii. Mai ales cu aceea de a întâlni din când în când fete de felul tău.

— Poţi să-mi povesteşti?

El făcu un gest vrând parcă să numere pe degete.

— Stai aşa… Acum trei ani am întâlnit o peruviană cu nişte sâni cum nu mai văzusem niciodată. Era gata să mor sufocat într-o seară când a băut mult, şi am fost obligat să mă eliberez cu cuţitul de tranşat… Anul trecut am întâlnit în Uganda o negresă atât de flexibilă încât putea să se încolăcească de două ori în jurul corpului meu mai înainte de

a-mi da seama că o ţineam de un deget de la picior sau de o ţâţă. Pe urmă…

Ea îi puse un deget pe buze făcându-l să tacă.

— Nu sunt o femeie şarpe şi nici nu am ţâţe mari, camarade Frost. Dar aş vrea să fac dragoste cu tine. Fireşte, dacă problemele lombare îţi permit.

Cu o mişcare alunecătoare, Bess se întinsese peste el şi îl muşcă uşor de ureche.

— Ştii că nu suntem singuri în casa asta? se apără Hank.

— … nu mai pot eu! îl asigură ea. Vorbesc despre tot felul de chestii plictisitoare.

Frost îi scoase cămaşa, desfăcu nasturii şi-i lăsă în jos fermoarul de la blugi.

— Ai grijă, nu mai am nimic pe mine, îl avertiză ea în şoaptă.

— Asta e premeditare…

— Nu. Pur şi simplu higienă. Chilotul meu se usucă pe un copac.

— Mereu romantică!

— Fac şi eu ce pot. Ia zi, faci ceva sau stai aşa ca o statuie?

Cu un gest rapid, Frost trase o cuvertură peste corpurile lor şi întinse braţul să stingă lampa cu gaz care sfârâia domol pe masa de lângă pat.

— Şi mai eşti şi pudic! îl ironiză ea lipindu-se de el.

— Agaţă-te zdravăn de mine, îi recomandă el desfăcându-și catarama de la centură. Vei vedea cum o statuie handicapată de şale poate să câştige un meci de base-ball!

* * *

După micul dejun pe care-l luară dimineaţă foarte devreme, Bess şi Hank nu se mai văzură practic toată ziua. Tânăra femeie devenise asistenta ad-hoc a medicului şi ajuta la pregătirea truselor de primă urgenţă şi a materialului indispensabil unei operaţiuni militare. Toţi ştiau că atacul asupra băncii de stat din Bujumbura va avea loc cât mai curând posibil.

Frost îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în fosta sufragerie care acum folosea ca sală de adunare şi de *briefing*, împreună cu Curtis şi cu Craine Holcomb, al doilea

agent CIA. Holcomb era vechi în serviciu. Mercenarul îl întâlnea pentru prima dată, dar auzise de el atât de des încât avea impresia că-l cunoaşte deja. Studiară cu grijă documentele şi planurile băncii, sustrase înainte de explozia din ajun. În momentul atacului trebuia să cunoască pe dinafară topografia locului pentru a putea acţiona după un program precis.

La ora cinei, strategia lor era în linii mari pusă la punct. Prevăzuseră utilizarea celor câtorva elicoptere disponibile şi care erau în stare să zboare pentru a transporta oamenii din grupul de comando la locul atacului, situat chiar în mijlocul capitalei. Din păcate, de la puciul lui Kubinda, mijloacele erau extrem de reduse, aprovizionarea cu piese de schimb devenise aproape imposibilă şi majoritatea elicopterelor armatei loialiste rămâneau neputincioase la sol. La sfârşitul mesei, Hank se întoarse spre Bess care conversa cu medicul.

— Vino un minut, vreau să-ţi vorbesc.

Se îndepărtară până la liziera pădurii de la marginea platoului.

Frost atacă subiectul fără să-i lase timp să vorbească;

— Presupun că ar fi inutilă încercarea de a te convinge să rămâi în tabără în timpul raidului. Te-ai gândit bine? Nu va fi vorba doar să ajungem acolo în cea mai mare viteză, să ne facem treaba şi să ne retragem după ce terminăm. Mai mult ca sigur că vom fi ţinta tuturor, iar şansele noastre de reuşită sunt minime. Şi când ştim ce poate să provoace un glonţ de calibru mare pătruns în corpul unui om cu o constituţie obişnuită, închipuie-ţi ce va face într-un trup ca al tău…

— Frost, n-ai să reuşeşti să mă sperii. Ştiu toate astea. Consideră că este de datoria mea să vă însoţesc. De altfel Curtis e de acord.

Frost suspină şi se aşeză pe trunchiul unui copac doborât.

— Mda. Exact, cum mă gândeam şi eu, zise el cu un ton de lehamite.

— Nu crezi, bătrâne, că tu nu eşti în măsură să-mi dai mie lecţii? Îţi pui pielea la bătaie în colţurile cele mai scârboase de pe planeta asta afurisită şi-mi vorbeşti mie de riscuri…

— Tu eşti femeie.

— *Macho!*

— Vreau să spun că nu ai antrenament pentru acest gen de operaţiune.

— De acord. De acord, admise ea, voi încerca să nu fac imprudenţe, voi avea multă grijă de trupul meu mic.

Deodată se burzului la el:

— Dar tu, amărâtule, crezi că eşti mai ferit de gloanţe pentru simplul fapt că ai trecut printr-o mulţime de situaţii periculoase din care ai scăpat totdeauna? Miracolele au şi ele un sfârşit. Mercenar!... S-ar zice că cei care poartă acest nume sunt invulnerabili. Vă consideraţi nişte zei dar nu sunteţi decât o adunătură de idioţi complet dezorientaţi şi incapabili să vedeţi societatea altfel decât prin cătarea unui puşcoci. Ce să mai!...

— Chiar te necăjeşte asta?

— Că eşti un mercenar?... Tu şi semenii tăi nu vă gândiţi decât să-i căsăpiţi pe cei din faţa voastră fără să încercaţi să aflaţi dacă motivele celor care v-au angajat sunt suficient de valabile. Şi toate astea pentru ce? Ca la urmă să vă alegeţi cu o amărâtă de soldă! Chiar ai vrea să admir astfel de tipi? Ai vrea să mă împiedici să-mi fac munca mea de ziaristă care fără îndoială că are motivaţii ceva mai serioase şi mai nobile decât convingerile voastre bune să-i seducă doar pe puştanii degeneraţi sau pe adulţii întârziaţi ca voi!...

Frost se enervă şi el.

— Ascultă, Stallman!... Poţi să crezi ce vrei, dar eu îmi trăiesc viaţa de pe o zi pe alta, pentru că ştiu că la fiecare pas pe care-l fac înainte mă aşteaptă moartea, şi eu mă lupt cu putoarea asta mizerabilă. Şi apoi... contrar a ceea ce crezi tu, nu mă angajez niciodată în orice aventură fără să ştiu dacă merită şi dacă mă aflu de partea cea bună. Nu acolo unde se câştigă bişatri mai mulţi, deşi e un lucru indispensabil, dar încerc să mă bat pentru o cauză bună, cea a asupriţilor, a neglijaţilor şi a sărmanilor, a bietelor femei pe care ticăloşii le consideră un mijloc de îmbogăţire pentru ei şi pe care le elimină după aceea când nu mai au nevoie de ele. Şi să nu-mi spui că încerc să mă dau sfânt sau cruciat, nici vorbă. Sunt pur şi simplu un om capabil să vadă limpede în

tot rahatul ăsta, deşi n-am decât un ochi, şi nu e deloc uşor. Şi mai ştiu că printre mercenari sunt şi destui ticăloşi, oi râioase, dar asta nu înseamnă că trebuie să-i băgăm pe toţi în aceeaşi oală şi să-i aruncăm în apă. Am luptat cot la cot cu o sumedenie de băieţi care te-ar uimi dacă ai sta de vorbă cu ei. Unii dintre ei sunt cu siguranţă mai curaţi moralmente decât mulţi oameni. Aşa că, te rog, să nu-mi mai ţii mie astfel de discursuri!...

— Bine, Frost! Scuză-mă... N-am vrut să spun chiar ce ţi-am spus. Pur şi simplu mor de spaimă pentru tine. Pentru că eu cred că putem face ceva împreună. Poţi să înţelegi asta?

— Păi... înţeleg mai ales că vrei să încerci să faci la fel...

— La fel ca tine? făcu Bess. Cu siguranţă că aş fi cum nu se poate mai tâmpită dacă aş pretinde asta. Dar vreau să merg până la capăt, Frost. Sunt vârâtă până-n gât în chestia asta. Mai întâi pentru munca mea, apoi pentru că vreau să fiu cu tine. Te iubesc, prostule. Încă n-ai înţeles?

— O.K.! Facem pace... Apropo, am ceva pentru tine...

De la începutul discuţiei lor furtunoase, Frost ţinea în mână un obiect destul de greu învelit într-o cârpă pe care o desfăcu în faţa ei.

— E un Colt Python 357 Magnum, îi explică el. O armă defensivă extrem de puternică şi cu toate astea foarte uşor de mânuit chiar şi pentru o femeie. Ţeava e destul de scurtă. S-ar putea să ai nevoie.

Îi întinse arma, apoi un toc de prins la centură din pânză kaki prevăzut cu un buzunar pentru vreo douăsprezece cartuşe. Ea luă totul făcând o mică strâmbătură.

— Aparatul fotografic e bun, dar cu el nu te poţi apăra, adăugă el.

— Pistolul tău, Frost, nu arată prea simpatic. Ai zice că deja e gata să scuipe venin.

— Cu siguranţă că ăsta a fost şi motivul pentru care manufactura Colt l-a botezat Python. Şi nu e pistol, e revolver.

— Puşcociul tău ăla mare e un pistol automat?

— Exact. Prefer să ai un revolver la tine. Avantajul unei astfel de arme este că nu se blochează niciodată aşa cum se

întâmplă uneori cu o armă automată, caz în care n-ai prea şti cum să te descurci.

Bess apucase mânerul şi încerca să apese pe trăgaci, ochind un punct imaginar în pădure.

— Stop! făcu el. Mai întâi începi prin a verifica dacă este încărcat.

— E destul de greu de apăsat pe trăgaci…

— Normal. E un mecanism cu dublă acţiune, care antrenează în acelaşi timp şi cocoşul şi butoiaşul, de aceea trebuie să se apese cu o forţă mai mare pe trăgaci. Te sfătuiesc să te antrenezi fără gloanţe, trăgând de multe ori, până când vei reuşi să tragi fără să faci să devieze ţeava. Toţi cei care trag prima dată cu acest tip de armă greşesc în acelaşi fel: fac ceea ce se numeşte o „smulgere”, o mişcare parazită. Şi o deviere de numai un milimetru poate să corespundă unei erori de un metru sau chiar mai mult în funcţie de distanţă. Trebuie să strângi foarte tare mânerul şi să ţii degetul arătător suplu şi independent de celelalte degete. Dacă nu poţi, atunci ţine-l cu amândouă mâinile…

— Bine, profesore.

Găsi butonul butoiaşului şi apăsă pe el în jos, murdărindu-şi mâinile cu vaselina specială cu care Frost unsese arma. Pe urmă făcu de mai multe ori gestul aţintirii ţevii spre un anumit punct, apoi puse arma în tocul ei şi îşi şterse mâinile pe blugi.

— Mă voi antrena serios, îl asigură ea. Până atunci, poate ne-am putea duce puţin în camera ta.

Fără să răspundă, Hank o trase după el spre casa părăsită temporar de oamenii de trupă care se ocupau cu pregătirea materialului. Imediat ce închise uşa camerei pe care şi-o alesese ca loc de odihnă, Bess începu să-i descheie cămaşa, o lăsă să cadă jos şi îi masă cu tandreţe pieptul.

— Ce păros eşti, Frost!

Se lipi de el şi îl sărută năvalnic pe gură încercând să-i desfacă centura.

— Bess… şopti Frost după ce se desprinse o clipă din strânsoarea ei.

— Da, Hank?

— Nu eşti prea curată pe mâini…

* * *

Două zile mai târziu, pregătirile raidului fuseseră terminate. Vreo sută de oameni, proveniţi din tabăra principală, se adunaseră pe platou şi îşi desfăcuseră sacii de dormit pentru ultima noapte înainte de atac. Luară masa în aer liber, la fel ca şi câţiva ofiţeri din armata loialistă, la fel ca Frost, Bess, Curtis şi Holcomb. Nu era chiar un banchet, dar aveau conserve de legume din belşug şi carne proaspătă de antilopă. O razie prin rezerva de băuturi le permise să cinstească cum se cuvine masa şi apoi să rostească toasturi. La lumina şovăielnică a becurilor electrice alimentate de un grup electrogen, colonelul Wazibwe, comandantul detaşamentului de loialişti, ridică paharul:

— Pentru democraţie în Burundi şi înfrângerea lui Kubinda şi Chapmann.

Toţi ciocniră paharul. Apoi, deasupra tumultului, se auzi vocea ironică a lui Frost:

— Îi mulţumim lui Pete Curtis pentru că şi-a deschis ascunzătoarea secretă unde-şi ţinea sticlele cu băutură! Ştiţi că venea regulat aici ca să-i tragă liniştit o beţie, în timp ce voi vi-l închipuiaţi plecat în misiuni speciale?

Vorbele lui stârniră râsul. În acel vacarm cineva făcu o aluzie la alcoolul oferit de Unchiul Sam pe gratis.

— Atenţie! adăugă Frost. Dacă aud pe cineva zicând că trag cu ochiul la băutură, îi rup gura!

— Niciun risc, domnule Hank! făcu haz o matahală de negru care vorbea puţin englezeşte. Îl respectăm prea mult pe căpitanul chior!

Noaptea trecu foarte repede. Frost căzu într-un somn de plumb şi se trezi la şase, proaspăt şi cu mintea limpede. Subofiţerul de serviciu făcea turul taberei bătând cu un polonic într-o cratiţă şi repetând într-una o litanie de neînţeles.

Sosise ziua.

13

Şapte elicoptere Huey coborâseră pe platou. Trei dintre ele trebuiau să transporte primul val de asalt sub comanda lui Frost şi Curtis. Se stabilise ca celelalte patru să transporte ceva mai mult de şaptezeci de oameni comandaţi de Craine Holcomb şi de colonelul Wazibwe. Aparatele din primul val trebuia să aterizeze unul după altul în incinta băncii unde urma să lase trupa de atac formată din cincizeci de soldaţi. Nu era prevăzută nicio etapă intermediară, aparatele Huey având o autonomie suficientă pentru a parcurge de două ori distanţa dus-întors până la Bujumbura. Hank aranjase cu Curtis ca Bess să facă parte din ariergardă.

În ciuda orei matinale, era deja foarte cald şi lăsară deschise uşile laterale ale elicopterelor.

Totul se baza pe efectul surprizei. De la distanţa de optzeci de kilometri de capitală, aparatele trebuiau să zboare constant cât mai jos pentru a nu fi reperate de radare.

Mercenarul era echipat cu puşca lui de asalt HK, cu fidelul său pistol Browning, cu două cuţite de luptă şi patru grenade ofensive agăţate la centură. Tăcut în mijlocul camarazilor lui de arme, Frost se gândea, întrebându-se mai ales de ce gherilele procubaneze nu mai dădeau niciun semn de viaţă. De câteva zile, rapoartele radio indicau o activitate aproape nulă de partea lor. În realitate, probabil că marxiştii se aşteptau la un atac în forţă al armatei loialiste. Contau pe pierderi suficient de mari de o parte şi de alta pentru a putea profita de situaţie şi de a pune mâna pe Bujumbura fără să se întrebuinţeze.

Curtis îşi învăţase oamenii câteva cuvinte englezeşti, astfel încât să poată înţelege ordinele esenţiale ale lui Frost. La rândul lui, şi Hank învăţase pe de rost vreo douăzeci de fraze tip în dialectul lor. Cu acest modest instrument de comunicaţie, limbajul maimuţelor şi puţin noroc, ar fi trebuit să se descurce.

Brusc, după o apropiere rapidă de firul ierbii şi trecerea pe

deasupra unei coline stâncoase, zăriră oraşul la câţiva kilometri de poziţia lor. Acum începeau riscurile.

Primul grup de elicoptere ajunse foarte repede deasupra oraşului, zburând tot timpul la altitudine foarte mică. Frost zări o sporire bruscă a activităţii în pieţele şi zonele ocupate de armată şi mercenari. Mitralierele pivotau pe turelele vehiculelor blindate, jeep-urile demarau în mare viteză şi oamenii alergau în toate sensurile. Începu să se tragă în direcţia lor, dar tirurile erau lipsite de eficacitate.

— Banca! îl anunţă Curtis prin intermediul căştii radio pe care Frost o purta pe cap.

Într-adevăr erau deja aproape deasupra zidurilor înalte care înconjurau banca.

— E pregătită toată lumea? strigă Hank încercând să acopere zgomotul făcut de elice şi de motorul elicopterului.

Primi paisprezece răspunsuri simultane. Apoi aparatele se opriră în aer la doi metri de sol, în incintă.

— *Go!* strigă el sărind, urmat imediat de echipa lui.

Imediat ce atinseră solul, toţi se împrăştiară sub focul unei mitraliere care începea să tragă din vârful unui post de pază instalat în colţul unui zid. Primul rănit se învârti cu un geamăt răguşit şi se prăbuşi, în timp ce alţi trei oameni îşi concentrau focul asupra trăgătorului advers care primi în piept un potop de gloanţe. Elicopterul se ridică deja la verticală pentru a-i lăsa loc aparatului următor la bordul căruia se afla grupul lui Curtis. Apoi, la un semn al lui Frost, oamenii se năpustiseră în direcţia garajului de serviciu situat în faţa clădirii băncii pentru a asigura acoperirea celui de-al doilea aparat. Hank făcu un semn şi doi băieţi postară o mitralieră M 60 astfel încât să poată bate toată suprafaţa dintre cele două clădiri. Curtis şi echipa lui se împrăştiară şi ei în partea opusă poziţiei pe care o ocupa primul grup. Dar în momentul în care al treilea elicopter de asalt îşi descărca luptătorii, se auzi clănţănitul unor rafale lungi ce proveneau de pe edificiul principal. Un trăgător, căruia nu i se vedea decât capul şi botul mitralierei, trăgea în ei de pe acoperiş.

— Acoperiţi-ne! strigă Frost spre Curtis avântându-se spre intrarea băncii în fruntea echipei sale.

Imediat bubuiră împuşcături din toate părţile. Văzu încă patru din oamenii lui seceraţi de gloanţe, îşi zise că mai erau şi alţi trăgători ascunşi cam peste tot şi îşi împărţi grupul în două. O parte lua poziţie lângă uşă, ceilalţi îl urmau în interior. Negrul glumeţ care vorbea puţin englezeşte era lângă el.

— Hai, Kuwanabe! Pune explozibilul!

Colosul îngenunche şi aşeză încărcătura de explozibil plastic la baza unui oblon de fier care astupa intrarea şi vârî un detonator de care fixă un fitil. Bricheta lui Hank se aprinse şi focul se transmise şnurului cu care era prevăzut fitilul.

— Acum adăpostiţi-vă!

Toţi odată se lipiră de zidul edificiului şi numărară cu nelinişte secundele, în timp ce armele continuau să tragă la mică distanţă de ei. La doisprezece explozia făcu un vacarm îngrozitor care eclipsă un moment tumultul furios al armelor automate în acţiune. Oblonul de fier nu mai exista decât sub formă de zdrenţe răsucite şi ciopârţite. La un metru în spatele perdelei de fier, uşile duble de sticlă fuseseră complet distruse şi numeroase bucăţele de sticlă acopereau podeaua din dale de marmură. Şi geamurile de la ghişee se făcuseră ţăndări; marele hol de la intrare părea că fusese lovit de un uragan.

Mercenarul se întoarse şi văzu că în urma lui nu mai erau decât trei oameni.

— Unde sunt ceilalţi? strigă el.

Negrul ridică mâinile în semn de neputinţă.

— Omorâţi, căpitane.

— Dumnezeii lor! bombăni Frost.

I se păru că aude zgomotul elicopterelor din al doilea val de asalt a cărui misiune era să împiedice orice acces inamic în incinta băncii. Şi într-adevăr, nu greşea. Mai auzi o bubuitură asurzitoare, urmată de o alta. Elicopterele începeau să tragă cu rachete în vehiculele duşmane care veneau să respingă atacul.

— Înainte!... strigă el avântându-se în hol în timp ce în urma lui se dădea o luptă năprasnică.

Avea întipărit perfect în minte planul clădirii şi nu-i fu deloc

greu să-şi conducă oamenii la subsol în direcţia camerei blindate. Ajungând la picioarele scării avu senzaţia unei primejdii iminente. Nu ştia dacă fusese alarmat de un zgomot sau fusese numai instinctul, dar era sigur de cursă. Îşi opri oamenii cu un semn făcându-i să înţeleagă să fie pregătiţi să riposteze. Apoi riscă o privire scurtă după colţul zidului care îl despărţea de sala învecinată cu camera blindată. Abia avu timp să zărească şase tipi care stăteau în picioare, distanţaţi unul de altul, cu puştile şi pistoalele mitralieră îndreptate în direcţia lor. În clipa în care îşi trase repede capul înapoi se declanşă un foc infernal; peretele situat în stânga lor se fărâmiţă sub impactul unui nor de proiectile şi făcură câţiva paşi înapoi pentru a se feri de bucăţelele de beton şi de ricoşeuri. Frost desprinse o grenadă de la centură, smulse siguranţa şi o aruncă în sală, după ce aşteptă cu ea în mână până în ultima clipă. Explozia răsună aproape imediat, asurzindu-i. Un corp care abia mai respira fu aruncat aproape până la picioarele lor.

— Haideţi! strigă Frost în dialect bantu.

Cei trei oameni se avântară prin fumul exploziei. Un apărător scăpat cu viaţă se ridica de jos, încă ameţit, ţinând pistolul-mitralieră îndreptat în faţă. O rafală de M 12 îi ciurui pieptul proiectându-l printre celelalte cadavre.

— Kuwanabe! *Go!*

Negrul scoase dintr-o cutie agăţată de centură alte trei batoane de explozibil plastic pe care le aşeză cu grijă la baza şi în dreptul balamalelor uşii blindate care proteja camera. Aşa cum făcuse şi mai înainte, fixă detonatoarele şi fitilele pe care le aprinse Frost. Apoi se retraseră pe scară, se culcară pe trepte şi îşi astupară urechile. În ciuda acestei precauţii, Hank avu impresia că tot capul i se pulverizează brusc când ajunse până la ei unda de şoc foarte puternică. I se păru că o greutate monstruoasă îi striveşte pieptul. În sfârşit se ridică, respirând cu dificultate, şi înaintă în sală. În acel moment auzi un ţârâit însoţit de vuiet venind din exterior. Se repezi la o răsuflătoare, şi îşi lipi faţa de gratii. În câmpul său vizual, un elicopter Huey se prăbuşea cuprins de flăcări, probabil lovit de o rachetă. Înţelese câteva secunde mai târziu văzând un

avion de vânătoare trecând la rasul acoperişului; mitralierele din faţă ciuruiau un grup de soldaţi negri care fugeau în dezordine. Apoi un alt aparat trecu fulgerător pe deasupra unuia dintre elicopterele din al doilea val de asalt care riposta folosind tunul cu tragere rapidă. Şi erau avioane americane! ... Prin urmare Chapmann avusese într-adevăr asentimentul Departamentului de Stat.

Nu încercă să-şi închipuie sordida combinaţie politică aflată la originea acestei decizii; avea altceva mai bun de făcut.

— Frost! auzi el deodată în spatele său.

Era vocea lui Pete Curtis. Sosea însoţit de patru soldaţi.

— Am făcut curăţenie aici, îi anunţă Frost. Nu ne-a mai rămas decât să săltăm aurul.

— Să ne grăbim, fir-ar să fie! Nu mai putem rezista multă vreme; scârba de Chapmann e sprijinit de aviaţie.

— Ştiu.

— Totuşi nu pare să fie aici. Nimeni nu l-a zărit.

— Nu e stilul lui să ia parte direct la încăierare...

— Avem pierderi serioase, mai zise Curtis. Efectul surpriză nu ne-a ajutat prea mult.

Tocmai intraseră în camera blindată plină de un fum acru care se risipea lent pe gurile de aerisire.

— Ar trebui să transmiteţi elicopterelor ordinul să fie pregătite să vină pentru îmbarcarea încărcăturii, zise Hank. Haide, băieţi, transportaţi-mi aurul sus. Lăsaţi bişţarii pe loc, cu excepţia dolarilor, sau a altceva echivalent şi care poate fi vândut.

Curtis traduse ordinul şi se repezi în direcţia scării cu aparatul portativ de emisie-recepţie.

Oamenii scotociră repede camera blindată. Prea repede. Kuwanabe îşi proţăpi trupul mare în faţa Mercenarului şi zise cu un aer dezolat:

— Cred că ne-au tras pe sfoară, căpitane. Nu mai e aur aici...

— Ce? răcni Frost.

14

Negrul îşi plimbă ochii de la stânga la dreapta cu un aer dezolat şi încurcat.

— Nu mai e nimic, căpitane. Numai bani burundezi iar ăştia n-au valoare internaţională…

Hank se repezi spre rafturile metalice unde în mod normal ar fi trebuit să fie îngrămădite lingourile galbene. Goale… Până unde putea să vadă prin fum. Parcurse sala străbătând coridoarele delimitate de rafturi. Nu mai rămăsese decât puţin praf în jurul locurilor care fuseseră ocupate de aur. În fund găsi trei cutii mari de carton cu teancuri de bancnote prinse cu banderole de hârtie. Numai bani locali, imposibil de schimbat în exteriorul ţării.

— Bravo, Chapmann! bombăni el, aprinzând după aceea o ţigară.

Afară se auzi o explozie foarte puternică făcând să vibreze zidurile clădirii. Le făcu semn oamenilor lui să urce, veni şi el în urma lor şi ieşi în aer liber în momentul în care un elicopter Huey, la o distanţă de vreo sută de metri, trăgea cu mitraliera mobilă în nişte ţinte pe care Frost nu le putea vedea din poziţia lui, în interiorul zidurilor edificiului. De jur împrejur pământul era acoperit cu cadavre. Îl văzu şi pe Curtis, la baza scărilor, târându-se cu greutate în încercarea de a pune mâna pe aparatul de emisie-recepţie aflat la doi metri de el. Frost alergă la el şi îl ajută să se ridice. O pată de sânge se lărgea în partea dreaptă a pieptului.

— Au reuşit să arunce un obuz de mortier, zise agentul CIA. Suntem în rahat. Nu ne-au mai rămas decât două elicoptere, restul sunt doborâte… Am… am dat ordin ca unul din ele să coboare aici…

— Te doare rău? îl întrebă Hank.

— Nici măcar atât… Am senzaţia că-mi lipseşte o jumătate de piept.

— Ne vom cărăbăni de-aici în cea mai mare viteză, Pete.

— Mda… Câţiva din băieţii noştri au reuşit să şterpelească

două camioane şi un vehicul blindat. Trebuie să punem şi în ele lingouri, pentru că... nu mai avem destule elicoptere...

— N-avem ce încărca, Pete. Rezerva a fost în întregime jefuită. Ne-am lăsat traşi pe sfoară ca nişte începători.

— Cum? Ce tot spui?

— Chapmann ne-a tras-o, bătrâne. Şi cred că deja a părăsit regiunea, probabil cu Kubinda. A lăsat o gardă în bancă pentru a-i înşela pe amicii rămaşi pe loc. Cu ordinul de a nu lăsa pe nimeni să intre, atât cât să aibă ei timp s-o şteargă.

— *Son of a bitch!*

Peste tot dincolo de ziduri se auzeau rafalele armelor automate. Apoi poarta de fier căzu sub acţiunea brutală a unui vehicul blindat care pătrunse în incintă. Frost fu gata să tragă cuiul de la grenadă, dar îşi stăpâni gestul recunoscându-l pe Craine Holcomb aşezat lângă un soldat negru la volanul vehiculului. O siluetă mică şi nervoasă sări pe deasupra marginii blindate şi alergă spre Hank, cu un pistol-mitralieră în mână. Pe după gât avea cureaua unui aparat fotografic care îi sălta pe piept.

— Ce cauţi aici? răcni Frost. Trebuia să rămâi în spate...

— Nu mai există spate, îi anunţă Bess gâfâind. Peste tot e debandadă.

Holcomb ajunse şi el lângă ei şi se aplecă spre Curtis pentru a-i examina rana.

— Două treimi din oamenii noştri sunt lichidaţi, comentă el strecurând un pachet de pansament sub haina de uniformă a rănitului. Ceilalţi au totuşi şi ei pierderi serioase.

— Şi unde mai pui că am făcut toate astea de pomană! suspină Hank. În banca asta nu mai e niciun gram de aur, Craine. Acum trebuie s-o tăiem rapid. Transmiteţi prin radio un ordin elicopterelor să vină să evacueze răniţii!

— Niciun gram...?

— Hai să ne grăbim, fir-ar să fie!

În acel moment văzură unul din cele două elicoptere aprinzându-se instantaneu. Auziră explozia o jumătate de secundă mai târziu şi aparatul se prăbuşi pe verticală strivindu-se de acoperiş.

— Ordin către toate echipele de a se regrupa în apropierea

băncii! strigă Holcomb în aparat. Retrăgeţi-vă în valuri succesive de acoperire. Pentru elicopter!... întoarceţi-vă imediat în poziţia centrală. Mişcaţi-vă!...

Repetă ordinul în dialect local, aşteptă să audă confirmările recepţiei, apoi le strigă câteva cuvinte soldaţilor rămaşi în vehiculul blindat. Cinci dintre ei se repeziră la trupurile întinse pe pământ, examinând răniţii şi ajutându-i să se adune în mijlocul curţii. Ultimul elicopter îşi făcu apariţia deasupra lor cu un vuiet brusc, se stabiliză şi atinse destul de tare solul. În timp ce răniţii erau urcaţi în carlingă, Hank alergă până la poarta de fier dărâmată şi se uită afară. Două camioane fără prelată staționau la o distantă de vreo cincizeci de metri. Câţiva oameni se ascunseseră în spatele lor, alţii luaseră poziţie la adăpostul copacilor şi a boscheţilor împrăştiaţi în toată piaţa. Alţii se lungiră chiar pe pământ, pe burtă, şi ripostau focurilor de armă sporadice provenind de la extremitatea opusă a esplanadei. Lupta se destrăma, dar probabil că grosul forţelor adverse începea să se organizeze şi să se îndrepte spre acest punct.

O regăsi pe Bess lângă elicopter, ajutând la evacuarea răniţilor.

— Urcă! îi ordonă Frost.

— Nici vorbă! îi răspunse ea cu răceală. Merg şi eu unde mergi şi tu.

— De acord! îi zise el cu un zâmbet îngheţat, apucând-o de mijloc şi aruncând-o în carlingă. Ţineţi-o bine, băieţi!

Nu mai rămăseseră de urcat decât doi răniţi.

— Ticălosule! strigă Bess. Ai...

— Gura, Stallman!

Zgomotul motorului crescu în intensitate. Paletele elicei se învârtiră din ce în ce mai repede.

— Şi unde ne întâlnim, Hank?

— În tabăra principală! Rămâi cu Craine. Dacă trebuie să plece, însoţeşte-l! *Go!*

Ridică degetul mare spre pilotul care acceleră imediat turaţia motorului. Aparatul decolă cu o zguduitură, se înclină în faţă şi începu să se înalţe pentru ca apoi să se depărteze din ce în ce mai repede.

— Unde e Curtis? îl întrebă pe Kuwanabe care venea spre el în fugă.

— În vehiculul blindat, căpitane. N-a vrut să plece cu răniţii… N-ar trebui să stăm aici, căpitane…

— O.K.! Dă-i viteză!

Ajunseră în pas alergător la vehiculul blindat care demară aproape imediat. Frost se instalase lângă şofer, iar Kuwanabe se cramponase de marginea metalică şi-şi trecuse picioarele peste ea pentru a se pune la adăpost. Cele două camioane se puseră şi ele în mişcare, recuperând în trecere oamenii rămaşi pe jos în timp ce tirul inamic îşi recăpăta intensitate. Apucară pe strada principală în şir, mergând în cea mai mare viteză. Oamenii trăgeau rafale scurte cu puştile de asalt şi cu pistoalele mitralieră pentru a-şi proteja retragerea. Ceva mai departe, abia dacă încetiniră pentru a lăsa să urce patru oameni care rămăseseră blocaţi într-o parcare de un jeep echipat cu o mitralieră. Frost desprinse o grenadă de la centură şi o aruncă asupra vehiculului mai înainte ca mitraliera să se întoarcă în direcţia blindatului. Explozia proiectă în aer trei corpuri sub formă de rămăşiţe. Apoi acceleră din nou.

Pe ultima porţiune a traseului de retragere nu întâlniră decât o slabă rezistenţă formată din câţiva trăgători izolaţi care abandonară aproape imediat lupta. Dar când pătrunseră în piaţa dinaintea ieşirii din oraş, înţeleseră că nu vor scăpa chiar aşa de ieftin. Bariera era lăsată şi în drumul lor fuseseră aduse trei jeep-uri. Un altul, tras într-o parte, era echipat cu o mitralieră mânuită de doi servanţi.

— Uite-i! strigă Frost scoţând ţeava armei prin uşa laterală. Drept înainte!

Ochi mitraliera care deja se rotea pentru a-i prinde în axa tirului şi reuşi, în ciuda trepidaţiilor vehiculului blindat să nimerească în plin cu a doua rafală. Servanţii se prăbuşiră peste mitralieră. Dar intrară în acţiune armele automate din spatele barajului spre care se îndreptau. Nu-i mai despărţeau acum decât vreo cincizeci de metri. Îşi vârî capul între umeri şi se propti bine pentru a rezista la şoc. Urmă o zdruncinătură brutală, senzaţia că partea din faţă a vehiculului blindat

exploda, şi jeep-urile fură aruncate în părţi, se săltară în sus pentru ca apoi să se răstoarne într-un vacarm de table îndoite. După care bariera zbură cât colo, pulverizată de parcă ar fi fost o simplă rămurică. Auzi în spatele lui un tir infernal susţinut de oamenii adăpostiţi de marginile blindate, trase el însuşi o rafală într-un tip lungit pe pământ care îi mitralia şi reteză doi inconştienţi care se ridicau în picioare să-l ochească cu arma.

Hank scoase capul prin portieră să vadă dacă veneau camioanele în urma lui. Primul rămăsese puţin în urmă. Bara lui de protecţie agăţase un jeep şi şoferul încerca o manevră pentru a scăpa de el. Apoi o explozie născu o sferă de foc deasupra vehiculului bubuind ca un tunet. Fusese lovit în plin de o grenadă. Al doilea camion se izbi cu violenţă de primul. Din capota lui ieşiră imediat flăcări în timp ce siluete înarmate se repezeau trăgând la întâmplare asupra lui. O altă grenadă făcu explozie în mijlocul oamenilor care încercau să sară în jos şi să se adăpostească.

Frost îşi încleştă maxilarele. În gură simţi un gust amar. Un moment rămase tăcut, gândindu-se la toţi acei oameni care muriseră în luptă, în timp ce vehiculul blindat se depărta cu repeziciune. Pentru ce muriseră? După-amiază, cel mai târziu mâine dimineaţă, oamenii lui Chapmann şi ai lui Kubinda care scăpaseră cu viaţă aveau să afle că şefii lor fugiseră jefuind tezaurul ţării; că nu mai aveau nici soldă, nici alimente. Numai amărăciunea unei lupte stupide şi care nu dusese la nimic bun... Cei care apăraseră ieşirea din Bujumbura erau toţi mercenari. În alte împrejurări ar fi putut să fie fraţii lui de luptă. Numai că ei făceau parte din cealaltă tabără. Chapmann risipise încă o dată zeci, sute de vieţi omeneşti, şi asta numai pentru propriul profit. Fără îndoială că Chapmann premeditase această mare lovitură care îi permitea să dispară şi să ducă după aceea o viaţă confortabilă şi luxoasă sub o altă identitate.

Frost consideră că acum era în afară de orice pericol, cel puţin temporar. Îşi aşeză puşca de asalt pe banchetă, deschise portiera pentru a părăsi cabina şi sări pe platformă. Abia atunci îşi dădu cu adevărat seama de pierderile suferite.

Din cei vreo cincizeci de oameni care urcaseră în cele trei vehicule, nu mai rămăseseră decât opt soldaţi valizi, patru răniţi şi trei cadavre, înghesuiţi într-o maşină, bălăbănindu-se în fuga ei. Curtis era acolo, culcat pe platforma care se zdruncina întruna. Buzele i se învineţiseră, respira slab şi sacadat. Ridică prelata care îi fusese întinsă peste corp şi se uită la rană. Pieptul lui era sfâşiat de o schijă de metal. Haina de uniformă era îmbibată de sânge. Înţelese că prietenul său nu mai avea mult de trăit.

— Mă auzi, Pete? îl întrebă aplecându-se spre el.

Buzele rănitului se deschiseră şi se mişcară abia perceptibil. Frost fu nevoit să-şi apropie urechea de gura lui pentru a-i auzi vorbele.

— Mi-ai promis… pronunţă cu dificultate agentul CIA. Mi-ai promis în privinţa lui Kubinda, Hank. Nu uita… Termină-l…

— Îmi voi ţine promisiunea, Pete. Îţi jur. Dar vei scăpa, vei primi îngrijiri…

— Nu spune prostii, Hank. Ştiu bine cum stau, pentru mine s-a terminat… Salută-i pe prieteni din partea mea şi povesteşte-le ce s-a întâmplat… Cum lepădăturile astea i-au fentat pe toţi, inclusiv Departamentul de Stat. Cretinii ăştia au crezut probabil că singura problemă era eliminarea marxiştilor şi au avut încredere în ei… Toţi nişte idioţi, Hank… Tipii ăştia…

— Nu mai vorbi, zise Frost. Stai liniştit, elicopterul va veni imediat ce-i va lăsa pe răniţi şi vei fi dus de-aici. Mă auzi, bătrâne?… Spune, mă auzi?

Dar Pete Curtis n-ar mai fi putut să spună vreo vorbă. Ochii lui deveniseră sticloşi, iar buzele îi încremeniseră într-un zâmbet ciudat. Murise. Hank îi închise pleoapele, se ridică şi rămase un moment în picioare observând drumul care se pierdea în spatele vehiculului blindat. Sângele îi bătea cu putere în tâmple.

Privirea lui nu zări în depărtare niciun vehicul pornit pe urmele lor. Cu siguranţă că dezordinea care domnea în rândul trupelor adverse împiedicase orice urmărire. Spera din tot sufletul ca asta să fie realitatea gândindu-se că partida încă nu se terminase. Nu mai era vorba doar de reglarea unor

conturi, ci şi de a pune capăt mârşăviilor unei gherile absurde. Trebuia să pună mâna pe acele două canalii care mai mult ca sigur că încă nu ajunseseră foarte departe de zona de luptă.

În curând atinseră capătul câmpiei în care era situată capitala, apucară pe un drum îngust şi începură să urce pe coasta muntoasă.

* * *

Tabăra de pe platou semăna cu un stup cuprins de nebunie. O mulţime de soldaţi sosiţi din tabăra principală instalau corturi suplimentare, alţii verificau mitralierele sau tunurile fără recul instalate pe jeep-uri şi pe vehicule blindate. Într-o zonă degajată de la marginea pădurii staţionau patru elicoptere. Patru elicoptere Huey dintre care trei veniseră în întâmpinarea oamenilor care se retrăgeau pe cărarea muntelui. Erau prea multe aparate pentru aducerea în tabără a câtorva supravieţuitori şi a unor cadavre încă neidentificabile. Elicopterele proveneau din tabăra principală unde fuseseră ţinute ca rezervă. A doua zi dimineaţă era prevăzută o joncţiune cu blindatele lui Bagaza pentru un atac definitiv asupra capitalei Bujumbura. Chiar în seara aceea urma să aibă loc o reuniune pentru a se examina amănunţit situaţia.

Pe la orele cincisprezece, ameţit de oboseală, Frost adormi după ce o rugă pe Bess să-l trezească la opt seara.

Reuniunea avu loc la ora stabilită în marele salon al casei. Erau acolo douăsprezece persoane, printre care colonelul Wazibwe, Craine Holcomb şi ofiţeri din forţele lui Bagaza. Hank şi Bess intrară pe la mijlocul dezbaterilor. Mulţi dintre cei de faţă îşi îndreptară privirile spre ei. Frost îşi aprinse fără grabă o ţigară, apoi se uită la cei din jur băgând de seamă că toată lumea tăcuse. Wazibwe îşi drese glasul.

— Căpitane Frost, începu el, toţi cei de aici ştim ce-ţi datorăm pentru contribuţia pe care ai avut-o la luptă. Aş putea insista asupra unui element care mi se pare decisiv pentru rezultatul acestui război?

— Dacă vă referiţi la Kubinda, răspunse Frost, îmi voi respecta promisiunea făcută lui Pete Curtis. Ştiţi unde se

află?

Răspunsul îl primi de la Holcomb:

— A fost localizat la Kinshasa. Se află acolo de azi dimineaţă, ceea ce confirmă că planul lui de dezertare era pregătit de multă vreme.

— Şi Chapmann?

— Suntem pe urmele lui. După ultimile mesaje radio primite, un număr important de oameni din personalul CIA nu-l scapă nicio secundă din ochi. Nici la toaletă nu se poate duce fără să ştim.

— Perfect, Craine. Transmite-le să nu se atingă nimeni de el. Îl vreau numai pentru mine.

— Căpitane, reluă colonelul Wazibwe, un elicopter îţi stă la dispoziţie pentru a te duce la Kinshasa. Este esenţial ca generalul Kubinda să-şi înceteze existenţa. O dată cu dispariţia lui va cădea automat şi opoziţia. Nu vom mai avea în faţă decât gherilele marxiste. Problema asta va fi rezolvată foarte repede.

— Exact aşa văd şi eu situaţia, confirmă Frost. Sper că după aceea veţi face o intervenţie pe lângă guvernul statului Zair pentru recuperarea tezaurului naţional al ţării voastre?

— Bineînţeles. Deşi e mai mult ca sigur că nu-l vom recupera decât în parte. Cealaltă e probabil în posesia colonelului Chapmann. Ştim că au părăsit teritoriul ieri seară cu două camioane în care trebuie să fi fost lingourile.

Hank îşi strivi ţigara într-o cutie de conserve goală şi-şi aprinse imediat alta.

— În locul vostru, le spuse el, eu n-aş aştepta forţarea capitalei cu toate efectivele. Cu siguranţă că nu veţi întâmpina decât o rezistenţă de formă. Mişcându-vă repede, îi veţi tăia pe marxişti. Acum, daţi-mi voie să-mi iau rămas bun.

Wazibwe se apropie de el şi îi întinse mâna.

— Suntem cu gândul alături de tine, căpitane. Regret că nu-ţi pot da câţiva oameni să te însoţească la Kinshasa. Am putea avea necazuri serioase cu guvernul din Zair şi momentul ar fi foarte nepotrivit.

— Mai ales că le veţi cere să vă dea înapoi mălaiu’! replică

Frost zâmbind cu înţelegere.

Pe urmă dădu mâna şi cu Craine Holcomb, îi salută pe ceilalţi şi ieşi împreună cu Bess. Apoi se îndreptară spre elicopterul care îi aştepta gata să decoleze.

15

Localizarea lui Kubinda nu pusese nicio problemă deosebită dispozitivului CIA din Zair. Generalul african sosise de trei zile la Kinshasa. Ted Collins, şeful local al Agenţiei, pusese imediat o echipă să se ocupe de supravegherea lui. Numai că problema cu marele mahăr nu putea fi rezolvată cu riscul unor repercursiuni asupra serviciului operativ de la Langley, cu atât mai mult cu cât Departamentul de Stat continua, după toate aparenţele, să-l sprijine. Iar Kubinda luase măsuri eficiente pentru propria lui siguranţă. Se retrăsese pe o proprietate situată la vreo şaizeci de kilometri de capitală. O adevărată fortăreaţă în centrul unui teren de cel puţin două sute de hectare, înconjurat cu sârmă ghimpată şi parcurs în permanenţă de vreo zece oameni înarmaţi. În trei zile, Kubinda nu fusese decât o singură dată la Kinshasa, într-un Cadillac şi însoţit de patru gărzi de corp. Conform informaţiilor obţinute de Collins, vehiculul fusese cumpărat cu cincisprezece zile mai înainte de un om al generalului de la un afacerist local căruia îi fusese comandată achiziţionarea. Caroseria era blindată şi parbrizul rezistent la gloanţe.

Hank Frost stătea pe un mic promontoriu stâncos la marginea drumului care ducea la reşedinţa lui Kubinda. Fuma o ţigară Camel. Alături de el se găsea un aparat de emisie-recepţie de putere mare, o carabină Remington de calibru, şi un LAW (Light Anti-tank Weapon).

O motocicletă puternică staţiona la câţiva metri de el. Frost ştia că un avion uşor era pregătit să decoleze în orice moment de pe aeroportul din Kinshasa şi să vină la un loc de întâlnire situat aproape de Marama, la aproximativ doisprezece kilometri de poziţia lui actuală. Retragerea lui fusese pregătită minuţios. Fusese prevăzut că va părăsi statul Zair cu un avion de linie care zbura spre Europa. Actele de identitate înmânate de reprezentantul local al Agenţiei erau evident false, dar atât de bine făcute încât era mai mult ca sigur că nu va avea nicio problemă la vamă sau la controlul

poliţiei.

Era zece şi jumătate. Soarele dogorea, dar Frost nu suferea de căldură. Adierea vântului se făcea simţită cu regularitate, provocând uneori mici vârtejuri de praf. Şi totuşi se simţea ostenit. De douăzeci şi două de ore de când stătea la pândă, Frost nu mâncase decât sandvişuri ambalate în celofan şi băuse apă minerală călduţă.

Strivi chiştocul şi aprinse a patruzeci şi una ţigară de când stătea în aşteptare, apoi trase un gât de apă minerală dintr-o sticlă de plastic. Deodată aparatul de emisie-recepţie prinse glas.

— Atenţie, *Maxi-One!* Vulpea şi-a părăsit adineauri vizuina. Va ajunge la tine în mai puţin de trei minute. Merge cu viteză.

Era unul dintre oamenii lui Collins postat la marginea proprietăţii.

— Am înţeles, Hăitaşule! confirmă el. Întrerupem contactul, cu excepţia cazului în care se iveşte vreo schimbare. *Over.*

— *Over.*

Frost apucă tubul LAW-ului, se întinse pe burtă la extremitatea promontoriului şi începu să numere în gând secundele. Avea o poziţie excelentă. Putea să observe drumul pe o distanţă de peste patru sute de metri. Cu arma grea pe care o avea nu putea să tragă decât o singură dată. S-ar fi putut mulţumi să lovească în plin maşina, cu certitudinea că niciun ocupant n-ar mai fi rămas în viaţă, dar voia să fie sigur că generalul se afla în maşină. De aceea alesese singura tactică posibilă în acea situaţie: o lovitură dedesubt.

Cadillacul îşi făcu brusc apariţia după ultima cotitură. Parbrizul era fumuriu, la fel ca şi geamurile laterale. Trei sute de metri… Două sute… Frost trase siguranţa şi îşi aşeză degetul pe butonul care comanda focul. La o distanţă pe care o aprecie la puţin mai mult de o sută de metri, Mercenarul începu să apese uşor, ţintind sub calandrul mare din faţă. Vuietul rachetei aproape îl surprinse. Racheta urmă o traiectorie perfect rectilinie şi făcu explozie exact sub vehicul. Maşina se ridică de la pământ, se culcă pe o parte şi recăzu greoi cu roţile în sus.

Mercenarul aruncase deja arma inutilă şi apucase carabina

îndreptând-o spre vehiculul răsturnat. Din maşină ieşea fum; capota motorului atârna pe jos. Dar niciunul din ocupanţi nu încerca să iasă din vehicul. Frost poziţionă micul punct roşu al vizorului pe locul unde se afla carburatorul şi trase două gloanţe unul după altul. Erau gloanţe incendiare al căror impact îşi făcu imediat efectul. Din motor ţâşni o flacără, care apoi se mări peste măsură cuprinzând cu aviditate caroseria şi geamurile laterale. În clipa următoare, cele două portiere din spate se deschiseră aproape simultan şi îşi făcură apariţia trei siluete mergând pe coate şi pe genunchi. Două dintre ele aveau pistoale-mitralieră. Gărzile de corp. Kubinda apăra şi el, ajutat de unul din oamenii lui în timp ce ceilalţi, buimăciţi încă de şoc, încercau să-şi dea seama în ce direcţie trebuia ripostat. În clipa în care unul din cei doi trăgea o rafală aproximativ în direcţia lui, Frost îl doborî cu un glonţ care îi smulse jumătatea de sus a capului. Un altul primi un glonţ incendiar în mijlocul pieptului şi se prăbuşi învârtindu-se în loc. Cel care-l ajutase pe Kubinda încercă să se adăpostească după maşina în flăcări, dar fu nevoit să dea înapoi din cauza căldurii intense. Frost îl nimeri în momentul în care se arunca la pământ cu pistolul mitralieră îndreptat în faţă.

Îşi făcu apariţia şi şoferul pe o uşă din spate. Cu siguranţă că nu putuse să deschidă uşa din dreptul lui şi făcea eforturi vizibile să-şi elibereze picioarele blocate de bancheta care se desprinse din locul în care fusese fixată. Omul nu era înarmat. Frost devie arma din direcţia lui. Zări silueta obeză a generalului trădător care fugea cu stângăcie pe marginea drumului.

— Kubinda! strigă el. Generale Kubinda!…

Africanul mai făcu câţiva paşi, se opri şi se întoarse îndepărtându-şi mâinile de corp. Hank îi văzu buzele mişcându-se dar nu auzi niciun sunet. Ţinti cu răceală mijlocul feţei adipoase, apoi apăsă uşor pe trăgaci provocând reculul brutal al carabinei. Capul lui Kubinda se transformă instantaneu într-o masă infectă din care ţâşni un sânge adus la temperatura de fierbere de proiectilul incendiar.

Frost se dădu înapoi târâş. Scoase fără grabă din buzunar un fular cu care şterse cutia chiuloasei de la carabină, apoi

ţeava încă fierbinte. După care mânui butoanele aparatului de emisie-recepţie.

— *Maxi-One* către Safari! zise el. Treaba terminată, vulpea a căzut.

Imediat se auzi vocea lui Ted Collins:

— O.K., *Maxi-One.* Văd de-aici fumul. N-ai avut probleme?

— Niciuna. Îmi trimiteţi nacela?

— Afirmativ! Dă-i bătaie.

— Doar nu arde! glumi Frost privind la flăcările care mistuiau maşina.

— Ei, ba nu! îi răspunse agentul CIA. Du-te, bătrâne. Şi mulţumesc pentru ajutor. *Over.*

— *Over!* zise Frost.

Îşi aşeză aparatul de emisie-recepţie în sacoşa motocicletei, strânse toate sticlele goale şi bucăţile de celofan în care fuseseră împachetate sandvişurile, turnă peste ele puţină benzină şi aruncă un chibrit peste ele. Apoi încălecă pe motocicletă şi demară în direcţia opusă.

* * *

La Zürich era iarnă. Coborând din avionul Boeing 747, Frost se înfioră de frig. Se simţea puţin cam ridicol în costumul lui alb de vară.

Bess Stallman îl aştepta în spatele ghişeelor de control ale poliţiei. Hank trecu fără probleme. Tânăra purta o haină din piele de căprioară cu cordon la spate şi guler îmblănit, iar în picioare avea pantofi cu toc înalt.

Frost fluieră admirativ.

— Mamă-mamă, *miss!*

Se îmbrăţişară.

— Ia arată-mi puţin şi interiorul, îi ceru el.

Bess îi zâmbi, apoi, uitând de mulţimea care se înghesuia în jurul lor, îşi desfăcu haina arătându-i o frumuseţe de rochie albastră care i se mula pe trup.

— Îţi place ambalajul? îl întrebă ea mereu zâmbitoare.

— Formidabil! Dar îmi place şi conţinutul…

— Tu în schimb cred că ai făcut ţurţuri în costumul tău subţirel de turist neprevăzător. Vino, afară ne aşteaptă o maşină bine încălzită…

Bess închiriase un Mercedes. Porni motorul, pătrunse în învălmăşeala de maşini din faţa aeroportului şi zise imediat:

— Ştii, Frost, cred că sunt pe cale să devin o ziaristă CIA. Înţelegi ce vreau să spun... Acei oameni care lucrează în presă dar care în realitate au legături destul de strânse cu CIA...

Hank îşi vârî o ţigară între buze şi săltă cu un bobârnac capacul brichetei.

— Ei! protestă tânăra femeie. Maşina asta are brichetă. Nu miroase aşa urât ca porcăria aia a ta cu benzină.

Frost dădu din umeri, apăsă pe bricheta de la bord şi întrebă:

— Aici totul a mers bine?

— Amicii tăi din serviciul secret s-au ocupat de toate amănuntele. Va trebui să faci cam acelaşi lucru ca în cazul lui Kubinda.

— Nu e chiar acelaşi lucru, răspunse el. Chapmann e afacerea mea personală.

— Asta o ştiu prea bine! Dar n-ai de gând să te expui vreunui pericol?

Mai înainte ca el să răspundă, Bess continuă:

— Şi spatele ce-ţi mai face?

— În fiecare dimineaţă mă distrez aruncându-mi bricheta pe jos să văd dacă pot s-o ridic fără să îndoi picioarele şi fără să înjur ca toţi dracii.

— Şi găseşti că e amuzant?

— Nu mă mai doare.

— Ar trebui totuşi să-ţi faci nişte radiografii şi să consulţi un specialist. Ia spune-mi... Ce-ai de gând după?...

— După Chapmann? încă nu m-am gândit prea bine. Am putea să ne petrecem puţin timp împreună, nu?

— Doar puţin timp?

El o privi fără să răspundă. Bess fusese la coafor şi noua pieptănătură o prindea minunat. Cu cerceii şi machiajul ei ar fi putut cu uşurinţă să pozeze pentru coperta unei reviste ilustrate de mare tiraj. Era prima dată când o vedea arătând cu adevărat ca o femeie.

— Şi pe urmă? insistă ea întorcând capul spre el.

— Atenţie, uită-te înainte!

Ea îşi întoarse privirea înainte şi trebui să cotească brusc pentru a evita o maşină care ieşea din coloană.

— Ai de gând să răspunzi, Frost?

— Şi unde ne-ar duce asta? Ai de gând să-ţi legi funia de gât cu un tip chior şi incapabil să-şi câştige existenţa altfel decât fabricând carne rece? Şi pe urmă, n-ai tu mutră de văduvă…

— Nu m-aş teme de asta dacă ţi-ai schimba meseria.

— Haida-de!

— Oh, destul, Frost! Cu tine nu se poate vorbi serios.

— Merg mai departe, asta e tot!

— Iar eu îţi spuneam că… în fine, cred că ţi-am mai spus.

— Da?

— Te iubesc, prostule.

El nu răspunse imediat, părând că se luptă cu gânduri felurite şi contradictorii. Apoi suspină şi se întoarse spre tânăra femeie.

— Şi eu te iubesc, Bess. Nu ştiu exact cum s-a întâmplat, dar asta e realitatea şi n-am nicio putere… Dar nu voi accepta niciodată să mă întorc la acea viaţă pe care am cunoscut-o înainte. Să nu-mi vorbeşti de lumea reală şi de societatea care ar deveni conştientă. Lumea reală este un loc unde oamenii îşi permit să comită cele mai oribile crime fără să fie pedepsiţi decât cu două-trei nuiele la palmă. Un loc unde nu ai curaj să te plimbi noaptea de teamă ca nu cumva unii să-ţi facă felul pentru doi gologani care ţi-au mai rămas în buzunar după ce-a trecut perceptorul. Asta e lumea ta reală. Pe mine nu mă încântă cu nimic! Şi pe urmă, anii trecuţi de la războiul din Vietnam m-au făcut să am o altă mentalitate.

— Preferi să te joci de-a cow-boy-ul şi indienii…

— Exact. Douăzeci şi cinci de ore pe zi dacă e nevoie. Am mers prea departe cu viaţa asta ca să mai schimb direcţia.

Ea se închise într-un mutism îndârjit, concentrându-şi atenţia asupra conducerii maşinii.

Când se despărţiră, ceva mai târziu în timpul dimineţii, Frost nu ştia dacă o va mai găsi la întoarcere în camera de

hotel închiriată în centru. Şi totuşi spera cu toată tăria.

Planul de lichidare al lui Chapmann fusese pus la punct în acelaşi timp cu cel al eliminării lui Kubinda.

Merse cu taxiul până la o clădire veche de la periferie. Acolo se întâlni cu trei bărbaţi pe care nu-i cunoştea decât sub pseudonime. Doi dintre ei lucrau pentru CIA. Celălalt. Era un tehnician venit special cu avionul de la Langley.

Moartea lui Chapmann era programată la orele patru după-amiază.

16

Într-adevăr, de când sosise la Zürich, colonelul Chapmann se ducea în fiecare zi la Creditul Elveţian.

Pe la două după-amiază, Hank terminase cu vopsitul părului; se făcuse blond cu un produs care avea să se cureţe la prima spălare. Apoi fu machiat de specialiştii Agenţiei, care îi modelară nişte obraji căzuţi şi îi rotunjiră uşor bărbia. Şi mai trebuia să-şi mai radă o dată mustaţa. Un costum umflat în talie şi la picioare îl făcură să pară cu cincizeci de chile mai greu decât era în realitate, iar o pereche de ochelari de soare constituiră ultimul element al acestei deghizări. Se privi în oglindă. Totul era perfect va trece cu uşurinţă drept un tip de patruzeci de ani cât se poate de inofensiv.

Armamentul era format dintr-un pistol automat de calibrul 22, extraplat, şi un pumnal cu lamă scurtă şi lată. Pistolul avea dispozitivul silenţios încorporat. Cartuşele fuseseră modificate în atelier. Toate conţineau praf de amoniac, care avea să determine otrăvirea sângelui în cazul în care rana n-ar fi fost mortală. Imediat după îndeplinirea operaţiunii, Mercenarul trebuia să arunce arma cu toc cu tot într-o pubelă căreia urma să i se dea foc după aceea prin comandă radio. O astfel de risipă de precauţii era întru totul conformă cu felul de a gândi al agenţilor CIA, şi Frost îi luase puţin peste picior, dar până la urmă acceptase jocul. Paltonul de gabardină avea mâneca dreaptă fără cusătură, încheiată cu o bandă adezivă. Un simplu efort era destul pentru ca mâneca să se desfacă în două, permiţându-i astfel să ajungă la pumnalul fixat de braț.

La trei fără douăzeci, Frost părăsi clădirea veche însoţit de unul dintre agenţii CIA care se instală la volanul unei broscuţe Volkswagen. Merseră în tăcere până în apropierea băncii apoi se despărţiră. Vehiculul rămase pe loc, oprit în faţa unui automat pentru plata parcării, cu cheia în contact. La patru şi trei minute Frost începu să se întrebe dacă prada lui va veni la întâlnire. Dar aproape imediat zări Mercedesul care trăsese la trotuar în faţa băncii. Şoferul coborî din maşină împreună

cu alt om, apoi coborî şi al treilea care rămase un moment foarte ţeapăn pe trotuar. Era Chapmann.

Gărzile de corp îşi plimbară privirile în jurul lor apoi îşi adresară un semn unul altuia care putea să însemne că împrejurimile băncii erau sigure. Amândoi îşi lăsaseră hainele descheiate şi Hank zări o clipă mânerul unui pistol mare. Apoi îi văzu urcând cele trei trepte ale scării şi dispărând.

Aşteptă douăzeci de minute mai înainte de a-i urma. În hol luă aerul unui client şi merse spre un raft de pe care luă un imprimat publicitar şi începu să citească. Chapmann intrase singur într-un birou alăturat holului, lăsându-şi oamenii care îl păzeau de o parte şi de alta a uşii. Ştia ce se întâmplă. După informaţiile furnizate de CIA, aurul furat fusese luat în primire de două furgonete de transfer ale Creditului Elveţian, apoi depus în camera blindată. Colonelul trădător mai fusese de cinci ori la bancă şi ieşise cu o valiză relativ grea care probabil că era plină cu bancnote. Printr-un soi de alchimie discretă, colonelul îşi preschimba progresiv lingourile în bani uşor de cheltuit sau de investit.

Trecură cinci minute. Apoi zece. În minutul următor uşa se deschise şi Chapmann apăru ţinând în mână o valiză mare din piele. Ca într-un balet pus la punct, gărzile de corp îl încadrară imediat şi se îndreptară spre ieşire, înăuntru era lume puţină, clienţii fiind aproape toţi ocupaţi în faţa ghişeelor, unii aşteptând sau consultând anunţurile publicitare. Când cei trei oameni trecură pe lângă el, Frost îşi strecură uşor mâna în răscroiala paltonului, apucă mânerul pistolului, scoase arma şi trase imediat. Cele patru împuşcături nu făcură mai mult zgomot decât un şir de şuşoteli scurte. Cele două gărzi de corp primiseră în piept câte două gloanţe otrăvite. Hank îi văzu încordându-se, făcând câţiva paşi nesiguri şi prăbuşindu-se pe podea. Chapmann se întoarse brusc, deschise gura, dar nu reuşi sa scoată niciun sunet. Apoi înţelese şi îşi vârî mâna sub palton. Dar Frost ajunsese deja lângă el, fără să-şi fi dat cineva cu adevărat seama ce se petrece. Izbi cu piciorul în pistolul cu mâner de fildeş, care zbură prin aer şi se izbi de un perete, apoi îşi izbi adversarul în faţă cu toată forţa. Chapmann se

legănă pe un picior pierzându-şi echilibrul şi căzu la pământ. Frost îl urmă în cădere, blocându-l cu un genunchi în piept. Îşi puse pistolul la loc, îndoi complet braţul pentru a-şi deschide mâneca şi apucă pumnalul sprijinindu-l cu vârful în gâtul adversarului. Cu cealaltă mână îşi scoase ochelarii de soare şi îl văzu pe Chapmann făcând ochii mari.

— Îţi aminteşti de mine, lepădătură? mormăi el printre dinţi. Îţi aminteşti de cei o sută cincizeci de nenorociţi lichidaţi din ordinul tău ca să-ţi rămână ţie solda lor? Spune ceva înainte să crăpi.

— Eu... eu... se bâlbâi Chapmann întins pe podea, căutându-şi cuvintele.

— Asta e tot? îl întrebă Hank cu răceală.

— Aşteaptă!... Aşteaptă, Frost. Ne putem înţelege... Îţi voi da bani. Mulţi bani... Vei vedea...

— Văd că ai rămas la fel de josnic. Vei crăpa precum ai trăit. Ca un porc!

— Nu! se smiorcăi Chapmann. Aşteaptă!...

Lama pumnalului îi reteză protestele, pătrunzându-i adânc în gât. Frost trase afară pumnalul cu o mişcare scurtă, îl şterse pe paltonul victimei şi se ridică. În hol se făcuse o tăcere impresionată. Câteva persoane se apropiaseră, crezând la început că era vorba de o simplă încăierare, dar se dădură imediat înapoi văzând sângele care curgea din gâtul tăiat. O femeie bătrână începu să urle ţinându-şi capul cu amândouă mâinile. Frost făcu doi paşi până la valiza căzută în spatele cadavrului. Puse mâna pe ea, se întoarse pe loc pentru a-i examina scurt şi cu o privire de gheaţă pe cei care se apropiaseră cam mult şi zise cu o voce joasă.

— Acest tip ar fi trebuit să moară de o sută cincizeci de ori. Nu era decât un animal dăunător.

Îi întoarse definitiv spatele şi o porni spre ieşire printr-un grup de clienţi care se dădură în lături speriaţi din faţa lui. Coborî cele trei trepte cu acelaşi pas, parcurse trotuarul şi dispăru după colţul străzii. Văzu ceva mai încolo pubela verde indicată de agentul CIA şi aruncă în ea revolverul cu toc cu tot, cât şi pumnalul pe care mai rămăseseră câteva pete de sânge.

Maşina îl aştepta pe o stradă transversală. Aşează valiza pe bancheta din spate, se aşează la volan şi demară. Destul de departe în urma lui se auzeau strigăte; oamenii începeau să alerge în toate sensurile. Apoi răsună mica explozie produsă de aprinderea încărcăturii de magneziu din pubelă. Un recipient a cărui prezenţă n-ar fi mirat pe nimeni în plină zi. În plin Zürich. Nu mai exista nicio urmă a operaţiunii, cu excepţia cadavrelor celor două gărzi de corp şi a unui colonel care-şi trădase oamenii, a cărui conştiinţă ducea cu ea în iad vinovăţia unui asasinat colectiv demenţial.

Hank Frost nu simţea nicio bucurie. În mod paradoxal, răzbunarea nu-i procura decât un sentiment de imensă amărăciune şi insatisfacţie. Îi înviase asta pe camarazii lui de luptă? Familiile lor îşi vor regăsi bucuria de a trăi primind partea care le revenea celor dispăruţi? Acum, când îndeplinise actul definitiv al răzbunării sale, Frost îşi punea o întrebare brutală: ce putea să însemne moartea lui Chapmann în îngrozitorul infern al violenţei şi al fiinţelor denaturate care-l organizau?

Îi trecură prin minte feţele camarazilor lui întru nefericire. Stockton, Montenegro, Billy West, Micul Caporal... Şi răspunsul pe care-l uitase îi veni spontan: era un act de dreptate.

* * *

Bess îl aşteptase. Când o regăsi în camera de hotel, Frost o strânse în braţe gata s-o înăbuşe, încuie uşa şi aruncă valiza pe pat. Apoi îi forţă broasca de siguranţă folosindu-se de un briceag mare. Şi teancurile de bani apărură deodată, decomprimându-se brusc sub privirea oarecum neîncrezătoare a tinerei femei. Hank îi numără cu aproximaţie, apoi declară:

— În jur de două milioane de dolari. Nu mă gândeam să fie atât de mulţi.

Majoritatea erau bancnote verzi, dar se găseau printre ei şi franci elveţieni şi mărci germane. Închise la loc valiza şi o prinse pe tânăra femeie de talie, împingând-o uşurel spre pat.

— Nu-ţi stă bine blond, comentă ea cu un ton glumeţ. Îţi dă un aer bleg. Şi pe urmă machiajul...

— Să nu-mi spui că am aerul unui homosexual…

— Ce-ar fi să te debarasezi de toate astea? Şi scoate-ţi şi tot ce ai pe sub haine, că te îmbătrâneşte cu cincizeci de ani…

Frost îi dădu drumul, intră în sala de baie şi îşi frecă energic faţa cu un prosop, apoi se dezbrăcă şi când îşi făcu din nou apariţia nu mai avea pe el decât un slip.

— Curioasă întâmplare, cum avem noi aceleaşi gânduri în acelaşi timp! glumi el.

— Vezi şi tu, Frost, că suntem făcuţi ca să ne înţelegem.

El o cuprinse în braţe gândindu-se la ce-i spusese despre mâinile lui prima dată când făcuseră dragoste. De data asta mâinile lui nu mai erau murdare de praf şi de pământ, ci de sânge. Îi dădu drumul un moment şi îşi şterse instinctiv palmele pe coapse, cu faţa brusc serioasă.

— Ce-ai păţit? îi zise Bess zâmbind. Ai rămas în pană?

El strânse din dinţi, respiră adânc şi îşi alungă din minte gândurile sinistre. Întâlni privirea tinerei femei şi simţi cum îl cuprinde căldura dorinţei.

— Până la urmă nu cred că eşti chiar în pană, aprecie ea după ce-şi coborî privirea spre slipul lui Frost. E mai degrabă pe sistem psihosomatic!

Frost împinse valiza cu piciorul şi o întinse pe tânără în pat.

— O să-ţi arăt eu acum un psihomatic de n-ai să-l poţi duce, îi zise el aşezându-se peste ea.

— Se zice psihosomatic, nu psihomatic…

El îi închise gura cu o sărutare şi începu s-o mângâie. Ceva mai târziu, Bess îşi trase răsuflarea şi murmură:

— Frost…

— Da, Bess, îi răspunse el cu prudenţă.

— Te iubesc. Te iubesc ca o nebună.

El răsuflă uşurat şi îi zâmbi.

— Credeam că o să mă întrebi dacă am încuiat bine ușa sau dacă m-am spălat.

— Prostule!

Dar în curând nu mai spuse nimic. Un geamăt uşor îi scăpă printre buze şi începu să-i prelucreze conştiincios spatele cu unghiile.

Pentru un timp, Frost scăpase de iadul violenţei şi al morţii. Nu se mai gândea la nimic decât la acel moment pe care l-ar fi dorit veşnic.

SRÂRŞIT